CE SĂ FAC CU MOȘTENIREA?

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

KERSTIN GIER

Născută în 1966, Kerstin Gier a oscilat în alegerea unei cariere, având studii neterminate de germanistică, muzicologie și anglistică. Apoi s-a orientat către pedagogie și psihologia comunicării, iar după absolvire a lucrat ca secretară și telefonistă. În 1995 a început să scrie și a debutat în 1996, cu romanul *Bărbați și alte catastrofe* (*Männer und andere Katastrophen*, 2007; ALLFA, 2010), care a fost ecranizat. Printre alte succese editoriale se numără *Mă sinucid altădată* (*Für jede Lösung ein Problem*, 2007; ALLFA, 2011) și *Ce să fac cu moștenirea?* (*In Wahrheit wird viel mehr gelogen*, 2009). Cartea ei din 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot* (*O ofertă imorală*), a fost dinstinsă cu premiul DeliA pentru cel mai bun roman de dragoste în limba germană. A publicat peste treizeci de romane, multe dintre ele fiind declarate „Cartea anului" în Germania.

Vocea autoarei

„În roman am vrut să demonstrez faptul că unei femei deștepte nu îi e deloc ușor să găsească un bărbat care să știe să-i aprecieze inteligența și totuși să o găsească incredibil de sexy."

Kerstin Gier

KERSTIN GIER

CE SĂ FAC CU MOȘTENIREA?

Traducere din limba germană și note de
Monica-Livia Grigore

EDITURA ALLFA

IN WAHRHEIT WIRD VIEL MEHR GELOGEN
Kerstin Gier
Copyright©2009 by Bastei Lübbe GmbH& CO. KG, Köln

CE SĂ FAC CU MOŞTENIREA?
Kerstin Gier
Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIER, KERSTIN
Ce să fac cu moştenirea? / Kerstin Gier; trad.: Monica-Livia Grigore. – București: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-384-3

I. Grigore, Monica-Livia (trad.)

821.112.2-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2012 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Ioana Opaiț
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

„Cele mai frumoase lucruri în viață
nu sunt cele obţinute cu bani.“
Albert Einstein

Îi dedic această carte lui Frank, cel care are grijă ca viața să-și urmeze cursul de fiecare dată când ajung să plutesc în bucla de așteptare, precum avioanele suspendate în aer. Ești cu adevărat de neprețuit.

„Feriți-vă de idioți.“
Principiu de viață al solistului trupei Motörhead,
Lemmy Kilmister

— Ați căzut?

Da’ de unde! Așa îmi plăcea mie, să mă lungesc pur și simplu pe trotuar ca să mă uit la stele.

— V-ați rănit?

Un tânăr se aplecă deasupra mea. În lumina stâlpului de iluminat arăta foarte bine. Mă privea prietenos, dar cu o mină îngrijorată.

Păcat că era idiot.

A devenit o mare povară să scapi de idioți. Mișună pretutindeni, chiar și în această periferie uitată de Dumnezeu, noaptea, la unsprezece și jumătate.

Iar în ziua aceea dădusem numai peste indivizi dintr-ăștia, care pun tot soiul de întrebări prostești. Primul apăruse în timp ce tundeam gardul viu al surorii mele. Se uitase o vreme la mine, apoi mă întrebase:

— Păi tundeți gardul viu acum, în noiembrie?

Era vecinul acela îngrozitor care îmi reclama în permanență sora și cumnatul. Domnul Krapfenkopf[1]. Îi reținusem numele fiindcă Mimi și Ronnie vorbeau destul de des despre el și despre doamna Krapfenkopf.

Nu oprii foarfeca de tuns, o lăsai să trepideze în continuare.

— Dar nu tund gardul viu, domnule Krapfenkopf, dirijez Filarmonica din Berlin.

— Cum mi-ați spus?

[1] „Cap de gogoașă.“

Fața vecinului se înroși. Pentru prima dată îmi trecu prin minte că era posibil ca numele „Krapfenkopf“ să nu fie cel adevărat. Deși i se potrivea la fix.

— Veți suporta consecințele! șuieră el și o luă din loc.

Ceva mai târziu, la supermarket, dădusem peste Constanze, prietena lui Mimi. Poate că era drăguță în felul ei, însă aparținea acelei categorii de oameni care te calcă pe nervi cu întrebări stupide.

— Ah, bună, Carolin! zise ea prietenoasă. Ce faci aici?

Hai să ne gândim: mă aflam într-un supermarket și împingeam un cărucior de cumpărături. Oare ce făceam acolo?

— M-au chemat să dezarmorsez o bombă la raionul de brânzeturi, îi răspunsei. Dar tu ce faci aici?

— A, o tură rapidă de cumpărături pentru weekend.

— Chiar? Iote, ce chestie.

Constanze zâmbi cu indulgență și aruncă o privire în cărucior-ul meu. Țelină, păstârnac, praz, smântână și piept de pui. Pentru supa pe care Ronnie voia s-o facă în acea seară. Pe deasupra, mai erau patru sticle de vin roșu și tampoane. Mă așteptam la întrebarea „Cumperi țelină, păstârnac, praz, crème fraîche, piept de pui, vin roșu și tampoane?“, dar Constanze nu întrebă. Și nici nu arătă către tampoane, zicând: „Ah, acum pricep de unde îți vine proasta dispoziție!“ Se mulțumi să-i transmită salutări lui Mimi și îmi ură o seară plăcută.

Mersi, la fel.

Am avut într-adevăr o seară nemaipomenită. De îndată ce m-am întors de la cumpărături, am început să gust din vinul roșu. Până la cină golisem deja prima sticlă. Adică un pahar îl băuse Ronnie în timp ce fierbea supa. A doua sticlă a trebuit s-o împart cu Mimi și Ronnie. Pe cea de-a treia am băut-o singură, când cei doi s-au dus la culcare. Am stins lumina și, sprijinită de pervaz, contemplam grădina în timp ce beam. Luna plină strălucea puternic, aninată deasupra crengilor desfrunzite ale mărului. Arăta exact ca o bomboană de lămâie pe care cineva o lipise pe cer. Cu vârful limbii, am încercat să văd dacă chiar avea gust de lămâie. Și în acel moment mi-am dat seama că sunt foarte, foarte beată. Fiindcă mi se întâmpla pentru prima dată în viață, m-am gândit

că aerul proaspăt m-ar putea ajuta să-mi revin. N-am reușit să ajung prea departe. Clătinându-mă, am parcurs aleea grădinii, am deschis poarta și m-am prăvălit direct pe trotuar, fiindcă uitasem de treapta cea mică.

Așa, și în clipa aia zăceam acolo.

Nu eram în stare să mă adun singură de jos. Și nu pentru că mi-aș fi rupt ceva. Nu mă durea nimic. Pur și simplu mă simțeam ca o bucată de săpun umed. Dar, în mod ciudat, senzația era plăcută și îmi venea să chicotesc.

Iar idiotul ăla simpatic venise să mă ajute.

— De fapt tu auzi ce-ți spun? Deja mi se adresa cu „tu", deși nu scosesem încă niciun sunet. Să chem salvarea?

Doamne, asta mai lipsea. Într-o situație obișnuită, scena mi s-ar fi părut penibilă.

— Normal că vă aud. Sunt doar beată, nu surdă. Destul de beată. Adică încercam să gust luna. Nu-i așa că arată ca o bomboană de lămâie?

Bărbatul se uită o vreme la mine, ușor confuz.

— Te ajut să te ridici dacă îmi promiți că nu verși pe pantofii mei.

— Mi se pare corect, încuviințai râzând.

Râsetul meu suna cam ruginit, dar cu siguranță era un râset. Trăiască vinul roșu!

Până cu două săptămâni în urmă nu știam ce efect minunat are vinul asupra bunei dispoziții. Niciodată nu băusem mai mult de un pahar, iar acest lucru îl făceam nevrând să recunosc că nu prețuiam în mod special gustul vinului, indiferent cât de scump sau de special ar fi fost. Aromă de prune coapte, note fructate, tanin bine integrat, mineralitate discretă, blablabla. Între timp, mă convinsesem că pentru majoritatea băutorilor de vin rafinați nu era vorba de gust, ci de efect. Toată apologia din jurul subiectului constituia doar un alibi ca să-ți simți capul plesnind într-un mod stilat.

Ceea ce oricum conta.

Iar dacă cineva avea nevoie de un motiv plauzibil să-și simtă capul plesnind, acea persoană eram eu. Aveam douăzeci și șase de ani și de patru săptămâni devenisem văduvă. Iar cu trei săptămâni

în urmă primisem o citație din partea fratelui soțului meu, care pretindea o „girandolă mare de bronz aurit“, o „tabacheră de aur cu capac încrustat și gravuri sidefate“ și un imobil compus din șase apartamente de închiriat în Düsseldorf-Carlstadt.

Printre altele.

Dacă nici ăsta nu era un motiv bun pentru o beție stilată, altul nu îmi trecea prin cap.

Ce dracu', nu-mi puteam ține echilibrul!

— Știți ce este o girandolă?

Idiotul cel simpatic nu-mi răspunse. Mă ridică și mă puse pe picioare. În capul meu toate încercau să se rearanjeze, însă fără succes. Făceam eforturi să-mi țin ochii deschiși. Și-n plus, stomacul meu producea niște zgomote de parcă aș fi înghițit un extraterestru.

— Ai idee câți neuroni mor la o beție de genul ăsta?

— Îmi rămân destui, îi răspunsei.

Bărbatul mă privi sever.

— Încă de două sau trei ori și ai ratat absolvirea.

Nu mă puteam abține, trebuia să râd.

— Nu-s proa'tă. Io știu ce-i aia girandolă! E un ra'at de sfeșnic. O șuviță de păr îmi căzu pe față și o dădui după ureche. În ziua de azi aflăm o mulțime de chestii noi. Știați, de exemplu, că urna funerară are și un soclu? Pot să vă arăt. În camera mea am una deosebit de frumoasă.

— Locuiești departe?

Aha, tânărul părea interesat de o vizită.

— Numai că nu trebuie să vă așteptați la ceva extraordinar. Seamănă puțin cu supiera pe care părinții mei au moștenit-o de la tanti Elfriede. Mă întreb dacă există designeri speciali pentru socluri de urne, sau sunt aceleași persoane care proiectează și supierele?

Bărbatul se uită la mine. Cu greu îi puteam descifra privirea, însă părea puțin dezgustat. Afișai un rânjet larg.

— Nu pricepeți nimic, nu-i așa? Știu, bolborosesc mult prea mult, abia mă înțeleg eu însămi, dar nu face nimic, e cumva amuzant, e ca și cum aș vorbi în poloneză, nu? Pot să fac și asta. *Cholera, ale mi się chce rzygać.*

— Unde stai?

— Nu v-am spus adresa. Vorbeam în poloneză și ziceam „Ce rahat, mi-e rău“. Nu vă interesează, nu? Arătai spre poarta casei lui Mimi. Nu stau departe, deși acu' așa-mi pare.

Trebuie să recunosc, se purtă cavalerește. Îmi cuprinse brațul cu o mână și, prinzându-mă cu cealaltă de talie, mă însoți pe aleea care traversa grădina. Mă concentram asupra picioarelor mele și cu ocazia asta observai că încă mai purtam pantofi.

— Cheia?

O, la naiba. O uitasem înăuntru. La fel și haina.

— Aș putea dormi pe terasă, ca să nu trezesc pe cineva, spusei, dar tipul sunase deja la ușă. De două ori.

— Părinții tăi trebuie să afle că ești beată, ripostă el. Cine știe ce ți se putea întâmpla. Poate că își fac tot felul de gânduri.

— Pfui, făcui eu. Ce vârstă credeți că am? Șaptesprezece?

— Cel mult, spuse idiotul. Și, de fapt, la șaptesprezece ani ar trebui să știi cât de periculos e alcoolul.

Cumnatul meu deschise ușa. La vederea mea, se holbă îngrozit. Deși nu eu, ci el purta pantaloni de pijama și, în plus, era posesorul unei burți cam păroase. Îmi scăpă un anemic „*Cholera*!“.

În spatele lui se vedea Mimi coborând scara în timp ce-și înnoda cordonul halatului de baie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Voiam doar să facem o mică vizită nocturnă ca să vedem urna, răspunsei, în timp ce mă auzeam cu claritate spunând ceva asemănător cu „Nivoicemicăzitănădemuna“.

Bărbatul mă ținu și mai zdravăn.

— Aș dori să știu cum de a reușit să facă rost de alcool atât de ușor? îl întrebă pe Ronnie pe un ton plin de reproș. La ce folosește respectarea în magazine a legii protecției minorilor, dacă acasă copiii au liber acces la vinurile din pivniță ale părinților?

— Am băut doar un Bordeaux la cină, murmură Ronnie. Un vin din '98 Chateau Ni... – ăă, ați zis „legea protecției minorilor“?

Începui să chicotesc, dar încetatai imediat când zării chipul palid al lui Mimi. Și ceilalți păreau destul de serioși. Eram

convinsă că singura persoană care găsea toată scena amuzantă eram eu.

— Puteți să-i dați drumul. Ne ocupăm noi de ea, zise Mimi cu vocea puțin tremurândă.

— Nu cred că poate sta singură pe picioare. Strânsoarea din jurul brațului meu mai cedă abia când Ronnie mă cuprinse cu ambele mâini. Zăcea pe trotuar! Cine știe de câtă vreme.

— Ce bine că ați trecut pe acolo. Mimi își mușcă buza de jos. Vă rămân profund recunoscătoare. Nici nu vreau să mă gândesc ce se putea întâmpla.

Oh, Doamne – oare avea lacrimi în ochi?

Toată veselia produsă de alcool se volatiliză, iar în locul ei își făcu apariția conștiința mea vinovată. Chiar și pisica sosită din sufragerie la fața locului, ca să vadă ce se întâmplase, avea o mutră șocată.

— Ah, *urna*! *Dziś zamknięte dla zwiedzających!* mormăii, simțindu-mă penibil.

Se pare că nu mă îmbătasem suficient.

— Vedeți, abia se înțelege ce spune.

— Pentru că e în poloneză, idiotule.

Mi se face brusc îngrozitor de rău. Trebuie să vomit, pesemne. Sau să mor. (De aici și dramaticul timp prezent.)

Urechile începură să-mi țiuie. Poate că exact atunci îmi mureau toate celulele creierului, de care aș fi avut nevoie pentru o absolvire. Ce bine că absolvisem deja. Și-n plus, mi-ar fi fost indiferent dacă aș fi murit în clipa aceea.

— Ține-o bine, Ronnie!

Le auzeam vocile, din ce în ce mai neclar. Îmi era foarte rău. Nu mai era deloc amuzant. Valuri de sudoare rece îmi ieșeau prin toți porii. Țiuitul din urechi devenea și mai puternic. Apoi nu mai auzii nimic.

Cred că murisem. Sau adormisem.

„Și când razele de soare zilele-ți vor lumina,
Numără-le doar pe astea,
Și adu-ți aminte de prietena ta.“
Poezioară de oracol. N-am idee cui îi aparține.
Să nu mă reclamați!

Timp scurs din data de 21 octombrie: 0,2 ore însorite.
Avantaj: în ritmul ăsta, voi rămâne veșnic tânără.

Nu aveam deloc intenția de a-mi înfrumuseța drama personală, dar în toată nenorocirea aceea existau și unele avantaje. În primul rând, nu trebuia să mă mai ocup de nimic; în al doilea rând, îmi permiteam să suspend orice tip de relație. Altfel spus, te poți sustrage de la orice activitate atunci când îți moare soțul. Fulgerător și pe neașteptate, așa cum se spune de obicei. Văduvele îndoliate pot fi rele și scârboase, ori pot privi în gol toată ziua, apatice, li se permite să uite să-și spele părul și nu au nevoie să se pieptăne sau să se fardeze. La mijlocul emisiunii „Tema zilei“ pot să-și azvârle pantoful în Tom Buhrow[1] (adică în televizor) și au voie să zacă în pat la ora unsprezece dimineața fără să li se reproșeze nimic. Dacă le vine brusc ideea de a tunde gardul viu, se va găsi cineva să le înmâneze cu entuziasm foarfeca de tuns, iar dacă retează cu ocazia asta vreo magnolie ce nu face parte din gardul viu, nimeni nu le va admonesta. Pot fi egoiste, cusurgioaice, nedrepte sau pur și simplu nesuferite – și tot vor găsi înțelegere din partea celor din jur. Chiar dacă se îmbată în așa hal încât adorm în picioare și nici măcar nu mai observă că parchetul este plin de vom... – ăă, distrus din cauza vomei. În zilele următoare, sora și cumnatul meu m-au îngrijit cu și mai multă afecțiune. Nici părinții mei, care sunau de două ori pe zi ca să se intereseze de starea mea, n-au scos vreun cuvânt de reproș. Îmi repetau doar cât de mult mă iubesc și că trebuie să fiu curajoasă. Mama chiar a supralicitat, folosind expresii

[1] Jurnalist german, moderator de televiziune.

teatrale, precum: „Scumpa mea, știu că te afli în cea mai neagră perioadă a vieții tale, dar vei trece peste toate și, crede-mă, soarele va răsări din nou și pentru tine.“ Iar asta din partea mamei, care își dădea ochii peste cap și schimba canalul dacă auzea spunându-se așa ceva într-un film, la televizor.

Aparent, singura persoană neintimidată de tragedia mea personală era domnul Krapfenkopf. Pesemne fiindcă habar n-avea de situația mea. Ronnie și Mimi au primit din partea avocatului lui o scrisoare în care se menționa faptul că „persoana care în prezent locuiește și muncește în casa dumneavoastră ilegal“ îl jignise numindu-l „Karpfenkopf“[1] și îl amenințase cu o drujbă, iar domnul Krapfenkopf își rezerva dreptul de a depune plângere atât împotriva mea, cât și împotriva lui Ronnie și a lui Mimi, pentru agresiune fizică și muncă prestată la negru.

Inițial, Mimi și Ronnie nu au vrut să-mi arate scrisoarea pentru a nu mă tulbura inutil, dar singurul lucru care m-a iritat a fost acela că domnul Krapfenkopf înțelesese „Karpfenkopf“ în loc de „Krapfenkopf“. Ce idiot! Mimi i-a transmis scrisoarea respectivă avocatului pe care îl contactase pentru mine, nu din pricina domnului Krapfenkopf, ci în urma scrisorilor primite din partea avocatului angajat de fratele soțului meu în chestiunea imobilelor de închiriat, a tabacherei și a girandolei.

Cum ziceam, unei văduve îndoliate i se permite aproape orice. Și totuși, după povestea cu vinul și micul intermezzo de pe trotuar, Mimi și Ronnie începură să ducă muncă de convingere ca să merg la o psihoterapeută. Se pare că era grozavă și îl ajutase foarte mult pe Ronnie „în perioada lui de criză“.

— Habar n-aveam că ai trecut printr-o criză, îi spusei.

Tot așa cum n-aș fi bănuit că are o burtă atât de păroasă.

— Ba da. După avortul nostru, spuse Ronnie. Doamna Karthaus-Kürten mi-a fost de mare ajutor.

Avortul „nostru“. Tipic Ronnie. Întotdeauna spunea „suntem însărcinați“. Fără îndoială că dintre toți idioții care mă înconju-

[1] „Cap de crap.“

rau, el era cel mai adorabil și mai cumsecade. Eram conștientă că avea cele mai bune intenții în ceea ce mă privește.

Și totuși...

— Nu vreau să merg. Nu am încredere în terapeuți și persoane cu nume duble și tâmpite, nici în trăncănitul inutil despre copilul meu interior și despre etapa mea anală încheiată mult prea timpuriu. Și nu sunt nici depresivă, ci doar tristă. Mi-am pierdut bărbatul!

În timp ce vorbeam, ochii lui Ronnie se umplură imediat de lacrimi și mă mângâie pe mână.

— Dar ți-ar prinde bine dacă cineva ți-ar arăta pe ce drum s-o apuci. Înapoi la viață. Crede-mă, știu despre ce vorbesc.

— Cred că-mi vine să vărs, îi zisei.

Ronnie îmi dădu drumul la mână, luă bolul de fructe de pe măsuță și, ținându-l sub nasul meu, rămase în așteptare, în timp ce merele și bananele o luaseră la vale pe podea. Mimi își dădu ochii peste cap.

— În sens metaforic, precizai. Acest gen de conversație îmi provoacă efectiv greață.

Mimi adună fructele de pe jos.

— Ți-ar prinde bine să poți vorbi cu cineva care să-ți înțeleagă nu numai suferința, ci și furia.

— Nu sunt furioasă, minții.

Doar că simțeam cam des nevoia de a pălmui pe cineva fără motiv sau de a arunca în jurul meu cu diverse obiecte. O nevoie greu de suprimat, din nenorocire.

— Bărbatul cu care ai fost căsătorită a uitat să-ți spună, din păcate, că dispunea nu doar de salariul lui anemic de profesor universitar, ci și de venituri substanțiale din închirierea de case și din diverse investiții, spuse Mimi, în timp ce ochii ei întunecați scoteau scântei. Cum de chestia asta nu te înfurie?

Aha, *la acest lucru* se referea ea. Nu, nu eram furioasă din acel motiv.

— Banii n-au contat niciodată pentru mine. Și nici pentru Karl, îi spusei ridicând din sprâncene.

— Așa crezi *tu*!

— Da.

— Te înșeli. Mai ții minte cum a fost anul trecut de Crăciun? Voiai să vii în Germania, dar Karl a spus că nu vă puteți permite să luați avionul. Și atunci tata v-a plătit biletele de avion. Mimi începuse să fiarbă. Și în tot timpul ăsta, individul stătea cocoțat pe o mare avere fără să sufle nimănui vreun cuvânt. Și mă gândesc numai la cocioaba în care ați stat la Madrid. Și la apartamentul minuscul din Londra și la caloriferul stricat! Viață de boem! E ridicol. Nu era boem, ci pur și simplu zgârcit.

— Mimi! șopti Ronnie, însă odată ce sora mea își dădea drumul, nu mai putea fi oprită.

— Nu ți-a dezvăluit nici că era la cuțite cu fratele lui pentru o moștenire deloc de neglijat, continuă ea hotărâtă. De ce oare? Poate că la un moment dat ți-ar fi trecut prin cap că avea suficienți bani să-ți cumpere o haină nouă de iarnă.

— Aveam tot ce îmi trebuia.

— Exact. Cât de practic pentru Karl să nu fie nevoit să-și consume averea pentru cerințele tale modeste. Și a acceptat banii tatei fără să clipească.

— Poate că *tu* ar trebui să mergi la această psihoterapeută, propusei. E clar că tu ești cea furioasă pe Karl.

— Ba bine că nu, recunoscu Mimi. Dar nu eu am fost măritată cu el. Și nu față de mine s-a purtat ca Ebeneezer Scrooge[1].

Ronnie urmărise cu neliniște crescândă schimbul nostru de cuvinte, însă Mimi efectiv îi ignorase șoaptele și privirile grăitoare.

— Mimi, nu știu dacă e momentul potrivit să vorbim despre, ăăh, slăbiciunile lui Karl, zise el cu voce tare. Vorbeam doar despre cum poate fi ajutată Carolin. Iar terapia prin conversație e un bun început.

Mimi pufni încă o dată, dar nu mai spuse nimic.

— Te rog, Carolin, adăugă Ronnie. Poți măcar să încerci.

Mă hotărâi să schimb tactica și le zisei:

— Aș merge, dar în acest moment e cam dificil cu asigurarea mea de sănătate, cu domiciliul și, mai ales așa, fără trimitere de la medic...

---

[1] Personaj celebru pentru zgârcenia lui, protagonist al microromanului *Un colind de Crăciun*, scris de Charles Dickens.

În acea clipă apăru un zâmbet pe fețele lor și îmi dădui seama că pierdusem. De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. În timp ce-mi petreceam zilele asaltată de gânduri mizantropice („toți sunt idioți!“), scotocind zadarnic prin cutiile rămase de la mutare (în căutarea tabacherei de aur) sau testând efectul vinului (de altfel deloc rău – dacă știi când să te oprești), sora mea fusese eficientă și rezolvase situația complicată a asigurării mele medicale. Iar în timpul somnului prelungit provocat de prima mea beție adevărată, Ronnie îmi făcuse rost de o trimitere de la medicul lui de familie și îmi programase consultația la psihoterapeută. Era, de fapt, același medic de familie care, fără să mă cunoască personal, îmi eliberase o rețetă pentru calmante și pastile, care se presupunea că mi-ar aduce buna dispoziție. Încă nu luasem medicamentele de pe rețetă. Karl nu ar fi înviat, indiferent ce aș fi înghițit. În plus, dorisem să testez mai întâi vinul în ceea ce privește efectul asupra bunei dispoziții.

E drept, propria-mi încercare avusese un final nefericit. Zăcând beată pe trotuar, atinsesem o limită pe care nu mi-aș fi imaginat-o defel. Prin urmare, înțelegeam că, din perspectiva cuiva din exterior, mă purtasem ca o persoană care are nevoie de terapie. Și totuși, nu voiam să urmez așa ceva. Mai ales împreună cu cineva care se numea Kerstin K. Karthaus-Kürten.

— O urăsc de pe-acum, îi zisei lui Mimi, când văzui mulțimea de „K“-uri gravate pe plăcuța de oțel de pe ușa cabinetului.

— Nu-i nimic, spuse Mimi împingându-mă înăuntru.

Mă însoțise până în fața ușii ca să se asigure că nu o tulesc pe ultimii metri.

— Sunt în magazin dacă ai nevoie de mine. Și lasă-ți mobilul deschis.

Doamna Karthaus-Kürten nu m-a invitat să mă lungesc pe canapea. Dimpotrivă, ne-am așezat la biroul ei ca la un interviu pentru slujbă. Pe birou tronau fotografii înrămate ale soțului ei, ale unui băiețel, ale unui câine flocos și chiar poza ei. Trebuia să mă aplec puțin ca să le văd, fiindcă nu erau așezate cu fața spre mine.

— Drăgălaș, spusei, deși băiețelul avea un căpșor minuscul și ochișori de porc.

Doamna Karthaus-Kürten își trecu mâna prin păr și spuse surâzând cu mândrie:

— Este fiul meu, Keanu.

Dumnezeule mare! Un Keanu cu păr blond-deschis și tunsoare castron. Keanu Karthaus-Kürten. Ce avea să se aleagă de bietul băiat?

Doamna Karthaus-Kürten privi împăcată fotografia încă o clipă, apoi zise:

— Cumnatul dumneavoastră mi-a spus că soțul v-a murit pe neașteptate din cauza unui infarct. Este o grea lovitură a destinului pentru dumneavoastră. În psihoterapie vorbim despre traumă. Foarte bine că ați căutat ajutor.

„Da, asta s-o credeți dumneavoastră."

— Plângeți mult, cu siguranță.

Dădui aprobator din cap. Da, plângeam mult. Dar în fața doamnei Karthaus-Kürten n-aș fi vărsat o lacrimă, asta era sigur. Cu toate că plasase strategic o cutie de șervețele, în apropierea mea.

— Pot să vă întreb ce vârstă avea soțul dumneavoastră?

— În octombrie a împlinit cincizeci și trei de ani. Cu o săptămână înaintea morții.

— Cincizeci și trei de ani?

Kerstin K. Karthaus-Kürten își înălță sprâncenele. Oare avea voie? Înainte de toate, un psihoterapeut ar trebui să învețe să-și controleze mimica.

— Iar dumneavoastră aveți...?

— Voi împlini douăzeci și șapte de ani în aprilie.

„Și pariez că în fișa mea apare informația asta, vacă proastă."

— Atunci, între dumneavoastră era o diferență de vârstă de...

Își împinse limba printre dinți și își trecu iar mâna prin coafura ireproșabil de țeapănă.

— O diferență de vârstă de douăzeci și șase de ani și jumătate, completai după câteva secunde.

Doamne, femeia asta nu era în stare să facă nici cele mai simple calcule. În condițiile astea mi se părea cam neverosimil să poată pricepe complicatul meu suflet.

— Și câți ani ați fost împreună?

— Cinci, dintre care patru am fost căsătoriți.

— Hmhm.

Își luă câteva notițe cu creionul, apoi spuse:

— Doriți să discutăm despre tatăl dumneavoastră?

Era de așteptat, bineînțeles. Femeie tânără, soț bătrân – lumea se gândește automat la „complexul tatălui“. Sau, eventual, la „permis de ședere“.

Nu eram împotriva prejudecăților. Eu însămi aveam o mulțime; de exemplu, față de psihoterapeutele care își dau părul pe spate de patru ori pe minut. Sau față de persoanele care își botează copiii cu numele de Keanu și/sau poartă nume duble, formate din patru silabe. În plus, față de crescătorii de câini de luptă și cei care își spală mașina de două ori pe săptămână. Însă ar trebui să-ți dai seama când prejudecățile tale se află la mii de leghe distanță de realitate, mai ales dacă pretinzi a fi terapeut.

Nu aveam și niciodată nu avusesem vreun complex al tatălui.

Mă căsătorisem din dragoste.

Doamna Karthaus-Kürten oftă, probabil fiindcă nu spusesem nimic. Psihoterapeuții n-ar trebui să ofteze! Oare ce avea să urmeze – să-și dea ochii peste cap? Era cu siguranță începătoare. Sau pur și simplu nepriceputǎ. De aceea reușiseră Mimi și Ronnie să stabilească atât de repede o programare.

— Poate ne gândim împreună la motivul pentru care vă aflați aici, doamnă Schütz.

— Vă asigur că nu din cauza tatălui meu, spusei, simțind brusc nevoia de a-l apăra. Cred că vorbesc în numele fraților mei când spun că nu e genul de tată care să-ți creeze complexe. Este un om plăcut, prietenos, un pic împrăștiat, fost consilier ministerial și de fapt cred că e cazul să sărim peste copilăria mea, fiindcă, privind din perspectivă psihoterapeutică, n-are nimic de-a face cu situația mea actuală.

Doamna Karthaus-Kürten își frământa creionul între degete.

— Poate ați dori să-mi spuneți de ce v-ați îndrăgostit de soțul dumneavoastră?

Observam cum încearcă să păstreze un ton distant, profesionist, care să nu-i trădeze curiozitatea.

„Asta nu-i treaba ta.“ În schimb, puteam sta acolo tăcând ca un copil încăpățânat și gândindu-mă care ar putea fi al doilea prenume al doamnei Karthaus-Kürten. (Kriemhild? Kunigunde?

Trebuia să fie ceva mai oribil decât Kerstin, altfel n-ar fi considerat necesar să-l lase prescurtat.) În spatele ei, minutarul ceasului atârnat pe perete abia înaintase. Așa că spusei pe un ton neutru:

— Destul de multe studente erau îndrăgostite de Karl. Preda istoria artei și sala era întotdeauna arhiplină la seminariile lui. Pur și simplu era foarte... carismatic. Neconvențional, inteligent și spiritual. Pe deasupra, arăta și foarte bine. Dar nu din acest motiv m-am îndrăgostit de el.

— Nu?

— Nu.

Așteptă un răstimp și, văzând că nu continui, întrebă:

— Și de ce v-ați îndrăgostit de el?

— Fiindcă a fost primul bărbat care nu se temea de mine.

— Credeți că bărbaților le e teamă de dumneavoastră?

Își notă ceva, dând din cap.

— Mulți bărbați se tem de femeile deștepte, precizai.

— O, interesant. Cu o mină cam ironică, își ridică sprâncenele. Nu doriți să detaliați puțin?

Mă îndreptai în scaun și ridicai bărbia.

— Am un coeficient de inteligență de o sută cincizeci și opt. Am obținut notă maximă la bacalaureat și am o licență în Geofizică și Meteorologie luată tot cu notă maximă. Bărbaților cu care făceam cunoștință chestia asta li se părea... intimidantă.

Și fără pic de erotism. Bărbații susțin mereu că inteligența femeii este importantă, dar nu și în cazul în care femeia e mai inteligentă decât ei. În orice caz, nu atunci când observă acest lucru.

Doamna Karthaus-Kürten mă cercetă cu o privire sceptică. În mintea ei era clar că nu arătam ca o ființă cu un coeficient de inteligență de o sută cincizeci și opt de puncte. Mă gândeam dacă e cazul să-i mai povestesc de instrumentele muzicale și de cele cinci limbi străine. Numai că astfel aș fi trimis-o iarăși la subiectul copilăriei mele și probabil s-ar fi legat din nou de vreo mică traumă din acea perioadă. Așa cum știe oricine, toți copiii supradotați primesc în mod normal lecții de vioară și învață chineză. În schimb, eu cântam la mandolină și la clavecin, deoarece clavecinul care decora sufrageria noastră fusese lăsat moștenire de străbătușa Elfriede, iar profesoara de mandolină mergea împreună cu mama la orele de gimnastică medicală. În mod practic, s-a nimerit ca profesoara

de mandolină să fie poloneză, iar profesorul de clavecin, pe care îl găsise mama, de origine coreeană. Așa că am învățat în același timp poloneza și coreeana, pentru ca bietul meu creier insuficient de solicitat să nu se plictisească. Nu că aș fi avut nevoie de ele vreodată în viața mea de adult. Dar oamenii erau impresionați când auzeau că mă pricepeam la așa ceva.

Doamna Karthaus-Kürten își drese glasul. Hotărâi că fusese impresionată suficient.

— Și după geofizică și meterologie ați studiat istoria artei și v-ați îndrăgostit de profesorul dumneavoastră?

— Se numește meteorologie, o corectai. Nu, nu-i așa, apoi am început să studiez Dreptul. Acolo l-am cunoscut pe Leo, primul meu prieten adevărat.

— Și Leo nu se temea de inteligența dumneavoastră?

În voce îi detectai o ușoară urmă de ironie.

— Nu, fiindcă nu cunoștea acest aspect. Ca să evit partea neplăcută a istorisirii, nu mai așteptai următoarea întrebare și continuai: Eram de câteva luni împreună când mi l-a prezentat pe tatăl lui. Iar acesta era Karl.

— Să nu-mi spuneți că era acel Karl cu care v-ați căsătorit mai târziu?

Și uite așa, doamna Karthaus-Kürten își dădu arama pe față: era idioată.

— Nu, era doar un tip pe nume Karl de care v-am povestit până acum, fiindcă trebuia să umplem cumva timpul, spusei. Știți care era motoul lui Karl? „Ferește-te de idioți.“ Spunea că asta era singura condiție pe care trebuie s-o respecți în viață, pentru a fi fericit. Poate că avea dreptate și sunt nefericită doar pentru că, de când a murit, nu reușesc să mă feresc de idioți.

Doamna Karthaus-Kürten își consultă notițele.

— Deci, am înțeles bine? Soțul dumneavoastră era tatăl primului prieten pe care l-ați avut?

„O, Doamne!“

— Da, ați înțeles la fix. Am pus capăt relației cu Leo și m-am mutat cu Karl la Madrid, unde tocmai i se oferise un post. Iar un an mai târziu ne-am căsătorit.

O vreme, doamna Karthaus-Kürten dădu aprobator din cap, precum cățelul de pluș de pe spătarul banchetei din spate a

mașinilor. Înțelesei că era extrem de curioasă. De două ori se porni să mă întrebe ceea ce o interesa cu adevărat, dar nu reuși să-și ducă la capăt nicio frază.

— Și cum a... vreau să spun... propriul fiu... și rudele dumneavoastră... adică, cercul de apropiați...? Nimeni nu a... nu au fost toți...?

Ba bine că nu! Toți fuseseră extrem de șocați! Familia mea, familia și prietenii lui – se iscase o revoltă îngrozitoare. Bineînțeles că bietul Leo fusese cel mai afectat. Avusese întotdeauna o relație foarte tensionată cu tatăl lui. Mă făcui că nu pricep ce voia să afle cu adevărat doamna Karthaus-Kürten și spusei:

— Pe lângă activitatea de profesor universitar, Karl a lucrat și ca expert de artă pentru muzee, galerii și case de licitații. Am locuit doi ani în Madrid, apoi ne-am mutat în Zürich. Iar de acolo am plecat la Londra, unde a murit.

Făcui o mică pauză și mă uitai la ceasul de perete.

— Acum exact patru săptămâni, trei zile, douăzeci și trei de ore și paisprezece minute. Sau acum 27 062 040 de secunde.

Doamna Karthaus-Kürten mă scrută îndelung, apoi dădu aprobator din cap, ca și cum ar fi calculat și ea în minte. Bineînțeles că nu mă putea păcăli, din moment ce înainte nu reușise nici măcar să scadă 26 din 53. Apoi însă mă luă prin surprindere.

— Povestiți-mi despre ultima zi petrecută împreună.

Ultima zi petrecută împreună... ultima atingere, ultimul sărut, ultima privire, ultimele cuvinte... Fără voia mea, lacrimile porniră să-mi curgă din ochii închiși.

Doamna Karthaus-Kürten îmi întinse cutia cu șervețele.

„Trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima.“
Proverb de calendar, preluat probabil de la indienii Hopi sau de la altă cultură fără habar de cărțile de credit care te pot tenta să petreci până te faci praf – așa cum ți-ai face de cap în ultima zi de viață.

„Mai avem cafea?“ a întrebat Karl.

Nedezlipindu-mi privirea de pe pagina ziarului, am arătat cu bărbia înspre termos. Citeam în *Observer* un articol despre modul de comunicare al perechilor, care preciza că în urma unui studiu se stabilise că soții își adresează zilnic, în medie, mai puțin de patru sute de cuvinte, dintre care trei sute cincizeci erau pronunțate de femei. Fără glumă, cuvântul cel mai des utilizat era „ceai“, urmat îndeaproape de „la“ și „și“. Cum întâlnim, de exemplu, în formulările „Îmi dai și mie?“ sau „Mă asculți și pe mine?“.

În ceea ce privește „ceaiul“, doar ne aflam în Anglia. „Abia după ce le încerci cafeaua pricepi preferința englezilor pentru ceai“, spunea mereu Karl. Nu participasem la studiu, dar eram destul de sigură că noi doi schimbam reciproc mai mult de patru sute de cuvinte pe zi. Și că el vorbea mai mult decât mine. Din pură plăcere, m-am hotărât totuși să fac numărătoarea. Aveam o slăbiciune secretă pentru cifre: număram tot ce se putea: câini, elevi în uniformă, inele metalice de bătut în ușă, autobuze supraetajate, chiar și cuvinte.

La ora opt luaserăm micul dejun, citiserăm *Observer* și deja schimbaserăm între noi șaptezeci de cuvinte.

„Mai avem cafea?“ conținea deja trei cuvinte. Iar Karl întrebase asta deja de două ori. (Era vorba de cafea italienească.)

„Caloriferul e tot rece ca gheața“ – aici erau șase cuvinte pe care le pronunțasem clănțănind din dinți, plină de reproș. „Și numai ventilul e de vină.“

„Știu. Administratorul e un palavragiu incompetent.“

Încă șase cuvinte.

„Îl sun din nou în seara asta. Uneori e foarte supărător să vorbești engleza la perfecție și să nu cunoști nici măcar o înjurătură adecvată.“

„Păi «palavragiu incompetent» nu-i deloc rău“, am spus.

„N-o să priceapă.“

„Atunci zi-i «motherfucker»“, i-am propus.

„Tipul este de două ori mai înalt și de trei ori mai lat ca mine. Trebuie să mă feresc.“

Am clănțănit din dinți fără a mai adăuga nimic. De când ne mutaserăm acolo, cu opt săptămâni în urmă, ne bucuraserăm de temperaturi de vară, dar între timp se înstăpânise toamna. Cu așa-zisa vreme tipic londoneză reușisem să mă obișnuiesc, însă îmi doream ca înăuntru să fie cald și plăcut. Din păcate, nu putea fi vorba de așa ceva – dacă porneam caloriferul în sufragerie, în bucătărie se făcea foarte frig, și invers. Iar în baie nu se încălzea nici măcar la un nivel suportabil.

„Știi ceva? O să-i spun pur și simplu că este «administrator». În acest moment, cuvântul ăsta mi se pare cea mai grea jignire.“ Am chicotit. „Exact. Sunteți un... un... *administrator*, asta sunteți!“

Karl s-a dus să se spele pe dinți, ceea ce nu trebuia să anunțe în mod special, fiindcă oricum știam ce face. La ora opt și jumătate am schimbat încă zece cuvinte.

„Trebuie să plec. Pe curând“, mi-a urat Karl și m-a sărutat.

Iar eu i-am răspuns: „Du și gunoiul.“

Ulterior, am regretat foarte mult această propoziție, fiindcă a fost ultima dată când l-am văzut pe Karl în viață. Când i-am întins punga de gunoi, a fost ultima oară când l-am atins în timp ce trăia. Acestea nu au fost însă ultimele cuvinte pe care ni le-am adresat. Pe la prânz m-a sunat pe mobil ca să afle parola contului nostru de mail de Yahoo. În acel moment mă aflam în Oxford Street, fiindcă voiam să-mi cumpăr lenjerie de angora și șosete groase de la Marks and Spencer. Și, probabil, un șal de lână și mănuși fără deget, ca să nu-mi înghețe mâinile când scriam. Scriam din nou la lucrarea de diplomă. Cea de-a treia.

„I ce te ne de es Haș es ce te es ne de“, i-am spus. Trebuia luat ca un singur cuvânt. „Asta e în poloneză?“

Karl vorbea patru limbi străine, însă nu și poloneza. De aceea, ca să-i joc câte un renghi, uneori scriam în calendar propoziții în

poloneză. Ultima dată trecusem în dreptul datei de 14 octombrie: *Wszystkiego najlepszego z okazji urodzin*, iar Karl subliniase și adăugase: „În niciun caz n-o să merg de ziua mea la urolog cu vânzătorul de cârnați!!!“

„«i» mare, «c» mic, «t» mic, «n» mic, «d» mic, «s» mic, «h» mare, «s» mic...“

„Doamne, Dumnezeule, Carolin“, m-a întrerupt Karl. „Cum ar putea o persoană care nu e geniu să rețină așa ceva?“

„Dar e foarte simplu“, am comentat eu.

„«Lăcrămioară» e simplu“, a spus Karl. „Înșiruirea asta fără sens de litere mari și mici e imposibil de...“ Ultimul lui cuvânt a dispărut în gălăgia produsă de motorul unui autobuz care trecea pe lângă mine. Nu pierdusem totuși șirul. „...«N», «D», «S»... mare sau mic? Și de unde vine această lălăială?“

Am oftat. În realitate, chiar era vorba de un cântec.

„Fii atent!“ M-am uitat rapid în jur, am coborât glasul și i-am recitat pe un ton conspirativ: „«Iar când tobele ne dau semnalul,/ Hai cu toții sus, să ne dezlănțuim.»“[1]

„Poftim?“

„«Iar când tobele ne dau semnalul,/ Hai cu toții sus, să ne dezlănțuim.»“ Acum cântam deja, fără să-mi pese de privirile străinilor. „«Viva Colonia, viva Colonia! Să fie carnaval.»“

„Carolin, e cazul să mă îngrijorez? A început să se manifeste atât de acut dorul de casă?“

„E codul parolei! Prima literă a fiecărui cuvânt din refren.“

„Aha. Ingenios. O idee total trăsnită, dar ingenioasă.“

„Ai reușit?“

„Cum era? «Când tobele dau semnalul?» «C» mare, «t» mic, «d» mic, «s» mic...? Doamne, cine cunoaște cântecul ăsta aiurit?“

Am rămas blocată.

„«Iar când tobele ne dau semnalul»!!! Toată lumea știe cântecul. Chiar și tu, Karl. Doar ai crescut în Köln. Ai trăit acolo cel puțin douăzeci de ani.“

---

[1] Refrenul unui cântec tradițional interpretat în dialect local la sărbătorirea Carnavalului din Köln.

„Presupun că e un cântec de carnaval. Părinții mă luau cu ei în concediu de fiecare dată când era carnaval. Și le sunt absolut recunoscător. Carnavalul este pentru...“

Motorul unui autobuz i-a înghițit din nou cuvintele.

„Și totuși, oricine știe cântecele astea.“

„Eu nu, slavă Domnului. Un SMS, te rog. Și apoi o să schimb parola în «lăcrămioară», indiferent ce vei spune.“

„«Domul nostru din Colonia»“, am spus. „Nu știi nici cântecul ăsta? Doar e parola noastră de amazon. «D» mare, «n» mic...“

„Ești atât de drăguță să...“

„«Suntem mereu aici, e fantastic»?“

„Carolin! Mă grăbesc. Trimite-mi acum, te rog, un SMS cu parola!“

Karl a închis înainte să încep a intona „Caravana merge mai departe!“.

Acestea au fost și ultimele cuvinte pe care ni le-am adresat unul altuia.

Ultimul SMS primit de Karl de la mine a fost: „Iar când tobele ne dau semnalul,/ Hai cu toții sus, să ne dezlănțuim. Nu-i așa că-s o mare nesuferită? Zi că da.“

Iar Karl a răspuns: „Da, după mine, ești o super-nesuferită.“

Era ora douăsprezece și jumătate. La unu și jumătate, Karl intenționa să ia prânzul împreună cu proprietarul unei galerii de opere de artă, la un restaurant vietnamez din Saint John Street. Însă n-a mai ajuns acolo fiindcă în taxi, la intersecția dintre Farrington Road și Charterhouse Street, a suferit atac de cord. Șoferul a reacționat exemplar și a gonit de urgență la cel mai apropiat spital din zonă, Saint Bartholomew, unde s-a și constatat decesul lui Karl, după mai multe încercări de resuscitare.

Dacă țineam cont și de SMS-uri, în ziua respectivă schimbaserăm patru sute unsprezece cuvinte, dintre care o dată fusese pomenit cuvântul „motherfucker“ și de două ori „lăcrămioară“. Iar „tobele“ fusese pronunțat de patru ori. Nici măcar o dată nu apăruse cuvântul „ceai“, și nici măcar o dată „te iubesc“. Eram cumva mulțumită că nu ne conformaserăm studiului din *Observer*.

Îmi doream să mă pot gândi la altceva în timp ce-l priveam pe Karl mort și-i mângâiam mâna rece. La ceva înțelept, profund, la o viziune filosofică. Poate la ceva solemn.

În loc de asta, am analizat ultimele noastre patru sute unsprezece cuvinte. M-am gândit și la faptul că aveam noroc că nu eram șofer de taxi. Că pe drumul spre spital numărasem patruzeci și patru de taxiuri. Și că asistenta medicală purta prea mult ruj. Că morții nu arată ca și cum ar dormi împăcați, ci... fără viață.

Și că mi-ar plăcea să vorbesc cu Karl despre cât de ciudate par cele întâmplate. Asta am și făcut, deși mi-era clar că n-aveam cum să primesc vreun răspuns din partea lui. Și mă gândeam că nu aveam să-i mai aud niciodată vocea. Nici măcar pe robotul telefonului, fiindcă eu înregistrasem mesajul de întâmpinare.

Timp de mai multe ore, n-am făcut altceva decât să stau acolo, să țin mâna lui Karl într-a mea și să mă simt ca sub un clopot de sticlă. Până când a venit Mimi, m-a îmbrățișat, a plâns și mi-a zis: „Din cauza asta femeile n-ar trebui să se mărite cu bărbați în vârstă."

Mai târziu a susținut că nu spusese niciodată așa ceva.

Când am plecat, dintr-odată Karl nu mai arăta deloc mort. Părea că doarme.

„Oricine merită a doua șansă!“
Proverb stupid, dar din păcate adevărat.
Și poți spune că ai noroc dacă totul se rezumă
doar la două încercări.

Înainte de a pleca de la doamna Karthaus-Kürten mă spălai pe față în toaleta destinată pacienților. Trebuia să recunosc: din momentul în care lacrimile începuseră să-mi curgă fără oprire, doamna Karthaus-Kürten nu mi se mai părea atât de respingătoare. Găsise cuvintele potrivite pentru a mă consola, iar nesiguranța și aroganța ei se destrămau pe măsură ce umezeam șervețel după șervețel. În mod bizar, am simțit o alinare când mi-a zis că nimeni nu ar putea să mă ajute să suport durerea, nici măcar ea. „Pot să vă ajut doar să supraviețuiți“, spusese, iar chestia asta suna atât de jalnic, dar și atât de nimerit, încât am aprobat dând din cap, extrem de mulțumită. Să supraviețuiesc – nici nu voiam mai mult.

La final, am căzut de acord să revin peste două zile. În plus, doamna Karthaus-Kürten m-a rugat să iau în considerare, măcar pentru o scurtă perioadă, varianta unui tratament psihofarmaceutic. I-am arătat rețeta prescrisă de medicul lui Ronnie și, clătinând din cap, zise:

— La modul ăsta, ați putea la fel de bine să beți vin. Vă voi prescrie altceva.

Când îmi întinse rețeta mă surprinse încă o dată felul în care reușise să pătrundă până în sufletul meu:

— Luați-le liniștită. Nu vă temeți că veți fi mai puțin tristă după ce le veți lua. Pur și simplu nu veți mai simți nevoia să vă aruncați de pe primul pod.

Mimi mă sună pe mobil când ieșisem deja în stradă.

— A fost rău?

— M-a făcut să bocesc. Cred că asta și urmărea.

— Sper că n-ai jignit-o numind-o idioată.

— Nu cu voce tare. Știi ce nume i-a dat fiului ei? Keanu!

— Se gândea probabil la cu totul altcineva decât la soțul ei atunci când a conceput copilul, zise Mimi. Dar e perfect legitim.

— Dacă fiecare ar face chestia asta, grădinițele ar fi pline de băieți cu numele de Brad, Colin, Johnny și Orlando.

— Și Jude, adăugă Mimi. Și acum unde mergi? Te duci singură acasă? Vii la noi în magazin?

— Poate mai târziu. Trebuie să mai rezolv ceva. Auzii cum Mimi trage aer în piept și continuai rapid. La farmacie. Și îmi trebuie un caiet, fiindcă doamna Karthaus-Kürten ține morțiș să scriu un jurnal. O să-l numesc „Înconjurată de idioți", iar mai târziu voi publica o carte. Un fel de ghid pentru ființe disperate. Cum îți pare ideea?

— Știi bancul cu șoferul nebun? Se potrivește cu situația ta. Fii atentă: Itic conduce pe autostradă și aud la radio: „Atenție! Atenție! Pe autostrada A4, între Köln-Merheim și intersecția Köln-Est, un șofer nebun a intrat pe contrasens..." „Ha", exclamă Itic, „doar unul! Sunt sute."

— Și tu crezi că aș fi Itic?

— Exact. Pune pur și simplu „idiot" în loc de „șofer nebun" și va reieși situația ta.

— Cum ai dori să te numești în cartea mea? Lucille, sora cea mare și rea?

— În afară de Gertrud, poți să-mi zici cum vrei. Cumpără-ți un caiet gros. Sau mai bine ia-ți de la început cinci, doamna Karthaus-Kürten se va minuna de câte vei avea de povestit, odată ce te așterni pe scris.

— Da, voi umple paginile povestind cum Lucille, sora cea mare și rea, mi-a capsat o coroniță de margarete pe cap. Sau ai folosit un pistol de lipit?

— Poftim? Te rog, era scotch!

— Folie de ambalat!

— Scotch!! Și am făcut-o doar fiindcă erai bebelușul cel mai chel din lume și voiam să te înfrumusețez puțin.

Lucille, sora cea mare și rea, îmi ordonă să las mobilul deschis și-mi mai preciză că ține la mine.

Îi spusei că și eu țin la ea foarte mult. De când murise Karl, mă străduiam permanent să folosesc cuvinte frumoase la finalul oricărui dialog. Nu se știe niciodată.

De la doamna Karthaus-Kürten m-am întors pe jos, în loc să merg cu tramvaiul trei stații. Nu era chiar o vreme ideală de plimbare, dar mă simțeam mulțumită cu cerul plumburiu de noiembrie și cu bura fină. În acele momente n-aș fi suportat razele de soare, nici măcar primăvara. Îmi plăceau până și fețele posomorâte ale oamenilor care veneau din sens opus. Îmi dădeau senzația reconfortantă că nu sunt unica persoană nefericită din acel oraș. Ora terapeutică de bocit petrecută la doamna Karthaus-Kürten mă mai înmuiase puțin și nu mai simțeam nevoia să-i împing pe toți cei care îmi stăteau în cale și să strig: „La o parte! Bărbatul meu a murit!“

Mimi și Ronnie locuiau într-un elegant cartier rezidențial, în care toate străzile purtau denumiri de insecte. Laolaltă cu străzile, șirurile de case formau o structură densă și compactă. După clasicele denumiri ca Furnicilor, Libelulelor și Viespilor, se pare că bieții urbaniști rămăseseră în pană de idei, motiv pentru care, în căutare de nume noi, procuraseră probabil un manual de combatere a insectelor dăunătoare, devenind complet dependenți de el. Cel mai mult îmi plăcea cum sună „Calea Gărgăriței negre de vie“, urmat îndeaproape de „Strada Gândacului de mobilă“.

Împreună cu câteva prietene, Mimi deschisese la începutul anului în Calea Cărăbușului un magazin de încălțăminte numit Pumps&Pomps. Lumea speculase intens semnificația cuvântului „pomps“, care nu se regăsește în dicționar, iar una dintre teoriile vehiculate era cea care susținea că „pomps“ se referă de fapt la selectarea cărăbușilor, adică un soi de cărăbuși campioni. Numele acesta i se părea mamei atât de năucitor, încât de fiecare dată când îl pronunța nimerea ceva de genul „Pomp și Pump“[1] sau „Pimps, Pumps și Pamps“. Cu o săptămână în urmă aproape izbucnisem în râs când mă întrebase la telefon dacă nu voiam să-i dau lui Mimi o mână de ajutor la „Pumps și Pups“[2], ca să am o ocupație și să nu meditez prea mult.

Conceptul magazinului – de nișă, cu multe mărci necunoscute, printre care găseai și niște poșete extraordinare, plus capucino și gustări apetisante gratis – părea să funcționeze. O agitație

[1] *Pomp* – „pompă“, „fast“. *Pump* – „pompă“, „aparat de pompare“.

[2] *Pup* – „pui de animal“.

permanentă stăpânea magazinul inclusiv datorită pantofilor tânărului designer italian Francesco Santini, care se găseau în exclusivitate numai la Pumps&Pomps. Clientele veneau de la mare distanță. Până și mie, care eram extrem de puțin interesată de modă, pantofii mi se păreau irezistibili. La cea mai recentă zi de naștere a mea, Mimi mi-a făcut cadou o pereche de sandale turcoaz marca Santini. Deși aveau tocuri de unsprezece centimetri, puteam totuși să merg cu ele, ca prin minune. Și dădeau o notă specială până și celei mai banale ținute, de pildă blugi și tricou. De dragul lor mi-am cumpărat o rochie turcoaz de la Ghost, plus cercei-candelabru tot de culoare turcoaz, o brățară cu perle colorate în turcoaz și un șal de mătase, în aceeași nuanță. (Bineînțeles că nu mă împopoțonam cu toate odată, ci asortam sandalele doar cu câte una dintre piese.) Dat fiind că acele săndăluțe în curelușe nu puteau fi purtate decât în funcție de sezon, Mimi mă tot presa să studiez pe îndelete colecția de iarnă Santini, înainte ca toți pantofii de mărimea mea să dispară complet. Dar din moment ce Karl nu-i mai putea vedea și admira, de ce să-mi mai cumpăr pantofi noi?

În afara magazinului de pantofi, pe Calea Cărăbușului se mai aflau un magazin taiwanez de legume, o agenție de turism, o agenție Loto care vindea și câteva produse de papetărie, un magazin cu îmbrăcăminte pentru copii, o brutărie și o farmacie de unde intenționam să-mi ridic medicamentele de pe rețetă. Odată cu mine, în farmacia respectivă a intrat o întreagă familie – o mămică în jurul căreia gravitau trei copii. Cel mai mic avea cam un an, și femeia îi parcase căruciorul în fața ușii. Se agățase de șoldul mamei și purta o căciulă cu clapete pentru urechi, care se leagă sub bărbie. Cu o astfel de căciuliță, și cel mai drăgălaș copil din lume ar căpăta o față de luat la palme și bănuiam că și în lipsa ei acel copilaș nu era deosebit de simpatic. În ciuda gândurilor mele urâte, îmi zâmbi. Și, cu ocazia asta, suzeta îi căzu din gură. Mă aplecai, luai suzeta și i-o întinsei maică-sii, care o aruncă pe loc în geantă, scoțând alta nouă.

— Mereu se întâmplă așa, spuse ea. Konstantin, cuceritor mic ce ești. Iar ai fermecat o fată cu zâmbetul tău. Apoi mi se adresă condescendent. Deși, în mod normal are o preferință pentru blonde.

„O, Doamne!“

Spre deosebire de sora mea, ai cărei ochi începeau să strălucească la vederea oricărui bebeluș sau copilaș, după care se pornea să gângure tot felul de prostii, nici înaintea fazei mele mizantropice cu laitmotivul „toți sunt idioți“ nu consideram copiii o adevărată minune. Nu-mi plăcea în mod deosebit nici măcar Eliane, fetița fratelui meu. Ceea ce probabil constituia motivul pentru care o și vedeam atât de rar (Slavă Domnului!). Și poate că din această cauză, când mergeam la ea, avea întotdeauna ceva de bombănit („Nu pap biscuite, că s-a rupt!“), se scobea în nas și își mânca mucii („Mama, Carolin se uită urât la mine“) și, cu un dispreț maxim, arunca într-un colț orice carte cu poze pe care i-o aduceam. („Nu voiam cartea cu broasca țestoasă, o voiam pe cea cu prințesa.“ „Nu voiam nicio carte cu prințese, o voiam pe aceea cu fetița cu puteri magice.“ „Nu voiam cartea cu fetița, ci pe cea cu broasca țestoasă.“) Nu știam nici eu de ce mergeam mereu la ei, aducând cu obstinație o nouă carte cu poze. Voiam să aud probabil ce motiv ar mai fi avut să se plângă. Sau poate că doream să intru în analele familiei ca mătușa cea tâmpită, care oferă numai cărți drept cadou. Mama Elianei – cumnata mea, Susanne, numită și Madam Ferăstrău – punea apoi paie pe foc luându-mă la rost: „De ce n-ai adus perna cu broscoiul fermecat, cea cu buzunar secret, așa cum te sfătuisem? Eliane și cu tine ați fi fost scutite de o asemenea dezamăgire.“ Nu mai e nevoie să spun că o consideram pe Susanne la fel de îngrozitoare, însă măcar nu eram singura. Nimeni din familie nu o plăcea în mod deosebit pe Susanne – bineînțeles, în afară de fratele meu, care se însurase cu ea. „Nu înțeleg de ce a făcut-o“, spunea mereu Karl.

Mămica din farmacie era un suflet înrudit cu Susanne, sora ei geamănă spirituală.

— Marlon, nu cred că domnului farmacist i se pare frumos să-i răvășești aceste punguțe cu bomboane de gumă de mestecat, nesănătoase și exagerat de scumpe, zise ea cu voce blândă.

„Răvășitul“ era o interpretare extrem de binevoitoare a „azvârlitului pe podea“. Farmacistul era ocupat cu o clientă și n-avea absolut nicio idee de isprava lui Marlon, care arăta de vreo cinci ani și în acea clipă călca în picioare o punguță.

— A’ta nu pocne’te! spuse el dezamăgit.

„Poftim?“

— Trebuie să sari direct pe ea ca să pocnească, explică mama copilului și se întoarse către sora mai mare a lui Marlon. Flavia, ajută-l pe Marlon să pună ursulețiide gumă la loc pe raft! Altfel, va trebui să-i plătim pe toți.

— Dar eu n-am aruncat nimic pe jos, ripostă Flavia.

— Te rog să nu începi iar, domnișoară! Să văd chiar acum toate pungile ridicate.

Femeia se echilibră mutându-și bebelușul de pe un șold pe celălalt, iar privirea de gheață pe care i-o aruncă fiicei mă atinse razant și pe mine. Îmi venea să mă aplec și să încep la rându-mi să culeg punguțele de pe jos. Noroc că mă abținui.

Farmacistul își luase rămas-bun de la clientă și își aruncă privirea dincolo de tejghea. Era un tip cam la treizeci de ani, cu alură de pușțan, șaten cu părul tuns scurt și cu nasul pistruiat.

— Oh, ce s-a întâmplat?

— Să nu pretindeți că așa ceva se petrece pentru prima dată! se răsti mămica la el. E clar că aceste dulciuri așa-zis sănătoase au fost plasate dinadins la îndemâna copiilor, pentru a-i constrânge pe părinți să cumpere astfel de porcării.

Farmacistul arăta stupefiat. Privirea îi poposi apoi asupra mea și, ca prin farmec, în colțul gurii îi apăru un zâmbet.

— A, bună!

În comparație cu bebelușul cu căciula, găseam că *tipul* ăsta era cu adevărat drăguț.

— Noi eram la rând! Femeia îmi aruncă o privire ofuscată. De ce vă uitați așa la mine?

„Mi-a murit bărbatul, vacă proastă. Am voie să mă uit cum vreau.“

Flavia așeză pe tejghea punguțele crăpate.

— Pe astea le-a călcat Marlon.

— Io călcat nimic! A’ta era desa tricată!

— Bineînțeles că o s-o plătesc, se răți femeia la farmacist. Exact ce plănuiserăți, nu-i așa?

Farmacistul părea din nou stupefiat, însă nu o contrazise, ci întrebă politicos:

— Mai doriți și altceva?

Nu mă putui abține să mă hlizesc.

— Păduchi, se stropși femeia. De care nu scăpăm fiindcă anumite persoane nu respectă igiena și răspândesc cu sârg paraziți în jurul lor, așa că, pentru siguranță, vreau să țin în casă, la îndemână, un antidot.

Îmi aruncă din nou o privire fioroasă, ca și cum aparțineam acelei categorii de persoane despre care vorbise. Mă scărpinai demonstrativ în cap.

În timp ce farmacistul îi prezenta femeii o soluție contra paraziților și un pieptene de păduchi, Marlon se apropia amenințător de raftul cu cosmeticale. Cu totul captivată, îmi ținui respirația, însă Marlon se mulțumi să ochească ambalajul unei creme și, împungându-l cu arătătorul, să strige: „Pac, ești mort.“ Fiindcă Flavia obișnuia să-și roadă unghiile, i se cumpără un gel amărui care urma să-i fie aplicat pe unghii, însă mămica ei insistă să i se explice în prealabil, cu precizie, totul despre ingredientele conținute. Când cei patru părăsiră în sfârșit incinta, farmacistul părea extrem de ușurat. Și-l înțelegeam foarte bine.

Îmi oferi din nou un zâmbet radios.

— Frumos din partea ta că ai trecut pe aici.

— Ăă, mersi.

Eram obișnuită ca lumea să mă considere mai tânără decât eram în realitate. Probabil din cauza constituției mele minione și a faptului că nu mă fardam decât atunci când era absolut necesar. Iar în acea zi, cu siguranță nu era cazul. Și bineînțeles că nici părul meu strâns în coadă, nici agrafa de păr cu gărgărițe, pe care nepoțica mea de cinci ani o uitase în ultima ei vizită la Mimi, nu pledau în favoarea unei înfățișări mature. Îi înmânai rețeta.

— Le aveți pe stoc?

Bărbatul luă hârtia, însă nu-și aruncă privirea pe ea.

— Mă gândeam să te întreb cum te simți, dar mi-am zis apoi că s-ar putea să ți se pară penibil. Arăți bine, doar puțin cam palidă.

— Poftim?

Oare încerca să flirteze cu mine? În cazul ăsta, metoda lui de a flirta era cel puțin bizară.

— Așa, ca să-ți spun sincer, și pentru mine a fost puțin penibil, continuă el. Ar fi trebuit să fiu mai binevoitor cu tine. Numai că mereu mă scoate din sărite subiectul ăsta – tinerii și alcoolul.

Murmurai încurcată:

— Da, pe cine nu... și brusc mă oprii.

O, nu! Farmacistul era tipul care mă adunase de pe trotuar deunăzi, după experimentul meu cu vinul. Nu-i reținusem bine figura, pe când el, din păcate, și-o amintise pe a mea. Mă luptai câteva secunde cu mine însămi, gândindu-mă dacă era cazul să exclam: „Ah, înțeleg! M-ați confundat cu sora mea geamănă!“ Optai însă pentru cealaltă variantă.

— Ați fost foarte amabil că m-ați ajutat, îi răspunsei. Vă mulțumesc.

— Necazuri în dragoste? întrebă el pe un ton înțelegător.

— Se poate spune și așa.

— Niciun bărbat din lume nu merită să te îmbeți din cauza lui!

Ah, clasica replică din seria platitudinilor menite să te consoleze. Eram curioasă să văd ce avea să urmeze.

Pe moment, studia rețeta.

— Le am pe amândouă. Dar sunt chestii destul de tari. Nu pot decât să mă minunez că ți s-a prescris așa ceva.

„Ca alternativă putem oferi valeriană și un minunat ceai de roiniță.“

— Psihoterapeuta spune că așa îți dispare dorința de a te arunca de pe un pod, îi zisei. Și mă gândesc că niciun bărbat nu merită să sari de pe pod din cauza lui, nu-i așa?

Farmacistul păru cam încurcat, murmură ceva ininteligibil, dispăru în spatele tejghelei, scotocind într-un sertar mare, și veni cu două cutiuțe. Între timp, în farmacie apăru un nou client. Era un domn în vârstă.

— Îmi trebuie alifie, lătră el fără a saluta.

— Mă ocup imediat de dumneavoastră, spuse farmacistul.

Domnul în vârstă oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai aveți și alți angajați?

— Îmi pare rău, colega mea m-a anunțat în dimineața aceasta că este bolnavă.

— Atunci vin mai târziu. Însă puneți deoparte alifia pentru mine, că mă grăbesc.

— Despre ce alifie e vorba?

Pensionarul se îndrepta deja spre ieșire.

— Cea pe care o iau de obicei. Ambalaj alb cu scris albastru! Pentru numele lui Dumnezeu! S-a ales praful de serviciile prestate în Germania. De ce ne mai minunăm că economia scade vertiginos?

Părăsi farmacia bombănind.

— Un client fidel? întrebai.

— Nu, răspunse farmacistul. Avem o mulțime de genul ăsta. Ieri a venit unul care mi-a arătat un medicament sub formă de capsulă și mi-a zis ca vrea același lucru, dar să fie de culoare roșie. A urlat la mine până n-a mai putut! Și trecătorii de pe trotuarul celălalt puteau auzi că sunt cel mai incompetent felcer din oraș.

— Sună ca o adevărată slujbă de vis.

— O, da. Și nu doar pensionarii își ies mereu din sărite, ci și tinerii. Săptămâna trecută un tip s-a înfuriat la maxim că nu vindem prezervative în ambalaje de câte o sută de bucăți. Mă întreb ce Doamne iartă-mă avea de gând cu ele?

— Poate că dorea să facă animale din baloane umflate. Sau poate că era proprietar de bordel.

— Nu. Cred mai degrabă că voia s-o impresioneze pe ATF. A doua zi iar a apărut și a cerut ceva contra unei „erecții alergice".

Chicoti și se uită la mine, așteptându-se să mă amuz la rândul meu. Însă erau deja cinci săptămâni de când nu mai râdeam, cu excepția momentului în care fusesem beată.

— Ce înseamnă ATF? întrebai.

Oftă în timp ce ambala medicamentele într-o punguță de hârtie.

— Când avem necazuri în dragoste, nimic nu ni se mai pare amuzant, nu-i așa? ATF este prescurtarea pentru „asistent tehnician de farmacie". Familia ta vine din Polonia?

— Poftim?

— Atunci, în noaptea aceea, ai vorbit cu mine în poloneză.

— Adevărat?

— În orice caz, mi-ai zis că e poloneză. Ca să fiu sincer, pentru mine suna ca o bălmăjeală greu articulabilă.

Mi se făcu ruşine de modul în care stâlcisem limba poloneză, în beţia mea, şi simţeam nevoia să repar răul pricinuit.

— Limba poloneză este minunată, melodioasă şi poetică, spusei pe un ton sever. Şi nu, nu sunt de origine poloneză. Profesoara mea de mandolină e din Polonia. Mai doriţi să ştiţi şi altceva? Sau să spuneţi ceva jignitor despre mandoline?

Clătină din cap.

— De fapt, voiam doar să te încurajez puţin. Suferi din dragoste! Pfffff. Nu-i un motiv să urăşti pe toată lumea.

Observam cum se lupta cu el însuşi în timp ce-mi înmâna reţeta. Începu să-şi dreagă glasul, vrând să-mi mai spună ceva.

— „O fată aşa de drăguţă ca tine va găsi repede pe cineva mai bun“, îi propusei eu.

Ridică bărbia şi observai că roşise uşor.

— „Are balta peşte“, continuai nestingherită. Şi expresia clasică, desigur: „Eşti încă tânără. Fii mulţumită că eşti liberă.“

— Nu intenţionam să spun asta, spuse el clătinând din cap.

— A, nu?

Roşi şi mai puternic.

— Voiam doar să-ţi amintesc de prospectul din cutie. Aceste medicamente nu sunt compatibile cu alcoolul, din cauza efectelor secundare neplăcute.

— O să ţin cont de asta.

Data viitoare aveam de gând să mă duc la altă farmacie.

— La revedere.

— Ar fi bine, spuse farmacistul. Când ajunsei la uşă, adăugă încet: arţăgoasă impertinentă.

— Am auzit ce-ai spus, îi zisei în poloneză.

„Nu știm ce înseamnă fericirea decât în momentul
în care pleacă valvârtej de lângă noi.“
Marcel Achard

Farmacistul avea dreptate. Fusesem cu adevărat impertinentă și pusă pe gâlceavă. Și cel mai rău lucru era că spusesem acele răutăți cu toată intenția. Înainte eram o fată tare simpatică. Cei din familie mă mai numeau și „mica noastră rază de soare“, și nu exista fotografie în care să nu apară zâmbetul meu drăgălaș. (Aveam chiar și gropițe în obraji. Oare dispar atunci când nu mai ai nevoie de ele? La fel ca găurile din urechi care se acoperă atunci când nu mai porți cercei?)

Acestea se petreceau însă înainte de a fi dominată de acea mânie feroce împotriva tuturor celor care nu-și pierduseră pe neașteptate soțul.

Furia aceea nedreaptă era oricum mai bună decât indiferența surdă care mă stăpânise în zilele care urmaseră morții lui Karl. Din senin, mi-a dispărut senzația de pierdere a noțiunii timpului, dar fără familie – frații, părinții și cumnatul meu, un adevărat înger –, pesemne că aș fi fost pierdută. Din când în când mâncam sau beam ceva din ce-mi așeza Mimi în față, uneori dormeam câteva minute, iar restul timpului doar se scurgea implacabil. La Londra venise și Ronnie pentru câteva zile, părinții mei sosiseră din Hanovra, chiar și fratele meu apăruse peste weekend, pentru a mă ajuta la împachetat. A fost nevoie să se oficieze o slujbă, urmată de parastas, să fie reziliat contractul de chirie, lucrurile din casă să fie livrate unei firme de transport. Fiindcă fără Karl nu mai aveam niciun motiv să rămân în Anglia, iar Mimi și Ronnie mă rugaseră ca pentru început să locuiesc cu ei. (Și părinții mă invitaseră la ei, însă deoarece locuiau ușă în ușă cu fratele meu și cu soția acestuia, Madam Ferăstrău, am ales – cu toată indiferența ce mă copleșise – răul cel mai mic.)

Nu trebuia să fac absolut nimic, doar să ridic din când în când capul și să spun „da“ sau „nu“. Nimeni nu-mi cerea mai mult.

În Londra nu cunoșteam pe nimeni. Toate persoanele pe care le întâlnisem acolo pe parcursul celor opt săptămâni dinaintea morții lui Karl erau cunoscuți sau colegi de-ai lui, oameni de la Courtauld Institute of Arts, acolo unde preda, un prieten care lucra la Sotheby's, expozanți și specialiști de la muzeu. Toți au venit la ceremonia funerară pe care familia mea o organizase în numele meu și ziua aceea s-a scurs cumva, în tot acel răstimp eu având senzația că sunt împachetată într-un înveliș dens de vată.

Abia seara, când Mimi mă ajuta să ies din veșmintele negre (în perioada aceea și desfacerea unui nasture îmi părea un efort prea mare), mi-am dat seama că nimeni din familia lui Karl nu fusese de față și, pentru o secundă, m-am gândit că ai mei uitaseră să le spună de moartea lui Karl. Însă Mimi m-a asigurat că încă din ziua morții (zi în care intrasem într-o stare de comă parțială și nu mai păstram nicio amintire legată de acele ore) i-a sunat pe toți și că invitațiile pentru ceremonia funerară fuseseră expediate către toate adresele din agenda lui Karl și, în plus, fiecăruia dintre copiii lui. În afară de asta, purtase o îndelungă conversație cu Leo la telefon, rugându-l să vină la Londra pentru a participa la organizarea ceremoniei și a se ocupa de formalități, dar el refuzase.

În afară de mine, tuturor le venea greu să creadă că nimeni din familia lui Karl nu considerase necesar să vină la slujba de pomenire, însă exact asta era realitatea. Cei din familia mea au fost extrem de afectați, îngroziți, dezamăgiți și chiar furioși, numai eu priveam apatică în gol, numărând trandafirii de pe modelul husei pernelor care decorau canapeaua. (Cincizeci și trei de trandafiri pe o singură pernă, nouăsprezece întregi și cincisprezece jumătăți de trandafiri pe o parte, douăzeci și unu întregi și unsprezece jumătăți pe cealaltă parte – cum era oare posibil? Fenomene inexplicabile, indiferent din ce perspectivă ai privi.) Nu eram prea surprinsă. În ultimii cinci ani Karl nu-și văzuse prea des copiii, relația cu ei fiind dificilă și tensionată – în mare măsură și din cauza mea. Din ziua căsătoriei noastre, Leo a întrerupt aproape complet legătura cu tatăl lui. Explicase motivul într-o scrisoare pe care Karl a rupt-o în bucățele mici și a aruncat-o la coșul de gunoi. A durat mai mult de o oră să reconstitui scrisoarea din fâșiile minuscule, iar după ce am citit-o, am aruncat-o la loc în coș, ca să nu observe Karl că o citisem. Niciodată nu mi-a

pomenit de scrisoare, și nici eu nu i-am mărturisit că-i cunoșteam conținutul. Ulterior, mi-am dorit să nu fi fost atât de curioasă, fiindcă, din păcate, vorbele lui Leo mi se întipăriseră adânc în memorie. „Dintre toate neplăcerile pricinuite mamei noastre până acum, acesta mi se pare afrontul de cel mai prost-gust și cel mai insensibil... Aș vrea să-ți poți da seama ce imagine penibilă oferă un bărbat care se însoară cu fosta prietenă a fiului său și apoi se așteaptă ca familia să se bucure pentru el...“

N-am dormit aproape deloc în acea perioadă, iar când am primit prima scrisoare din partea avocatului unchiului Thomas eram deja atât de epuizată, încât uneori, când spuneam câte ceva și-mi ascultam propria voce, mă gândeam că mai este o persoană de față care se sincronizează odată cu mine. Nu că aș fi vorbit mult. De cele mai multe ori nu pronunțam decât „da“, „nu“ sau „mi-e indiferent“. Din când în când, un „mulțumesc“ obosit. Tânjeam după somn, după câteva ore în care să pot uita de dispariția lui Karl, câteva ore în care să pot uita absolut tot, și în același timp îmi era îngrozitor de teamă să adorm.

Chiar și atunci când ochii mi se închideau de oboseală rămâneam trează și mă gândeam în permanență la unul și același lucru. „Karl e mort. Karl e mort. Karlemort. Emortemortemort.“

Am reușit să adorm abia atunci când lucrurile au început să devină palpitante. Adică în momentul în care Mimi a deschis scrisoarea de la avocatul unchiului Thomas și, de indignare, i s-a tăiat respirația.

Ne-a citit scrisoarea cu voce uluită, întreruptă mereu de strigătele tatălui meu, care, total atipic, făcea risipă de exclamații obscene și demonstrații de forță.

„Ce *găozar* nerușinat și impertinent!“ a strigat el în timp ce mama începuse să-i caute agitată pastilele contra hipertensiunii.

M-am cufundat și mai adânc printre pernele canepelei.

„...prin urmare, mandantul meu consideră că este necesar să vă aducă la cunoștință faptul că obiectele listate în anexa următoare reprezintă o moștenire de familie și sunt piese pe care defunctul le-a păstrat doar pentru mandantul meu ...“

Capul mi-a alunecat într-o parte, respirația mi s-a adâncit și pleoapele mi-au căzut.

„În cazul în care aceste obiecte au fost înstrăinate, defunctul, respectiv soția acestuia, nu sunt exonerați de obligația de

a-l despăgubi pe mandantul meu prin contravaloarea obiectelor respective.“

„*Porc* ordinar!!“ a strigat tatăl meu, pe umărul căruia îmi sprijinisem capul. „Nu vine la înmormântarea fratelui, dar dă repede fuga la avocat, vulpe lacomă ce e! Carolin? Dormi? Să-i verifice pulsul cineva!“

„Las-o să doarmă“, i-a spus mama. „Este atât de epuizată, iar chestia asta îi pune capac. Citește mai departe!“

„Separat de pretențiile soției și copiilor defunctului, mandantul meu este în măsură să pretindă următoarele obiecte din cadrul masei succesorale...“ a fost ultimul lucru pe care l-am mai auzit timp de paisprezece ore.

Când m-am trezit, eram la fel de obosită și de epuizată ca înainte. Și tot atât de dezinteresată.

Dar Mimi și tata au început să caute printre hârtiile lui Karl și au descoperit că exista într-adevăr o moștenire care ar fi putut reprezenta obiectul unui litigiu.

O moștenire de existența căreia nu aveam habar. O moștenire care cu siguranță m-ar fi șocat, dacă n-aș fi fost deja în stare de șoc după moartea lui Karl.

Spre deosebire de soră-mea, care, neluând în seamă avertismentul tatălui meu de a vorbi numai de bine despre morți, continua să-l numească pe Karl un Zgârie-brânză sau Ebeneezer Scrooge, chiar și după această dezvăluire încă îl consideram pe Karl un om principial și generos. În pofida situației zugrăvite de Mimi, cu lipsa paltonului de iarnă, casa dărăpănată și așa mai departe, trăiserăm bine întotdeauna. Locuințele noastre nu fuseseră niciodată uriașe sau luxoase, dar se aflau întotdeauna în cea mai bună zonă din oraș, și de aceea nici nu erau ieftine. Și, în plus, Karl își dorise în primul rând orașele Zürich și Londra, în care traiul era oricum mai scump decât în altă parte. Numai mutatul costa o avere. (Încercați să vă mutați cu tot cu clavecin!) În Madrid avuseserăm chiar și o menajeră, pe señora Seda, care câștiga binișor de pe urma noastră, fiindcă amândoi uram să facem curățenie și de fiecare dată ajungeam să spălăm farfuriile doar atunci când nu mai aveam niciuna curată. (Ulterior, señora Seda ne-a însoțit ca menajeră imaginară. „Cineva ar trebui să curețe baia“, spuneam, de exemplu, iar Karl

îmi răspundea: „Mă gândeam că señora Seda ar fi rezolvat deja asta – că doar mai are și de agățat rufele la uscat.“)

Karl avusese peste tot un post la Universitate, dar niciunul dintre acestea nu fusese plătit deosebit de bine. În plus, lucrase și ca expert și consultant pentru muzee, case de asigurări și de licitații, fiindcă aveam nevoie de banii pe care îi câștiga acolo, deoarece lui Karl îi plăceau mâncarea bună (și mie) și vinul de calitate (nu și mie), făcea cumpărături din magazinele de delicatese și de cel puțin două ori pe săptămână mâncam în oraș. Deseori, mai mergeam și la teatru sau la cinema și amândoi cheltuiam sume exorbitante pe cărți. Pentru haine și produse cosmetice scumpe nu ar mai fi rămas nimic, dar din fericire acestea nu mă entuziasmau cu adevărat. Sau, ca să spunem altfel, pur și simplu nu mi se păreau importante. Iar în ceea ce privește paltonul de iarnă la care Mimi făcea întotdeauna referire, purtam de mulți ani un palton din tweed cu model alb-negru, la care țineam mult chiar și după atâția ani, când era destul de uzat. În mod sigur faptul că nu-mi cumpărasem altul nou n-avea nicio legătură cu zgârcenia lui Karl. Pur și simplu nu-mi doream niciun palton. Și nu consideram necesar să arunc un lucru doar fiindcă era ușor învechit.

Părinții îmi trimiteau lunar câteva sute de euro, numiți oficial „bani de studii“, însă neoficial mi-i plăteau probabil fiindcă nu voiau să fiu „întreținută“ de Karl. El nu avusese nimic împotrivă, iar postum, Mimi îi reproșase chestia asta. Eu însămi mai câștigam ceva cu traducerile, însă această activitate nu era regulată, și nici nu era răsplătită cu sume deosebit de mari.

Ai mei s-au revoltat când au început să vină primele scrisori de la avocat imediat după moartea lui Karl, fiind în primul rând indignați de faptul că nu fusesem înștiințată de Karl în privința valorii reale a averii lui. Desigur că erau revoltați și fiindcă familia lui Karl nu avusese ceva mai bun de făcut decât să se năpustească precum ulii asupra averii. Și, nu în cele din urmă, îi deranja faptul că pe mine nu mă revolta toată tărășenia, apoi Ronnie a aflat dintr-o carte despre cele patru faze ale doliului și au ajuns la concluzia că mă aflam încă în faza de șoc și că, temporar, revolta nu se găsea în repertoriul meu emoțional.

Dar chestia asta nu era întru totul exactă. Fiindcă, în momentul în care găsiseră printre hârtii un soi de testament, o

foaie datată și semnată, pe care Karl scrisese cu stiloul „În caz de deces, toate posesiunile mele îi vor aparține soției mele, Carolin“, am fost cuprinsă de o puternică indignare. Eram supărată pe Karl fiindcă luase în calcul faptul că avea să moară înaintea mea. Și mai ales fiindcă se gândise să moară și să mă lase singură.

După descoperirea testamentului, cei din familia mea au revenit însă la alte sentimente și, într-o anumită măsură, s-au împăcat din nou cu Karl. Tatăl meu s-a bucurat atât de mult încât a sărutat hârtia respectivă.

Fără să știu, mă măritasem cu un bărbat bogat. În timpul căsătoriei noastre se îmbogățise și mai mult, fiindcă mătușa Jutta și părinții lui muriseră la scurtă vreme unul după altul și îi lăsaseră moștenire nu doar – așa cum crezusem – jumătate dintr-o vilă din Köln-Rodenkirchen, ci și un imobil cu case de închiriat în Düsseldorf, sume considerabile de bani, acțiuni, precum și obiecte de artă de mare valoare, printre care și o *Natură moartă cu pești la mal*, de care unchiul Thomas, cu mutra lui de luat la palme, era obsedat în mod special, fiindcă în fiecare scrisoare pomenea de mai multe ori despre acest tablou.

Mimi a încercat cu sârg să-mi trezească interesul pentru moștenire, deși Ronnie o asigurase că eram încă departe de a manifesta un astfel de interes. Uneori mă bombarda cu cifre, în speranța că le voi aduna automat sau, în trecere, făcea referire la niște acțiuni. Alteori îmi arăta pe internet imagini cu obiecte de artă și-mi dădea explicații în legătură cu prețurile de achiziție afișate, însă vechiturile nu mă interesau. Nu aveam idee nici dacă acele lucruri de valoare pe care le voia unchiul Thomas erau cu adevărat în posesia lui Karl; încă nu văzusem niciunul dintre ele și unele păreau inventate chiar de unchiul Thomas.

Iar în majoritatea timpului manifestam o totală indiferență față de absolut orice.

Karl murise.

„Să fii întotdeauna o versiune de primă mână a
propriei persoane, nu una de mâna a doua a altcuiva."
Judy Garland

Profund, foarte profund.
Dar ca să devii o versiune de primă mână
a propriei persoane, trebuie să știi în primul rând
cine ești cu adevărat.

„Fii tu însăți" a fost motoul copilăriei mele. Mama mi-l repeta de fiecare dată când mă plângeam că nu am prieteni. „Fii tu însăți și toți te vor iubi așa cum ești."

Mda, ce să spun? Chestia asta nu e adevărată. Desigur că trebuie să fii așa cum ți-e firea, nu să te prefaci, dar este complet greșit să te aștepți ca toți să te iubească. Doar atunci când ești extrem de norocos găsești – în afara propriei familii – un om care să te iubească exact așa cum ești.

Mare ghinion când, dintre toți, chiar acest om moare.

Îmi cumpărasem două caiete dictando. Stăteam la masă, acasă la Mimi, uitându-mă țintă la prima pagină. Doamna Karthaus-Kürten îmi spusese că lucrurile pe care urma să le scriu erau doar pentru mine însămi, însă chestia asta nu avea sens, fiindcă în mintea mea păstram o bună ordine. Dacă așterneam „lucrurile" pe hârtie, o făceam doar pentru a-i înlesni doamnei Karthaus-Kürten ocazia de a mă cunoaște mai bine și de a găsi astfel o cale mai bună pentru terapie.

Pentru a-i ușura înțelegerea, m-am hotărât să încep cu un scurt episod. Și anume cu ziua în care Leo m-a prezentat mamei lui. („Vă amintiți, doamnă Karthaus-Kürten? Leo era primul meu prieten, fiul celui cu care m-am măritat ulterior... a, da, ați subliniat deja de trei ori această informație.")

Mama și surorile lui Leo locuiau în Oer-Erkenschwick, la o oră de mers cu mașina de Köln, într-o casă drăguță cu o grădină mare, iar în imediata vecinătate trăiau bunicii lui Leo din partea mamei. Totul amplasat într-un tablou idilic. În partea opusă se întindea o livadă impunătoare de meri, aflată de asemenea în

proprietatea familiei, iar Leo spunea că dorința bunicilor ar fi ca el și cele două surori ale lui să-și construiască acolo, cândva, câte o casă, toate trei alăturate.

„În Oer-Erkenschwick“, am spus, fiindcă numele îmi părea atât de frumos încât îmi venea să-l pronunț în permanență.

Oer-Erkenschwick. Chiar că numele ăsta trebuia savurat.

„Există locuri și mai rele unde să trăiești“, a zis Leo.

Mama lui Leo părea varianta lui feminină: înaltă, blondă, drăguță, cu ochi albaștri, strălucitori, cărora se pare că nu le scăpa nimic.

„Aveți o pată acolo“ au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat după „Bună ziua, încântată de cunoștință, Carola“.

„Carolin“, a corectat-o Leo.

Mi-am privit îngrozită tricoul și într-adevăr exista o umbră de pată, să spunem o pată fantomă în locul în care în acea dimineață scosesem cu peria o picătură de pastă de dinți. Nu mă gândisem că încă se mai putea vedea fără lupă.

Însă mama lui Leo o putea vedea.

„Baia se află în față, la stânga, dacă doriți să vă împrospătați.“

Din tonul ei reieșea clar că găsea necesar să mă conformez de urgență.

În timp ce stăteam în baie uitându-mă în oglindă și constatând că arăt ireproșabil de proaspătă, auzeam cum Leo discuta cu mama lui pe un ton scăzut. Adică Leo vorbea încet, iar mama lui îi răspundea destul de tare și clar, și nu mi-am putut reprima senzația că de fapt voia să aud ce spune.

„Desigur, dragul meu. Doar că mi se pare puțin... ștearsă. Destul de *comună*. Ca un șoricel. Ești convins că vă potriviți?“ N-am putut distinge răspunsul lui Leo. „Spun asta doar fiindcă sunt de părere că meriți ceva special, dragul meu“, a mai adăugat ea.

În spatele ușii de la baie înghițeam de zor în sec. De fapt, m-aș fi bucurat să mă considere comună. *Fără nimic special*. Deoarece tocmai consumasem o cantitate considerabilă de energie pentru a *nu* fi eu însămi – dădusem la o parte sfatul lui Judy Garland și al mamei. La cea de-a doua facultate, în Köln, oraș în care nu mă cunoștea nimeni, am vrut să fac în sfârșit lucrurile așa cum trebuie. Atunci aveam exact aceeași vârstă ca și

studenții din primul semestru și nu dezvăluisem nimănui, cu atât mai puțin lui Leo, că tocmai obținusem o licență în Geofizică și Meteorologie, și nici despre media la bacalaureat și coeficientul meu de inteligență, limba coreeană ori cântatul la clavecin și mandolină. Eram cu adevărat o vesiune de primă mână a unei fete complet normale, drăguțe și cumsecade.

„Povestește-mi ceva despre tine", m-a îndemnat Leo la prima noastră întâlnire.

„Păi, nu e mult de povestit", i-am răspuns. „Sunt o fată obișnuită."

„O fată obișnuită cu o figură dulce și deosebită", a spus Leo în timp ce eu roșeam.

Pe de o parte din cauza stânjenelii, pe de altă parte datorită triumfului. (Și, în plus, fiindcă oricum roșeam puțin în fața oricărei persoane, iar pe Leo îl consideram cel mai încântător bărbat cu care mă intersectasem vreodată.)

Leo îmi plăcea. Adoram zîmbetul și înfățișarea lui, modul în care mă privea. Îmi plăcea când mă lua de mână, iar de fiecare dată când mă prezenta drept prietena lui mă treceau fiori de bucurie. În sfârșit, aveam pe cineva căruia îi aparțineam.

Ce aiurea chestia cu „să fii tu însăți"... e o tâmpenie, mamă! Fii la fel ca ceilalți și o să ai prieteni.

Dintr-odată, m-am trezit cu o groază de prieteni! Cu cârlionții lui aurii, dantura perfectă și ochii albaștri strălucitori, Leo era nu doar cel mai arătos student la Drept (Doamne, arăta extraordinar de bine!), ci și unul dintre cei mai îndrăgiți. Când am ajuns să fim un cuplu, am căpătat deja dintr-o lovitură douăzeci de noi prieteni și prietene, o adevărată clică alături de care dădeam petreceri, învățam, mâncam sau mergeam la cinematograf, ori organizam seri cu jocuri și întreceri. Brusc, mă aflam în mijlocul acțiunii, nu mai stăteam pe tușă. Niciunul nu mă considera o ciudată, niciunul nu mă striga „Alberta Einstein", și nimeni nu făcea bancuri proaste despre mandoline.

Mă gândeam că ar fi pură fanfaronadă să pomenesc de coeficientul meu de inteligență, atâta timp cât nimeni nu mă întreba despre așa ceva. Sau să mă fălesc cu limbile mele străine fără vreun motiv anume. Îmi spuneam în sinea mea că Leo și prietenii lui – pardon, prietenilor *mei* – m-ar plăcea chiar dacă mi-ar

cunoaște latura ciudată și anormală. Doar că încă nu avusesem ocazia de a le povesti despre partea asta.

La vizitele părinților – care se repetau cel puțin o dată pe lună, fiindcă aveau abonament pe căile ferate, iar între Hanovra și Köln exista un Intercity rapid – mă asiguram ca Leo să nu se intersecteze cu ei. N-ar fi trecut nici zece minute și mama sigur m-ar fi dat de gol.

„Ah, e destul de curios că vă numiți Leo“, ar fi spus ea, probabil. „Pe când avea șase ani, Carolin a scris un roman care se numea *Jasmin cea bleagă și Leo cel rău*. Nu-i așa, dragă?“

Ca să fiu mai exactă, nu era chiar un roman, ci un pamflet cu propriile-mi ilustrații, scris într-un caiet format A5, cu titlul *Leo cel bleg și Jenny cea rea*, iar numele aparțineau celor doi copii din clasa mea care nu se purtaseră drăguț cu mine. (Prefer să nu povestesc ce se întâmpla în povestirea respectivă cu blegul de Leo și Jenny cea rea.)

Oricum, de la „roman“ la cursurile de mandolină ar fi fost doar un mic pas, așa că preferam să amân la nesfârșit întâlnirea dintre Leo și familia mea.

Cu toate cursurile de mandolină, cu Leo și Jenny, am avut o copilărie fericită. Părinții noștri au fost mereu alături de copii, frații mei se luau permanent la harță, însă față de mine manifestau dragoste și atenție. Ceea ce se datora probabil faptului că erau mult mai mari și nu erau nevoiți să se bată cu mine pentru piesele de Lego și altele asemănătoare. Mimi era cu unsprezece ani mai mare, fratele meu Manuel, cu nouă. Părinții noștri se iubeau, nu existau probleme financiare și aveam o casă cu o grădină la fel de frumoasă ca aceea a mamei lui Leo, din Oer-Erkenschwick. (Scuze, e vorba de clasicul caz al nevoii de comparație.) În copilărie am avut câini și pisici, multe vacanțe minunate și bunici scoși direct din cărțile cu poze. Frații mei și cu mine nu am fost ființe dificile, am avut rezultate bune la școală, nu am avut probleme cu sănătatea, n-am fost nici dependenți de droguri, nici anorexici. Fratele meu a trecut printr-o scurtă perioadă de răzvrătire, numită de tatăl meu „anii rebeli“, dar cele mai teribiliste gesturi din etapa rebeliunii au fost să mănânce cu coatele sprijinite de masă, să spună „Nu te agita, bătrâne“ și să ajungă acasă mai târziu decât se convenise.

Fericirea copilăriei mele a fost umbrită doar de faptul că aveam foarte puțini prieteni. Am fost dată la școală de la cinci ani, eram cu un cap mai mică decât ceilalți copii și nici n-aveam încă dinți lipsă. Spre deosebire de ceilalți copii, știam deja să citesc și să scriu, și nu înțelegeam de ce li se părea atât de dificil să scazi 8 din 10. Majoritatea copiilor mă considerau ciudată, fascinantă și, în același timp, respingătoare. În afară de asta, locuiam într-o suburbie mai degrabă rurală, în care fiecare cunoștea pe fiecare. Oriunde ajungeam, reputația mea de ciudată mă preceda. Am sărit peste al doilea și al șaselea an de școală, fapt care nu mi-a înlesnit ocazia de mă împrieteni cu cineva. Unii chiar voiau să-mi fie prieteni, dar cu scopul de a-și copia temele de la mine. Mă durea să constat faptul că eram destul de singură, așa că în unele etape ale vieții mama a ajuns să-mi repete aproape ca pe o litanie vorba ei de consolare („Fii tu însăți...“), dar într-un final mi-am intrat foarte firesc în rolul de neadaptată. Era o chestiune de onoare, ca să-i spun așa, să-mi mențin renumele, să câștig concursurile de ortografie și de matematică, să iau premii la „Tineretul cântă“ și să fiu prima la bacalaureat – mai precis, cea mai bună de pe întreg cuprinsul landului Hanovra, însă doar a doua din întreaga Saxonie Inferioară. Un alt ciudat – un tip de șaptesprezece ani, câștigătorul mai multor premii renumite în domeniul științelor naturii – a avut într-adevăr o medie mai bună decât a mea. Am chibzuit o vreme dacă să-i scriu, deoarece era posibil să fim suflete pereche, dar după ce i-am văzut fotografia în ziar am renunțat pe loc.

Spre deosebire de sora mea, care cu greu făcea față admiratorilor, până la șaisprezece ani nu mă sărutasem cu nimeni. Primul băiat care m-a sărutat a fost elevul pe care-l meditam, Oliver Henselmeier. Oliver era mai mare ca mine cu o jumătate de an, dar cu trei clase în urma mea. Mi-a fost clar de la bun început că relația era sortită pieirii, însă voiam doar să încerc. Oliver nu mi-a spus, dar pe căi ocolite am aflat că nu m-a părăsit din cauza inteligenței mele, ci pentru că aveam sânii prea mici.

Am învățat două lucruri din acea lecție. Primul: băieților nu le pasă de coeficientul tău de inteligență, atât timp cât cupa de la sutien este cea corespunzătoare. Al doilea: un băiat căruia nu-i pasă cât de mare este coeficientul tău de inteligență, fiindcă al

lui este cu mult mai mic, nu este cu adevărat erotic. (Și, desigur, în treacăt fie spus, nici numele Henselmeier nu era prea sexy.)

Cu Leo era însă altceva. În primul rând, sânii mei îi plăceau exact așa cum erau. (Acum, ca să fiu sinceră, spunea că pentru el înfățișarea nu contează, ci că îl atrag mai mult valorile interioare.) În al doilea rând, era mult mai inteligent decât Oliver. În al treilea rând, avea un nume de familie simpatic. Și în alt patrulea rând, îmi spunea lucruri frumoase. După prima noastră noapte împreună – m-aș fi culcat cu el încă din prima zi, din principiu și pentru că ar fi fost momentul cel mai prielnic pentru mine, însă s-au scurs patru săptămâni până când am facut sex –, mi-a zis: „Îți spun foarte serios, Carolin. După părerea mea, ne potrivim de minune."

Așa gândeam și eu. Deși, desigur, nu aveam niciun fel de posibilități de comparație și nici nu îmi era foarte clar dacă Leo făcea aluzie la compatibilitatea noastră fizică sau la cea spirituală. Sau la amândouă.

După cea de-a treia noapte Leo mi-a spus „Te iubesc", iar eu i-am răspuns „Și eu te iubesc", exact ca la carte. Și astfel m-am simțit cu adevărat bine. Și cumva atât de *normală*.

Așa, iar în acea clipă stăteam în baia din casa părinților lui, obligată să aud că nu corespundeam, neavând nimic deosebit. Dacă ne gândim bine, situația era de fapt amuzantă.

„Puteați folosi pieptenele fără grijă", m-a asigurat mama lui Leo când am revenit. „Este special pentru musafiri."

Nu puteam afirma că între noi două se născuse o simpatie la prima vedere.

Leo mi le-a prezentat pe cele două surori mai mici ale lui, Corinne și Helen. Amândouă fetele, înalte, blonde și drăguțe, m-au măsurat sceptice din cap până-n picioare și, în timp ce Corinne a afișat un zâmbet forțat, Helen mi-a aruncat doar priviri întunecate întreaga după-amiază. Pe drumul de întoarcere, Leo mi-a explicat că Helen fusese foarte atașată de fosta lui prietenă și se supărase pe el când a rupt relația.

„Poate mă crede pe mine vinovată!" i-am spus. „Nici vorbă. Asta s-a întâmplat cu multe săptămâni înainte să ne cunoaștem. O să vezi că data viitoare va fi mult mai drăguță cu tine."

M-a trecut un fior pe spate când mi-a spus asta. „Data viitoare.“ „Data viitoare în Oer-Erkenschwick.“ Îmi suna ca muzica din filme, de genul celei care însoțește scena dușului din *Psycho*. Sau ca acel *dumdidumdidum* care se aude întotdeauna înainte ca pe ecran să apară coada unui rechin alb.

Mama lui Leo pregătise o tartă cu cireșe iar la cafea a început să mă interogheze despre familia mea. În continuare, nu mă simțeam deloc confortabil țintuită de privirea ei, însă m-am străduit să-i povestesc doar despre chestiunile care mă gândeam că i-ar fi plăcut. I-am spus că tatăl meu a fost consilier ministerial, că fratele meu e doctor, iar sora economistă. Că sora mea se căsătorise cu o vară în urmă, tocmai căuta o casă în Köln și că fratele meu și soția lui urmau să aibă un copil, iar această veste ne-a adus tuturor o mare bucurie. Nu mințisem la sfârșit, doar exagerasem puțin. Părinții mei se bucurau într-adevăr foarte mult de primul nepoțel, Mimi și cu mine nu eram atât de entuziasmate. Sperasem până la final că fratele meu o să-i dea încă o dată papucii lui Madam Ferăstrău, sau invers.

Apoi am mințit puțin și am declarat că și mama se pricepe să facă o tartă minunată de cireșe (adevărat), însă nu atât de gustoasă ca a mamei lui Leo (minciună). Probabil a fost o ipocrizie din partea mea să o rog să-mi divulge rețeta, dar am făcut-o cu bune intenții.

„Este o rețetă secretă de familie“, mi-a spus mama lui Leo afișând neobositul ei zâmbet. Doar membrii familiei au dreptul să o cunoască.

OK, făcusem o încercare. Iar în gând m-am decomutat automat de pe regimul „atitudine deschisă“.

La rândul ei, mama lui Leo mi-a mărturisit că a vrut să devină profesoară de muzică și/sau cântăreață de operă, dar renunțase la aceste planuri din cauza copiilor și a fostului soț.

„Întotdeauna am pus mare accent pe dezvoltarea muzicală a copiilor mei“, a zis ea. „Toți trei au moștenit talentul meu muzical și cântă excelent la pian.“ „Nu exagera“, a zis Leo încurcat. „Ne pricepem suficient cât să cântăm în casă.“ „Nu exagerez“, a protestat maică-sa. „Carola s-ar bucura cu siguranță dacă i-ai cânta ceva.“

„Carolin“, am corectat-o.

Mama lui Leo m-a întrebat dacă și familia mea pune mare preț pe educația muzicală. M-am gândit rapid ce ar fi mai bine să răspund. Dacă le-aș fi vorbit de clavecin și mandolină, li s-ar fi părut probabil o chestie complet aiurită. Dar nici nu voiam să ne considere mărginiți, așa că i-am spus (adevărul) că în gimnaziu am urmat cu toții cursuri de flaut.

Zâmbetul mamei lui Leo mi-a dat dreptate. Părea să nu dea prea mare importanță flautului, după cum reieșea din mimica ei, însă a fost mulțumită de răspunsul meu.

„Desigur, nu toți copiii se nasc mici Mozart“, a spus ea privindu-și odraslele cu mândrie și iubire deplină.

Micii Mozart i-au zâmbit cu drăgălășenie.

După ce ne-am isprăvit porția de tartă, tăcuta Helen Mozart s-a așezat la pian și a cântat piesa lui Beethoven *Für Elise*, o piesă minunată de felul ei, dar cea mai măcelărită. Motivul constă probabil în faptul că majoritatea oamenilor care au învățat să cânte la pian în copilărie se simt obligați să cânte *Für Elise* oriunde văd un pian. Oricum, întotdeauna interpretează doar începutul, preferând să elimine partea mai dificilă de la mijloc, presupunând că au știut-o vreodată. Alternativ, *Ballade pour Adeline* a lui Richard Clayderman este preferata tuturor. Cei care n-au luat lecții de pian cântă *Valsul puricelui*.

Helen a interpretat și partea grea de la mijloc, însă a cântat-o prost. Și totuși, mama ei a aplaudat-o cu mare entuziasm.

„Și acum tu, Leo!“

„Te rog, nu *Ballade pour Adeline*“, mă rugam în tăcere. Leo însă m-a surprins atacând *Țăranul vesel* de Schumann. Piesă pe care o cântasem și eu la șapte ani.

Mama lui Leo mai avea puțin și își ieșea din piele de mândrie.

„Extraordinar!“ a exclamat ea. „Femeia care te va cuceri se poate considera cu adevărat norocoasă. Un jurist cu talent muzical! Și care, pe deasupra, mai arată și ca un star de cinema.“ „Mamă!“ a zis Leo încurcat. „Dar ăsta e adevărul!“ „Și știi să repari și mașina de spălat“, a plusat Corinne. „*Și* să joci tenis excelent“, a zis Helen. „*Și* să gătești“, a mai spus mama lui. „Nu atât de bine ca tine, mamă“, i-a zis Leo și a sărutat-o. „Mai bine nu“, a spus mama lui. „O faci geloasă pe Carola.“

Carola nu era geloasă, desigur, însă Carolin era ușor… iritată. Și în familia noastră țineam unul la altul și ne mândream cu fiecare membru al familiei, dar eram mai reținuți cu complimentele. La noi în casă nu se auzeau niciodată afirmații de genul „Arăți exact ca un star de cinema“. Mai degrabă propoziții ca „Pe zi ce trece semeni din ce în ce mai mult cu câinele nostru“.

Nu cumva Leo era băiețelul mamei?

Pe drumul de întoarcere spre Köln, l-am întrebat de tatăl lui. Își părăsise familia și casa din Oer-Erkenschwick când Leo avea paisprezece ani, iar el nu-l putea ierta. Tatăl lui, un renumit istoric de artă, nu prea stătea pe acasă nici înainte, era mereu plecat, inclusiv în străinătate, în timp ce de educația copiilor se ocupa exclusiv mama copiilor și bunicii. Se pare că nu era un tip practic, nu știa nici să schimbe un bec, nici să bată un cui în perete, toate reparațiile din casă fiind făcute de Leo sau de bunicul lui. Tatăl lui, vanitos, iresponsabil și egocentric, abia se interesa de copiii lui. În permanență se muta, pensiile alimentare nu veneau cu regularitate și, dacă n-ar fi fost bunicii înstăriți, familia n-ar fi avut suficienți bani pentru orele de pian și tenis. Îi părea rău că trebuia s-o spună, dar în orice tip de relație tatăl lui se comporta pur și simplu ca un nemernic. Singurul lucru pozitiv în ceea ce-l privea pe tatăl său era faptul că datorită acestuia, Leo știa cu precizie ce voia să devină, adică exact opusul lui.

Imediat, am simțit compasiune pentru Leo. Având în vedere situația, poate că era normal să fie ceva mai atașat de mama și de surorile lui. Din pură solidaritate în fața tatălui mișel.

L-aș fi mângâiat cu plăcere pe mână, dar avea nevoie de ea la condus. Prin urmare, l-am mângâiat pe picior.

Leo mi-a zâmbit.

„Nu te îngrijora din cauza mamei. La început pare cam critică la adresa prietenelor mele. Însă are o inimă de aur.“ (Chestia asta mi se părea imposibilă. Dacă inima mamei lui era confecționată dintr-un metal, atunci era vorba cel mult de tinichea.) „O să-ți descopere calitățile. Știi, ești o fată care cere o privire mai aprofundată. Nu ești genul fotomodel, ca alte prietene de-ale mele, nici la fel de ambițioasă, dar din acest motiv ești doar pe jumătate capricioasă în comparație cu ele.“

„Așa e“, am spus ușurată, deși bineînțeles că nu-i cunoșteam fostele prietene. „Ai avut probabil multe prietene, nu?“

„Numărul este o chestie relativă“, a parat Leo zâmbind pieziș. „Depinde cât de mult iei în serios relația. Iar pe a noastră o consider foarte serioasă. Ne așteaptă un viitor împreună.“

M-am uitat la el dintr-o parte și m-am gândit că mi-era indiferent ce credea mama lui despre mine. Esențial era că el mă iubea așa cum eram. Sau – ăă – așa cum aș fi vrut să fiu, sau, mai exact, așa cum credea el că aș fi, deoarece în realitate eu eram așa cum... – în fine! Important era faptul că mă iubea.

„Vrei să spui că esențialul e că ai un prieten“, a spus sora mea când i-am mărturisit gândurile mele la telefon. „Indiferent cu ce preț.“

„Nu! N-am vrut să spun asta.“ „Îl iubești cu adevărat pe acest Leo? Sau iubești doar faptul că te iubește?“ „Cum?“ „Nu face pe proasta. Știi exact la ce mă refer. „Da, îl iubesc pe Leo“, am declarat cu mare patos. „Și el mă iubește.“

Și cândva, la momentul potrivit, când îi voi fi spus că absolvisem și Geofizica și Meteorologia și că la vârsta de șapte ani – ce întâmplare! – câștigasem cu *Țăranul vesel* concursul „Tineretul cântă“ la secțiunea „Instrumente cu claviatură“, cu siguranță îmi va zâmbi și îmi va spune: „Dar de ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta? E grozav!“

Cu siguranță.

Sora mea s-a mulțumit să ofteze.

„Pentru orice lucru există două momente,
cel potrivit și cel ratat.“
Stan Nadolny

Momentul potrivit nu a apărut nici în următoarele două luni. În schimb, bunica lui Leo din partea tatălui împlinea șaptezeci de ani și Leo a insistat să mă ia la petrecere pentru a mă prezenta cu acea ocazie și acelei ramuri a familiei sale.

„Nu te îngrijora, tatăl meu n-o să fie acolo“, spuse el observându-mi ezitarea. Bănuiesc că se află în Madrid, cel puțin de acolo a sosit ultima lui carte poștală. Vor veni însă surorile mele și unchiul Thomas, plus o serie de politicieni de vază din Köln, fiindcă bunicul a activat câteva decenii în politică și a ocupat de două ori funcția de primar-adjunct al orașului. Mi-ar face mare plăcere să te prezint bunicilor mei. Și străbătușii Jutta. Este un personaj aparte.“

Nu mă atrăgea întâlnirea cu politicienii de vază ai Kölnului, cu străbătușa Jutta și unchiul Thomas, și nu-mi doream nici reîntâlnirea cu surorile lui Leo. Însă rolul meu de fată normală și drăguță era să nu fiu complicată și să-mi „facă plăcere“ orice nouă cunoștință, așa că i-am spus că aș vrea să merg.

Leo s-a bucurat și mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji în privința alegerii ținutei. Am regretat pe loc faptul că acceptasem. „În orice caz, nu în blugi“, a precizat Leo. „Și poate îți faci ceva la păr.“ „Ce nu este în regulă cu părul meu?“ am întrebat ușor panicată. „Nimic. Numai că strâns în coadă este mai potrivit pentru terenul de tenis decât pentru o petrecere de soiul ăsta. Bunică-mea este exagerat de scrupuloasă în privința asta. Păr, unghii și pantofi – spre așa ceva își îndreaptă atenția.“

De data asta chiar că mi s-a făcut frică.

„Îți împrumut eu ceva de îmbrăcat“, s-a oferit soră-mea. „Și îți fac și unghiile. Să știi că nu e musai să ți le tai din rădăcină o

dată la două săptămâni; există un obiect care se numește pilă și se poate folosi zilnic.“

Între timp, Mimi și Ronnie își cumpăraseră o casă în Köln și, după o jumătate de an de abstinență, savuram acum din plin prezența cuiva din propria mea familie. Deși cei doi erau extrem ocupați cu slujba, iar eu aveam nevoie de mai mult de jumătate de oră – schimbând două tramvaie – ca să ajung la ei, ne vedeam aproape zilnic.

Mimi și Ronnie erau, desigur, foarte nerăbdători să-l cunoască pe Leo, însă l-am adus la masă doar după ce mi-au jurat solemn pe viața primului lor copil să nu spună nimic din ce ar fi putut știrbi imaginea mea de „persoană obișnuită“. Mai mult, Ronnie se trezea uneori să mă întrebe din senin lucruri de genul: „Ce înseamnă mai exact ionosferă, Carolin?“

Am fost obligată să ascult câteva predici precum „Dacă nu ai încredere să-i povestești totul despre tine, atunci ceva este în neregulă“ și „Un bărbat care nu te iubește așa cum ești în realitate nu merită să-i... blablabla“, dar la final mi-au promis că nu mă vor „compromite“.

Au fost gazde ideale și, ca de fiecare dată, mâncarea gătită de ei a fost excepțională. Ronnie era să dea chix o singură dată, când m-a atras spontan în discuția lui despre renovare:

„Așa, deci metrul pătrat de gresie costă 74,90 de euro, dar la o cantitate cumpărată de peste 50 de metri pătrați, datorită bunelor mele relații, vom obține o reducere de cincisprezece la sută. Plus încă doi la sută reducere la plata pe loc. Avem nevoie de 56 de metri pătrați. Cât ne-ar costa, Carolinuța?“

M-am uitat la el cu ochii mari și am strâns din buze.

„Ăă, stai să iau un calculator“, a spus Ronnie înroșindu-se. Mimi a rânjit ușor, iar Leo nu a observat că eram pe punctul de a striga „3.493,935“.

„E un tip drăguț“, a spus Mimi mai târziu.

Nu părea foarte entuziasmată, dar „tip drăguț“ reprezenta oricum o diferență imensă față de „tolomac ca un dovleac“, adică exact cuvintele folosite la caracterizarea lui Oliver Henselmeier. Între timp nu mai apăruse altcineva căruia să fie nevoită să-i găsească o descriere.

„Da, foarte drăguț“, a aprobat Ronnie. „Doar că pomenește puțin cam des despre mama și surorile lui. “

„Uite cine vorbește“, l-a ironizat Mimi, care își ura soacra și cumnatele, chestie care din păcate era reciprocă și se adâncea pe măsură ce Ronnie și Mimi se încăpățânau să nu aducă pe lume un copil.

„Se poate interpreta și ca dovadă de tărie de caracter“, a răspuns Ronnie rapid. „Demonstrează că este capabil să-și asume responsabilități.“

Și eu preferam interpretarea asta.

Leo fusese la rându-i plăcut impresionat de Mimi și Ronnie. Chiar și pisica i se păruse grozavă.

„Vezi, ai așteptat atâta timp până să-mi faci cunoștință cu ai tăi, încât deja mă temeam că ar fi puțin cam... hm, știi tu.“

„Cum?“

„Ăăă, mai puțin *prezentabili*.“

„Mai puțin prezentabili decât cine?“

Decât familia lui? Decât mine?

„Nu mai contează. Sunt minunați, foarte simpatici, cultivați și interesanți“, a spus Leo. „Și casa mi-a plăcut nespus de mult. Când o să-mi faci cunoștință și cu părinții tăi?“

„Cu prima ocazie“, am spus în timp ce îmi țineam două degete încrucișate la spate.

Pentru cea de-a șaptezecea aniversare a bunicii lui Leo, Mimi mi-a împrumutat rochia ei neagră în stil etui, în care arăta întotdeauna ca Audrey Hepburn. Și când o îmbrăcam eu, arătam ca sora mai mică a lui Audrey Hepburn. Mi-am pus pantofi cu tocuri înalte și mai purtam un șirag dublu de perle pe care mi l-am desfăcut de la gât și l-am îndesat în poșetuța împrumutată de îndată ce am dispărut din raza vizuală. Ce-i prea mult strică.

În ceea ce privește coafura, nu mai puteam schimba nimic la repezeală, fiindcă în părul meu se ascundeau kilograme de ace negre de păr și, în plus, totul era susținut cu ajutorul unei jumătăți de tub de spray fixativ. În mod sigur, nu era o coafură adecvată pentru un teren de tenis.

Leo a fost încântat când m-a văzut.

„Arăți cu zece ani mai în vârstă“, a remarcat el. „Ca o adevărată doamnă.“

Eu eram îngrozită. Pe drumul spre Köln-Rodenkirchen mi-am mâncat rapid rujul de pe buze și mi-am transformat linia dramatică de fard aplicată pe pleoape într-o umbră nedefinită. Și tot mai aveam impresia că sunt un personaj deghizat în momentul în care am descins în fața vilei bunicilor lui Leo. În stil Art Nouveau, cu bovindouri, turnulețe, parchet cu intarsii, podele șlefuite în marmură și tavan ornamentat cu stucaturi, fermecătoarea vilă se înălța la numai două străzi distanță de malul Rinului. În clipa în care am trecut pragul, am luat automat poziția de drepți. Deși era mama tatălui său, bunica lui Leo părea versiunea mai în vârstă a mamei lui: blondă, înaltă, îngrijită și având în jurul gurii acea linie care trădează o ușoară frustrare. M-am temut pe loc că-mi va descoperi o pată pe rochie și că mă va trimite la baie să mă împrospătez.

A fost însă extrem de amabilă cu mine. M-a prezentat tuturor invitaților – politicieni de vază ai Kölnului? – drept „micuța prietenă a lui Leo“, dar chestia asta nu m-a deranjat. Bunicul lui Leo era cu câțiva ani mai în vârstă decât ea și arăta ca sergentul Dimpfelmoser din *Tâlharul Hoț-Plot*[1], doar că nu purta cască și uniformă. La vremea lui trebuie să fi fost cu siguranță un primar-adjunct impunător și mi s-a părut adorabil când mi-a sărutat mâna.

Surorile lui Leo purtau ținute similare bleumarin, cu imprimeuri albe, și degajau șarmul tipic din Oer-Erkenschwick.

„Frumoasă rochie“, a spus Corinne. „De la H&M?“ „Poate de la D&G“, am murmurat, deși nu eram foarte sigură. Nu mă pricepeam prea bine la mărcile creatorilor de modă. „Am impresia că lipsește ceva“, a zis Corinne arătând spre decolteul meu.

Deja depășea limita! Ce treabă avea să se lege de sânii mei prea mici? Căutam o replică usturătoare – de exemplu, să-i spun, arătând spre capul ei „mai bine mai puțin aici decât creierul lipsă“ –, când fata adăugă: „Un colier sau ceva asemănător.“

---

[1] Titlul unei cărți pentru copii, aparținând autorului german Otfried Preußler.

Vai, o judecasem pe nedrept.

„Am un colier de perle în poșetă“, am răspuns rușinată, scoțând șiragul.

„Dar e minunat!“

Corinne mi-a pus colierul la gât și, timp de trei secunde, aproape că m-a învăluit un sentiment de prietenie.

„Mult mai bine“, a spus Corinne contemplându-mă din nou. „Acum nu-ți mai iese chiar așa mult în evidență pieptul plat.“

Sentimentul de prietenie a dispărut pe vecie.

Helen a scos aparatul de fotografiat.

„Mama mi-a spus să-ți fac neapărat o poză, îmi permiți?“

„Desigur.“

Mai bine atunci decât mai târziu, când probabil avea să mi se rupă un toc sau acele aveau să-mi sară din păr. Helen mi-a făcut vreo douăzeci de poze, apoi le-a șters pe toate cele în care arătam bine. A păstrat doar una, în care aveam ochii pe jumătate închiși și păream beată.

Leo și-a făcut apariția cu două pahare de șampanie, iar un bărbat în jurul vârstei de patruzeci de ani a alunecat încet spre noi, și, după ce s-a holbat o vreme la genunchii mei, a rămas – având colțurile gurii trase ușor în jos – cu privirea suspendată undeva la nivelul pieptului meu, contemplându-mi colierul de perle.

„Unchiule Thomas, aceasta este prietena mea, Carolin.“

„*Renumitul* unchi Thomas, a precizat bărbatul.“ Era un om slab, însă – în mod straniu – avea fața buhăită, cu trăsături moi și nedefinite. Același lucru se putea spune despre modul în care strângea mâna. „Oaia cea neagră a familiei Schütz.“

„Ah, și eu credeam că tatăl lui Leo este oaia neagră“, mi-a scăpat.

„Fratele meu mai mare, profesorul? Da’ de unde! El este adoratul mamei și al tatei. Tot ce spune și face Karl e sfânt. În schimb, toate planurile și ideile mele sunt eliminate și catalogate drept excentrice. Ei, ăsta este destinul artiștilor. Lucrez în industria filmului“, a adăugat umezindu-și buzele.

„Ca actor?“

Mă gândeam că s-ar fi potrivit în rolul unui personaj negativ.

„Dumnezeule, nu! Sunt producător. Asta-i zona în care se trag sforile, aici se învârt *big money*. Dar în primul rând trebuie să investești, se pare că oamenii nu pricep clar chestia asta. Ca să devină *reality*, orice vis costă bani. Nimeni nu înțelege cât de greu e să finanțezi o viziune măreață.“ În momentul acela s-a uitat rapid în jur și a continuat pe un ton scăzut: „Poate te gândești că măcar propriii părinți ar trebui să te susțină, dar nu! Și în ziua de azi ți se pun sub nas numai proiecte care eșuează. Da, da! Dumnezeu știe că orice om mai face și greșeli, nu? Nici chiar o persoană cum e bunul meu prieten Bernd – Bernd Eichinger[1], îl cunoști? Pelicula *Rossini*? *Poate că da, poate că nu? Parfumul?* – nu este scutit de eșecuri. Doar că el n-are ghinionul să fie cicălit încontinuu de ai lui. Numai bătrânii mei stau călare pe bani ca gâștele pe ouă și nu mai contenesc cu reproșurile. Bătrânul meu tată nu vrea să-și pună la bătaie nici măcar relațiile. Deși pentru proiectul de acum am primit – dar chestia asta e *top secret*, da? – chiar și acceptul lui Til[2]. Îi place enorm de mult scenariul. Dar vă imaginați că i-ar interesa asta pe părinții mei fie și numai pentru a demara lucrurile?“

„Til Schweiger?“ a strigat Corinne. „Supercool.“

„Șșșșt! Ți-am zis, e *top secret*. Dar puteți veni la filmări“, a spus unchiul Thomas. „Doar nu aveți degeaba un unchi în industria filmului. Ah, uite, acolo în spate, s-a adunat consiliul local. Cred că n-o să le strice să discutăm un pic despre cultură. Mă scuzați. Mai târziu o să vă arăt noul meu Porsche. Dacă vreți, dau o tură cu voi.“

„Unchiul Thomas are o slăbiciune pentru mașinile de viteză“, a explicat Leo oferindu-mi un pahar de șampanie.

„Și pentru cocaină“, m-am gândit eu. Sau pentru orice altă substanță ilegală care te face să te comporți nebunește, substanță din care în acel moment simțeam și eu nevoia să consum o doză.

Leo m-a condus prin încăpere, până la strămătușa Jutta. Care avea vreo sută de ani și nu prea părea să știe cine e Leo.

---

[1] Unul dintre cei mai importanți producători ai cinematografiei germane.

[2] Actorul german Til Schweiger.

„Cât e ceasul, băiete?“ l-a întrebat ea. „Trebuie să mă gândesc cum ajung înapoi acasă. Micuțului meu Tommi nu-i place să stea singur.“

„Tanti Jutta, e încă devreme. Petrecerea abia a început. Uite, ea este prietena mea, Carolin.“

„N-o să merg în niciun caz cu taxiul“, a zis tanti Jutta. „Unul dintre ăștia a lovit o femeie fără apărare, ca mine, și i-a luat geanta. Cât ziceai că e ceasul, băiete? Bietului câine nu-i place să stea singur.“

„Revenim mai târziu.“ Leo m-a dus iar la surorile sale. „Săraca tanti Jutta. Devine din ce în ce mai senilă. Și mai lipsită de rușine. Însă toți se poată drăguț cu ea fiindcă nu are copii și va lăsa în urmă o ditamai averea.“

Helen mi-a dat aparatul ei de fotografiat.

„Poți să ne faci câteva poze mie, lui Corinne și lui Leo? Aici, în fața pianului e cel mai bine. Pentru mama mea.“

Bineînțeles că puteam. Drăguțele progenituri cu talent muzical în fața pianului negru strălucitor – mama lor ar fi fost entuziasmată. Pianul era acordat și, după cum se părea, cântatul nu era interzis. Din păcate, aș adăuga. Mai întâi Helen a cântat *Für Elise*, apoi Corinne. Clămpănitul nu-i deranja pe bunici, nici pe invitați, doar pe mine mă călca pe nervi.

„Ce ziceți de... Bach?“ am propus.

„Nu-l putem suferi pe Bach, este groaznic“, a protestat Helen în timp ce Leo, pentru variație, cânta *Țăranul vesel*.

După el a cântat și Corinne aceeași piesă. Iar apoi Helen.

Ochiul drept începea deja să-mi pulseze.

„Sau Chopin“, am sugerat.

Helen mi-a zis că Chopin i se părea prea afectat și a căutat altceva în raftul de note muzicale de lângă pian.

„Uite! Ceva frumos. O cânt acum. Mozart, Sonata în mi bemol minor. Foarte, foarte dificilă, după cum mi-a spus profesoara mea de pian.“

„În mi bemol major“, am corectat-o eu automat, însă Helen începuse deja să masacreze sonata, în timp ce Leo îi făcea fotografii.

Ochiul îmi pulsa din ce în ce mai puternic. Ajunsă la capătul răbdării, am plecat în căutarea unei toalete. Primele două pe

care le-am găsit erau ocupate și cineva m-a trimis la etaj. Baia de acolo era superbă, însă avea dezavantajul că ușa nu se putea încuia. A trebuit să proptesc un scaun sub clanță, fiindcă n-aș fi îndrăznit să-mi ridic rochia și să-mi trag în jos slipul, de teamă că ar putea intra cineva să mă vadă. Apoi, înainte de a cuteza să ies afară, mi-am verificat cu meticulozitate rochia în fața oglinzii. Nu eram obișnuită cu rochiile mulate. La întoarcere am mers cât se poate de agale. Sonata lui Mozart în mi bemol major se numără, întâmplător, printre piesele mele de pian preferate, și era prea dureros să ascult cum era măcelărită de Helen. Dacă aș fi mers destul de încet, cu ceva noroc, până ajungeam acolo, ar fi atacat din nou *Fűr Elise*.

În acest răstimp sosiseră și alți invitați. Se adunaseră în grupuri răspândite în tot holul. La baza scării, doi bărbați erau prinși într-o discuție. Unul dintre ei era unchiul Thomas. Celălalt, cam de aceeași vârstă, era un tip destul de arătos, deși ridurile îi brăzdau ușor obrazul, iar cămașa era cam șifonată. Și purta blugi! Parcă ținuta asta nu era acceptată. Oare nu îi spusese nimeni că bunica lui Leo disprețuiește blugii? Dar poate că era un consilier local pe care unchiul Thomas Cocaină voia să-l stoarcă de bani pentru filmul lui aflat în stadiul de proiect și, pesemne, unui consilier local i se permite să vină în blugi și cu o cămașă șifonată. În weekend, adică. Deoarece nu puteam trece pe acolo fără a mă strecura printre ei, am rămas pe scară, ascultându-i.

„Este vorba de costuri de producție de numai patru milioane. Da, *numai*, nu ridica din sprâncene, asta înseamnă buget redus, chiar dacă ar merita încă 500.000 de euro, n-ai idee câți bani înghit filmele.“ Unchiul Thomas vorbea repede și de fiecare când pronunța cifre își umezea buzele în același ritm rapid, astfel încât părea un șarpe nervos. „Eu însumi voi căpăta o cotă de 12,8% din câștigul de box-office, dacă totul merge conform planului. Dacă ai participa și tu, să zicem cu 500.000 sau cu cât poți, îți dau 20% din cota mea și îți vei recupera rapid banii, plus un profit uriaș. La cele 60 de milioane anvizajate – și nu e deloc o utopie, și nici distribuția, iar când o să vezi scenariul, o să-ți dai seama că totul va merge strună, și în plus, să ne gândim că

Iepurele fără urechi [1] a obținut lejer un câștig de 74 de milioane, și chiar dacă nu reușim să ajungem la suma asta, ci să zicem că vom câștiga 40 de milioane, ceea ce nu-i deloc exagerat, poți să te bazezi pe asta, deci chiar și în acest caz este mai mult decât super și îți vei înmulți cei 500.000 de euro, iar chestia asta se poate numi o bună investiție, nu-i așa?“

„Dă-mi voie măcar să intru să salut sărbătorita, Tommi!“ a spus celălalt bărbat. „Chiar dacă aș avea 500.000 de euro...“

Unchiul Thomas l-a întrerupt:

„Nu-mi veni cu «Nu am bani», asta nu are nicio importanță pentru un vizionar adevărat. Și-n plus, poți să-i plasezi fără griji, e o investiție sigură, iar dacă lași să-ți scape din mână un astfel de câștig doar din pură blazare, ar fi o... Pricepi ce-ți spun, omule? Din 500.000 de euro îți ies aproape două milioane. Ceilalți investitori ai mei sunt entuziasmați. Îți fac oferta asta ca să nu-mi aud vorbe că te-am ocolit.“

„1.536.000“, am spus fără să-mi dau seama. Fluxul vorbirii unchiului Thomas declanșase fluxul meu natural de calcul.

„Ce?“

Unchiul Thomas și celălalt bărbat se uitau la mine de parcă aș fi picat din cer. O fracțiune de secundă am avut impresia că-l cunoașteam deja de o veșnicie. Probabil fiindcă semăna puțin cu Crocodile Dundee, nebronzat și fără pălăria de cowboy, dar cu părul decolorat de soare. Iar ochii îi erau de un albastru spălăcit, precum blugii. Pielea din jurul ochilor i s-a strâns în riduri fine când a zâmbit.

„Cât ziceați că face?“

Am simțit că roșesc.

„1.536.000.“

„Da, chiar și așa!“ a intervenit unchiul Thomas indignat. „Tot aia e. O grămadă de bani, un câștig uriaș.“

„În cazul în care e vorba de câștiguri de box-office de 60 de milioane“, am murmurat eu. „Dacă ne oprim la 40 de milioane, rezultă 1.024.000.“

---

[1] Film german de comedie lansat în anul 2007, cu actorul Til Schweiger în rol principal.

„Nu-i deloc rău“, a zis bărbatul în blugi. „Eu m-am pierdut încă de la prima menționare a cuvântului «procente». Aveți cumva un calculator de buzunar în cap?“

Am aprobat dând din cap.

„Uau, cumva chestia asta îmi pare sexy“, a spus Crocodile Dundee.

Am roșit și mai mult.

„Dar 40 de milioane reprezintă estimarea cea mai pesimistă, 60 de milioane sună mult mai realist, iar cel care cunoaște scenariul știe că ne putem baza pe mult mai mult“, a continuat unchiul Thomas în timp ce limba i se mișca în față și-n spate. „Și chiar dacă nu-i așa, să investești 500.000 și să câștigi un milion, ăăă, 120.000, înseamnă un profit de 200%. Nicio bancă din lume nu ți-ar oferi așa ceva.“

„Mai exact, profitul ar fi de 104,8%“, am rectificat eu.

Prea era exagerată rotunjirea lui.

Unchiul Thomas a scos limba.

„Ei, cu dublul era doar o aproximație.“

„Și dacă în loc de 500.000 de euro aș investi ăăă, 274.000 de euro?“ m-a întrebat Crocodile Dundee.

Nu-și dezlipise deloc privirea de mine.

„Tot ar fi o sumă binevenită – mai bine decât nimic“, a spus unchiul Thomas. „Însă sunt sigur că ai putea face rost de mai mult.“

„Dacă pornim tot de la premisa că filmul va aduce un câștig de 40 de milioane, iar unchiul Thomas vă va ceda 20% din cota lui de 12,8%, adică suma de 1.024.000, spusei, atunci în cazul unei investiții de 274.000 de euro, profitul ar fi de...“

„Uau, chestia asta mi se pare cu adevărat sexy! Ce straniu.“

„...273,7226 %. Rotunjit.“

„Fantastic“, a zis Crocodile Dundee râzând și clătinând din cap.

„Adică te bagi?“ a întrebat unchiul Thomas.

„În niciun caz, Thomas“, i-a tăiat-o Crocodile Dundee. „În primul rând, nu dispun deloc de o asemenea sumă. Și în al doilea rând: s-a întâmplat vreodată ca unul dintre proiectele tale să

câștige măcar un singur euro? Nu, mă frapează doar arta acestei tinere doamne de a face astfel de calcule în minte.“

În acel moment mi-a aruncat un zâmbet învăluitor. E enervant să recunosc, dar genunchii mi s-au înmuiat.

Pentru el aș fi făcut cu plăcere calcule la nesfârșit.

„Ești un mare găozar, știai asta?“ a spus unchiul Thomas. „Eram sigur. Poți măcar să încerci să discuți cu tata? Este cea mai mică favoare pe care o aștept din partea fratelui meu mai mare.“

La auzul cuvântului „găozar“ am tresărit. La fel și la „fratele mai mare“. Ah, ce rahat!

„Trebuie să recunosc că de fiecare dată când mă întorc acasă, e minunat“, spuse Crocodile Dundee.

OK. Acum totul îmi părea... penibil.

Și în acel moment l-a descoperit bunica lui Leo.

„*Karl!* Ah, Karl! Ce supriză! Theo, uite cine a venit!“

Crocodile Dundee, alias Karl, alias tatăl lui Leo, și-a îmbrățișat mama.

„Puteam să jur“, a spus unchiul Thomas. „Când iubitul de Karl își face apariția în fața ușii o dată la o sută de ani, toți fac pe ei de bucurie.“

Au venit și Leo, surorile și bunicul lui. Nu păreau că fac chiar toți pe ei de bucurie. Ochii bunicului străluceau, însă copiii lui Karl rămăseseră destul de rigizi în clipa în care i-a îmbrățișat.

„Credeam că ești la Madrid“, a zis Leo.

„La prânz eram încă acolo“, i-a spus tatăl său. „Dar cum bunica ta împlinește o singură dată șaptezeci de ani, nu voiam să pierd evenimentul.“

„Tu ești cel mai frumos cadou“, a zis bunica lui Leo.

„Și al meu“, a întărit bunicul lui Leo. „Deși nu e ziua mea de naștere.“

„Exact cum mă așteptam“, a făcut unchiul Thomas. „Dacă eu aș fi apărut aici în blugi și cămașă boțită, nici nu m-ați fi lăsat să intru.“

„Vine probabil direct de la aeroport“, l-a scuzat bunicul lui Leo.

„Cât ați mai crescut!“ s-a adresat Karl copiilor lui. „Pe an ce trece semănați din ce în ce mai mult cu mama voastră.“

Pe fețele lor au apărut grimase, dar Karl a părut că nu le observă.

„Trebuie să mergem să ne așezăm confortabil și să-mi povestiți ce noutăți aveți, da?“

„Helen s-a înscris la *Germany's Next Topmodel*“[1], a anunțat Corinne.

„Leo are o prietenă nouă, mică și drăgălașă“, a adăugat bunica lui Leo arătând spre mine. Rămăsesem tot pe ultima treaptă, de parcă prinsesem rădăcini acolo. Karl s-a uitat la mine. De data asta mi-a zâmbit pieziș.

„Salut, mică și drăgălașă nouă prietenă a lui Leo.“

„Bună“, am șoptit eu.

„O cheamă Carolin Gauß“, a spus Leo. „Carolin, el este tatăl meu, Karl Schütz. Carolin îmi este colegă de facultate, cu un an în urma mea.“

Ne-am strâns mâinile.

„Sunteți la Drept? Aș fi pariat pe Inginerie Aerospațială sau ceva similar.“

„Ce absurd“, a comentat Leo.

„M-au invitat la casting“, a spus Helen dându-și pletele lungi pe spate.

„Carolin a calculat că noul meu proiect va avea un profit de până la două sute și ceva la sută“, a început unchiul Thomas. „Așa că merită să investiți, oameni buni. Istoria filmului german vă va fi recunoscătoare.“

Nimeni nu îi acorda atenție. Și nici lui Helen.

„În portbagajul mașinii pe care am închiriat-o se mai află un cadou“, a spus Karl. „Și o cămașă nouă, dacă vreți. Tommi, vii să mă ajuți? Am parcat în spatele unui Porsche cu număr de înmatriculare de Düsseldorf.“

„E al meu“, a mârâit unchiul Thomas.

„Așa m-am gândit și eu“, a râs Karl.

---

[1] Emisiune germană de televiziune, de tip reality-show (en. în original).

Când a trecut pe lângă mine, m-a săgetat încă o dată cu o privire fugară. Destul cât să mă înroşesc din nou.

Leo m-a luat de braţ.

„Vino. Îţi trebuie încă un pahar de şampanie din cauza sperieturii.“

În realitate, Leo era cel care avea nevoie de şampanie. Mie îmi trebuia mai degrabă un duş rece.

„Cine ar fi crezut că o să apară azi? Eu în niciun caz“, a spus Leo.

„Trebuie să facem neapărat poze“, a spus Corinne. „Pentru mama.“

„O să înceapă iar să ţipe că el arată mai tânăr ca ea“, i-a atras atenţia Helen.

„Da, dar va ţipa şi dacă nu facem poze“, a zis Corinne.

„Oricum, îi voi cânta tatei ceva la pian“, a spus Helen. „Şi o să-i arăt cum merg pe podiumul de prezentare.“

„Uite că a revenit“, ne-a atras atenţia Corinne. „I-a adus bunicii un tablou. Era de aşteptat. Hai să mergem dincolo.“

„Mergeţi voi două acum, fără mine“, le-a îndemnat Leo. „Trebuie să mă ocup puţin de Carolin.“

Corinne şi Helen m-au privit cu răutate, însă ne-au lăsat singuri. Leo a băut destul de rapid două pahare de şampanie şi, pentru o vreme, a continuat să-şi critice tatăl, spunând cât de tipic e pentru el să apară întotdeauna atunci când nimeni nu se aşteaptă, şi să nu fie niciodată prezent atunci când e nevoie de el.

„În urmă cu trei ani, mama a fost nevoită să se interneze câteva zile în spital. Avea o problemă abdominală. Crezi că a venit să aibă grijă de fiicele lui? Bineînţeles că nu! Bunicii noştri au fost nevoiţi să se ocupe din nou de ele. Deşi Helen îl rugase plângând să se întoarcă acasă“. Leo a luat al treilea pahar de şampanie de pe o tavă şi m-a împins în colţul cu pianul. Ochiul stâng începuse iar să-mi pulseze. „Şi uită-te la el cum e îmbrăcat!“ Leo a aruncat o privire întunecată de cealaltă parte a încăperii, acolo unde stăteau tatăl, surorile şi bunica lui, binedispuşi şi fotografiindu-se unii pe ceilalţi. „Nu contează dacă vine sau nu direct de la aeroport. Şi-n avion poţi să te urci cu costum şi

cravată, nu-i așa? Și nici n-aș vrea să știu de câte săptămâni n-a mai trecut pe la frizer. De ce nu bei nimic?“

„Mă doare capul.“

Leo nu a reacționat la răspunsul meu.

„Știu deja cu precizie ce mă va întreba. Întotdeauna mă întreabă același lucru. Ceea ce mă enervează la culme este că se poartă mereu ca și cum totul ar fi în ordine. Și la final spune că s-ar bucura dacă am veni să-l vizităm. Acolo unde locuiește temporar. Ca și cum am face vreodată asta.“

„Păi, de ce nu?“

Leo m-a privit supărat.

„Cum adică, de ce nu? N-ai priceput? Ne-a părăsit când Helen avea nouă ani! Ți-am povestit deja totul. S-a comportat ca un nemernic. Mamei i s-ar frânge inima dacă am trece brusc în cealaltă tabără.“

„Dar în acest caz nu este vorba de două organizații secrete inamice. Poți să te afli în bune relații atât cu mama, cât și cu tata, chiar dacă ei sunt divorțați.“

„Ba tocmai că nu“, m-a contrazis Leo. „Dar tu nu înțelegi asta.“

Am tăcut amândoi o vreme. Leo sorbea din șampanie și-i arunca fără încetare tatălui său priviri fioroase. Și eu mă uitam din când în când în aceeași direcție. Mă gândeam la zâmbetul lui, la genunchii ce-mi tremuraseră și la cât de nebunesc îmi părea totul. Bărbatul era probabil foarte bătrân, mult mai vârstnic decât arăta. Cel puțin patruzeci și cinci de ani. Și era tatăl prietenului meu.

Și totuși.

Corinne și Helen s-au întors la noi.

„Am făcut o groază de fotografii, uite“, a spus Corinne.

„N-a întrebat absolut deloc de mama“, a zis Helen.

„Dar Helen i-a strecurat vestea că mama joacă mereu cu domnul Schmitter la dublu mixt. Și că domnul Schmitter ne aduce întotdeauna bomboane.“

Amândouă au chicotit. Helen s-a așezat din nou la pian și a cântat sonata lui Mozart în mi bemol major de mai înainte. Sau cel puțin a încercat.

Corinne a spus:

„Acum, când se întoarce, trebuie să-ți fac o poză împreună cu el, Leo. Ne-a invitat să mergem la Madrid."

„Era de așteptat", a comentat Leo.

Clămpănitul lui Helen mă enerva la culme.

„Acestea sunt treizecidoimi", am izbucnit în cele din urmă, fără să vreau. „Se cântă de două ori mai repede decât notele anterioare."

„Știu și eu", a spus Helen. „Dar, întâmplător, acesta este un adagio. Și trebuie cântat încet."

„Treizecidoimile sunt întotdeauna jumătate din șaisprezecimi", i-am precizat. „Indiferent de tempo."

„Și acesta este un *ritardando* natural", a zis Helen dându-și provocator capul pe spate. „Dacă știi ce înseamnă."

„E absurd", am spus. Oh. Tatăl lui Leo – Karl – se îndrepta spre noi. Bătăile inimii mi se accelerau neplăcut. „Dacă Mozart ar fi intenționat ca treizecidoimile să fie cântate precum șaisprezecimile, atunci așa le-ar fi și notat."

„A, da? Ai învățat asta la cursurile de flaut?" a întrebat Helen impertinentă.

Corinne a chicotit. Leo nu se amesteca. Observa scena, asemenea tatăl său. Acesta fusese oprit în mijlocul încăperii de o pereche de vârstnici. Slavă Domnului. Alături de mine, Leo a răsuflat și el ușurat, cu zgomot.

„Atunci mai bine arată-ne tu, dacă te pricepi", m-a provocat Helen.

S-a ridicat și m-a îmboldit ușor.

„Ce?"

„Cântă-mi așa cum este *corect*", m-a îndemnat Helen.

Corinne a chicotit din nou.

„Hel!" a avertizat-o Leo pe un ton amenințător.

„Dar așa e!" Helen și-a strâns gura, îmbufnată. „În loc să critice, ar trebui să ne arate că știe mai bine. Pot s-o întreb pe bunica dacă are vreun flaut pe undeva."

Karl se pusese din nou în mișcare.

„Atenție, vine tata", a șuierat Corinne.

M-am așezat la claviatură.

„O, nu!“ a exclamat Helen. „Chiar are de gând s-o facă.“

„Bună“, a salutat Karl. „Avem un concert?“

„Da“, a zis Corinne, cu vocea debordând de satisfacție răutăcioasă. „Carolin îi va arăta lui Helen cum se cântă un allegro.“

„Adagio“, am corectat-o eu, lăsându-mi degetele nehotărâte să plutească deasupra claviaturii. „Și de fapt voiam doar să-ți arăt că aceste treizecidoimi... și șaisprezecimi...“

„Nu te opri!“ m-a îndemnat Helen. „Toți suntem ochi și urechi!“

Inima-mi bătea nebunește. Karl s-a sprijinit de pian și mi-a zâmbit.

Nu, dacă aș fi început să cânt, aș fi distrus totul. Nu puteam face așa ceva. Cel mai bine ar fi fost să cânt foarte bine *Valsul puricelui*, să zâmbesc și să mă ridic.

Fixam note.

În spatele meu Corinne și Helen chicoteau de parcă le gâdila cineva.

„Carolin“, a spus Leo pe un ton nervos.

Avea dreptate. Trebuia să mă ridic.

Să mă ridic sau să cânt *Valsul puricelui*. Una din două.

Karl mă privea plin de speranță. Și pur și simplu nu eram în stare să mă opun. Am început să cânt. La primele note, degetele îmi erau puțin amorțite, dar, după un timp, am intrat în joc și, în mod ciudat, am început să mă relaxez. Pulsația ochiului a cedat, apoi a dispărut complet. Nu mai aveam nevoie nici de note, fiindcă pe măsură ce cântam îmi aminteam piesa din ce în ce mai clar. Iubeam foarte mult sonata și nu conta dacă o cântam la pian sau clavecin. Fiecare digitație era perfect așezată. Când am trecut la a doua frază muzicală, conversațiile din jur au amuțit, iar câțiva oameni s-au adunat în jurul pianului, privindu-mă. Chicotitul din spatele meu încetase de mult.

Și bunicii lui Leo veniseră mai aproape și ascultau. Nu conta pentru mine. Cântam mai departe, numai pentru Karl.

Când ridicam privirea de la claviatură zăream doar fața lui serioasă și, dintr-un anumit motiv irațional, speram ca și cântatul la pian să i se pară la fel de sexy precum calculele făcute în minte.

Am încheiat ultima frază și audiența a aplaudat, Karl a zâmbit din nou și bunica lui Leo a spus:

„A fost minunat, Carolin. Leo nu ne-a dezvăluit nimic despre talentul tău extraordinar."

L-am auzit pe Leo inspirând adânc în spatele meu.

„Intenționam să păstrez această veste pentru un moment special", a spus el cu răceală.

Mi-am mușcat buzele privindu-mi neîncrezătoare mâinile. De ce făcusem oare chestia asta? Eram convinsă că toate spiritele bune mă părăsiseră! Și totul se întâmplase numai din cauza acelui bărbat străin. Acel bărbat străin și *bătrân*. Tatăl lui Leo.

Și care acum era iarăși asaltat de Corinne, care probabil nu făcuse suficiente fotografii cu el. Iar Helen dispăruse.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre Leo, fără a fi în stare să-l privesc în ochi.

„A fost bine", a spus Leo încet. „Mai ales pentru cineva care în copilărie a urmat doar cursuri de flaut."

„N-am spus niciodată că am făcut doar cursuri de flaut."

„Ba da, ai zis", m-a contrazis Leo. „Și astfel ai reușit s-o faci de râs cu mai mare efect pe surioara mea. Mai ales în fața tatălui meu." Am vrut să zic ceva în apărarea mea, însă Leo mi-a tăiat vorba. „Mă scuzi? Mă duc să o caut. Cu siguranță s-a ascuns pe undeva și plânge de mama focului."

Și a luat-o din loc, lăsându-mă pur și simplu fără glas.

„E simplu să iei viața în serios.
Și e dificil să iei viața în glumă.“
Erich Kästner

Primul caiet destinat doamnei Karthaus-Kürten se umpluse deja pe jumătate în momentul în care am luat o mică pauză, fiindcă una dintre pisicile lui Mimi sărise pe masă, mușca pixul și începuse să-și frece capul mare de degetele mele.

Afară se întunecase deja. Venise momentul pastilelor pentru țicniți. Făceam abstracție de prospectul din ambalaj – la orice medicament posibilele efecte secundare sunt atât de înspăimântătoare, încât mi se pare un miracol faptul că oamenii mai au încredere să le înghită. Uneori începi să te întrebi ce e mai rău: durerea de cap sau uscăciunea din gură și greața apărute după înghițirea medicamentului. În cazul meu, efectele secundare erau foarte ciudate: la administrarea pastilei, „în cazuri rare“, ar putea apărea stări de depresie și schimbări bruște de dispoziție. Hahaha.

Tocmai înghițeam pastilele cu o gură de apă de la robinet când îmi sună mobilul. Era din nou Mimi. Întreba pe unde pierdeam vremea. Mă aștepta de câteva ore și își făcea griji. Azi vânduse iarăși două perechi de pantofi marca Santini, mărimea 36. Dacă mai tărăgănam mult, nu-mi mai rămânea nicio pereche.

— Sunt deja pe drum, o anunțai.

La Pumps&Pomps, lumea tocmai bea capucino.

Ca în fiecare după-amiază, magazinul era plin de copii și cărucioare cu bebeluși, iar dacă rafturile n-ar fi fost ticsite cu pantofi, cineva s-ar fi gândit că aterizase într-un grup de joacă „Mama și copilul“.

Mimi consilia o clientă, ținând un bebeluș în brațe. În semn de salut îmi flutură o espadrilă neagră. Pe neașteptate, Constanze, partenera lui Mimi, mă pupă pe obraz. Spre deosebire de mine, Mimi avea mereu o mulțime de prietene, care în mod bizar erau

întotdeauna drăguțe cu mine doar pentru simplul motiv că eram sora cea mică și iubită a lui Mimi. Chiar și acum, când devenisem sora-văduvă, cea prost-dispusă și nesuferită, ele nu-mi arătau decât afecțiune.

— Cu sau fără zahăr, Carolin? întrebă Constanze.

— Fără. Dar cu mai multă spumă, te rog. Și o plăcintă cu mere ar merge la fix.

— Vine imediat.

Constanze mă privi strălucind de bucurie.

— Ă, glumeam, îi zisei. Știu foarte bine că aici e un magazin de încălțăminte, nu o cafenea.

Constanze nu știa asta, se pare.

— Dar tocmai am copt două tăvi de plăcinte cu mere. Așază-te în spate, pe canapea, îți aduc imediat totul.

Trudi, cea de-a doua parteneră a lui Mimi, cu picioarele îndoite sub ea, ocupa o mare parte din canapea. Își alăpta bebelușul.

— Bună, surioara cea tristă a lui Mimi, mă salută în timp ce mă așezam lângă ea.

— Bună, partenera cea ciudată a lui Mimi, care ar trebui să vină la magazin doar marțea și joia dimineața, răspunsei.

Trudi oftă.

— Nu e nicio diferență dacă stau acasă pe canapea sau aici. O, pot să mai iau o plăcintă cu mere, Constanze?

— Vine imediat, strigă Constanze.

Nelly, fiica ei, stătea pe un scaun în spatele casei de marcat și citea *Homo faber*, probabil pentru școală. Avea aproximativ cincisprezece ani și își cocoțase pe măsuță picioarele în care purta încălțăminte diferită: în piciorul stâng avea un tenis de culoare roz, iar piciorul drept era încălțat cu un pantof negru cu cataramă argintie.

— Trudi a mâncat deja două bucăți, zise ea pe un ton acru.

— Alăptez, spuse Trudi. Pot mânca oricât și tot slăbesc.

— Încă n-ai slăbit niciun gram, pot spune că ești grasă ca un cozonac dospit, zise Nelly.

— Ca o chișcă, o corectă Trudi. Se spune „grasă ca o chișcă".

— Indiferent cum se spune, cuvântul „grasă" tot apare, spuse Nelly.

— Nu fi așa de impertinentă cu Trudi! Constanze îi dădu lui Nelly un ghiont în timp ce trecea pe lângă ea. Și dă-ți jos labele de pe masă! Ai luat-o razna!

— Nicidecum! Fac reclamă pantofilor voștri, spuse Nelly, fără a-și muta picioarele din loc. Se numește *product placement*.

Într-un colț, băiețelul lui Constanze – îi uitasem numele – sorta crema de pantofi după culoare și murmura ceva. Părea să fie complet absorbit de acea „activitate".

Mimi împachetă două perechi de pantofi în cutii de carton pentru clienta ei și le puse într-o pungă mare de hârtie lăcuită roșie, cu sigla Pumps&Pomps. Clienta fu atât de fericită de achiziția pantofilor, încât era cât pe ce să uite să-și recupereze copilul. Probabil că Mimi n-ar fi avut nimic împotrivă.

Următoarea clientă nu era însoțită de niciun copil, dar și ea își cumpără în timp record două perechi de pantofi. Mă uitam la ea cu surprindere. Abia îmi luam o pereche pe an și niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-mi cumpăr două perechi în aceeași zi și din același magazin. Nici măcar atunci când mi s-ar fi oferit pe gratis prăjitură cu mere și capucino. Cei care intrau aici trebuie să fi fost dependenți de cumpărături. Sau hipnotizați. Probabil că nimeni nu era capabil să părăsească magazinul fără să cumpere cel puțin o fundă de păr. (Erau unele care se asortau la fix cu pantofii și poșetele. Ce idee perversă!)

O altă doamnă abia păși în magazin și arătă spre pantoful negru pe care Nelly îl purta în piciorul drept, întrebând:

— Aveți și mărimea 39?

După ce femeia ieși pe ușă – cu pantofii negri în pungă –, Nelly îi aruncă mamei sale un zâmbet triumfător, își dădu jos picioarele lungi de pe măsuță și își schimbă încălțămintea cu o săndăluță de seară argintie și o cizmă de cauciuc de un verde-crud, cu imprimeu de căpșuni. Apoi își întinse picioarele la loc pe măsuță și se adânci iar în *Homo faber*.

— Pe ea o cunosc, zise Trudi când următoarea clientă intră pe ușă. A fost la unul dintre cursurile mele de terapie a respirației. Ia, ține-l. Îmi întinse bebelușul ei. Vezi că o să vomite puțin păpica.

Luată puțin prin surprindere, rămăsei cu copilul în brațe. „A vomita puțin" era doar o altă expresie pentru „a-ți murdări

complet bluza“, ceea ce știam deja de pe vremea când nepoata mea Eliane era sugar. Bebelușul lui Trudi mă surprinse însă plăcut: își lăsă căpșorul pe umărul meu și adormi. Cântărea destul de mult pentru o chestie atât de plăpândă. Nu îndrăzneam să mă mișc, de teamă că ar putea să se trezească și să verse pe mine. Nu dură însă mult, că veni Mimi și mi-l luă din brațe.

— Nu-i așa că este cea mai dulce creatură de pe pământ? șopti ea emoționată. Mânuțele astea și căpșorul delicat. Este minunată.

— Același lucru l-ai zis și despre bebelușul plângăcios al lui Anne, spuse Nelly fără a-și ridica privirea din carte.

— Zice același lucru despre orice copil, completai.

— Toți sunt la fel de scumpi, spuse Mimi. Adevărate minuni. Oh, uitați-vă cum cască Francesca!

La vederea surorii mele cu un copil străin în brațe și cu dorul imens din priviri, mi s-a confirmat părerea proastă pe care o aveam despre viață în general și în special despre împărțirea norocului și a ghinionului. Pur și simplu nu era drept. Mimi nu-și dorea nimic altceva decât un copil, dar de la avortul avut cu o jumătate de an în urmă nu a mai rămas însărcinată. Toți ceilalți aduceau copii pe lume, chiar și cei care nu-i voiau. Sau cei care îi transformau în progenituri răsfățate, cum era cazul lui Madam Ferăstrău și al fratelui meu cu Eliane a lor. Dar, pe nedrept, Ronnie și Mimi, care păreau croiți pentru a fi buni părinți, nu reușeau să aibă un copil.

Mimi și-a dorit întotdeauna cel puțin patru copii, iar numele primului-născut fusese ales deja cu mult înainte de a-l cunoaște pe Ronnie: Nina-Louise, dacă era fetiță, Severin, dacă era băiat. (La fel ca numele podului, știu, și mie mi se pare complet... mda, gusturile diferă.) Paradoxal, lui Ronnie nu i s-a părut ciudată chestia asta – ceea se părea și mai bizar –, și aceste nume îi păreau de-a dreptul frumoase.

Când am început relația cu Karl, contraargumentul decisiv al lui Mimi era întotdeauna legat de problema copiilor.

„Dacă te măriți cu acest bărbat, înseamnă că te-ai hotărât să duci o viață fără copii“, spusese ea. „Nu face asta! Ești încă atât de tânără.“

„Dar nu vreau să am copii“, i-o întorsesem eu.

„Încă nu! Crede-mă, va veni cândva momentul în care te vei schimba. Și atunci vei fi măritată cu bărbatul nepotrivit.“

Când i-am relatat lui Karl această discuție, a ridicat din umeri și mi-a spus: „Sora ta are dreptate. Nu mai vreau copii. Cei pe care îi am îmi ajung cu vârf și îndesat. Permanent mi se reproșează că am eșuat lamentabil ca tată. Așa că nu te mărita cu mine!“

Poate că Mimi avea dreptate și, la un moment dat, ar fi sosit timpul să-mi doresc copii. Dar acea vreme încă nu venise.

— Încă o prăjitură cu mere? întrebă Constanze.

— Mai sunt două! spuse Nelly bosumflată, ceea ce echivala clar cu „Poate îndrăzniți să mi le mâncați“.

— Nelly, cinăm imediat! spuse Constanze.

— Și ce dacă?

— Credeam că suferi din dragoste!

— Și ce are asta de-a face cu dragostea?

— Suferința din dragoste afectează pofta de mâncare, spuse Constanze.

— Nu și la mine, zise Nelly. Mie îmi afectează doar cheful.

— Nu văd nicio diferență față de cum erai înainte. Și ți-am mai zis: jos picioarele! Constanze atinse ușor cizma de cauciuc a fiicei sale și se întoarse spre noi. Ați văzut? Azi s-au vândut trei dintre gențile lui Gitti, chiar și cea cadrilată, cu cerbi. Clientei i s-a părut total retro. Și n-am încercat deloc s-o conving să cumpere.

— Gitti se va bucura, spuse Mimi. Asta compensează eșecul cu mănușile flaușate fără degete, pe care nu le-a vrut nimeni.

— În afară de doamna care credea că se folosesc pentru a apuca oala de pe aragaz, spuse Nelly.

Trudi își conduse până la ușă clienta încărcată cu două pungi roșii, apoi se prăvăli din nou lângă mine, pe canapea.

— Asta era una din categoria celor care spun „vreau doar să arunc o privire“, ferm convinse că nu vor deschide portmoneul. A trebuit să-i arăt câteva exerciții de respirație și să-i amintesc că universul ni se oferă în întregime, iar fiecare om și-a câștigat dreptul de a se bucura de lux, chiar și ea. Și în acel moment și-a dat seama că tot ceea ce vede în jur ar putea dispărea mâine.

Doamne, a trebuit s-o conving să nu mai fie atât de cumpătată. Săptămâna viitoare vrea să revină cu toate prietenele ei și să cumpere ce a rămas. Cred că ne vom îmbogăți.

Trudi se întinse mulțumită. Băiețelul lui Constanze se cățără în poala lui Trudi și se ghemui la pieptul ei îmbietor.

— O să ne cumpărăm atunci o corabie? întrebă el.

— Nu, scumpul meu Julius, zise Constanze. Însă vom putea plăti faianțarul, ceea ce contează foarte mult. Ah, sunt atât de bucuroasă. Habar n-aveți ce minunat e sentimentul de a-ți câștiga în sfârșit propriul tău ban.

— Nu sunt chiar atât de mulți bani, spuse Mimi. Dar trebuie să recunosc că până acum cifra de afaceri mi-a depășit cele mai îndrăznețe așteptări. Crește în fiecare lună. N-am avut scădere nici pe timpul verii.

— Constanze, tu chiar n-ai lucrat *niciodată*? întrebă Trudi. Nici măcar în timpul studenției?

Constanze scutură din cap.

— Nu, m-am măritat de tânără cu un tip înstărit. Apoi adăugă rânjind ușor. Un înstărit a… ăăh. Își întrerupse brusc vorba, privind într-o parte, spre copilul ei.

— Alcoolic nenorocit? completă Nelly și Trudi acoperi iute urechile băiețelului. Angajator? Actor?

— Avocat, zise Constanze.

— Într-un fel, pe tine te trage ața la tipii de genul ăsta, spuse Mimi. Actualul prieten al lui Constanze era și el avocat. Cabinetul lui mă reprezentase în chestiunea cu succesiunea.

— Ei, îi zise Nelly mamei sale. Nici tu nu ești un model demn de urmat! Mai ales când te străduiești să mă convingi că pentru mine este benefic și important să distribui ziare cretine!

— Asta mi-a amintit că și eu mi-am câștigat totuși propriii mei bani, spuse rapid Constanze. În vacanța școlară, la crescătoria avicolă. Pentru șapte cincizeci ora. Și pe vremea aia erau încă mărci. Era cu adevărat o muncă mizerabilă. În comparație cu munca aia, distribuția de ziare o dată pe săptămână e un lucru complet inofensiv. Julius, de ce o tot miroși pe săraca Trudi?

— Miroase a tanpilație, spuse Julius.

— Se zice „transpirație“, zise Nelly. Trebuie să respiri pe gură, așa cum fac eu. Povestește mai departe despre meseria ta murdară, mamă. Nu prea cred că e adevărat.

— Întreab-o pe buni! Aveam voie să intru în casă numai după ce spălam cu furtunul toată murdăria de pe mine, de sus până jos. Constanze adăugă șoptind: Am rezistat doar două săptămâni fiindcă îmi părea extrem de rău pentru pui, iar șeful mi-a zis că nu are ce face cu o smiorcăită ca mine.

Trudi râse.

— Și tu din ce îți câștigi banii, surioara lui Mimi?

Brusc, mă simțeam prost.

— Și eu m-am măritat de tânără, spusei. Și practic sunt o tânără moștenitoare.

— Era pe punctul de a-și da licența când acel… zise Mimi. …Când soțul ei a murit.

— Și eu am fost o studentă eternă, îmi spuse Trudi.

Voia probabil să mă încurajeze.

— Da, dar Carolin se află deja la cea de-a treia licență, zise Mimi legănând bebelușul. Prima oară a frecventat Facultatea de Geofizică și Meteorologie din Hanovra. Apoi a început să studieze Dreptul la Köln. Însă după ce l-a cunoscut pe Karl, a întrerupt această facultate și a studiat Limbi Romanice la Madrid. Iar apoi a terminat facultatea de Științe Economice la Zürich.

— În Sankt Gallen, o corectai eu.

— Da, exact. În fiecare dimineață pleca din Zürich cu trenul într-acolo, iar seara se întorcea. În timpul călătoriei traducea articole din spaniolă pentru reviste de știință. Ca să câștige bani pentru întreținerea casei. Zgârci… soțul ei avea doar un salariu infim de profesor universitar. Așa, plus niște case de închiriat și ceva pachete de acțiuni, dar despre astea nu i-a dezvăluit nimic Carolinei.

— Lucille cea rea profită de fiece ocazie pentru a o împroșca pe surioara ei cu răutăți, îi spusei. Așa cum odinioară îi capsa mereu de cap fundițele de păr.

— Le lipeam cu scotch de capul tău chelios! făcu Mimi. În plus, Carolin vorbește la perfecție engleza, spaniola, franceza, italiana, poloneza și coreeana.

— Nu la perfecție, o corectai.

În italiană știam doar să citesc, iar coreeana nu o vorbisem de fapt cu nimeni – în afară de profesorul meu de clavecin.

— Înseamnă că ești un fel de copil supradotat? întrebă Nelly.

— *Am fost* un fel de copil supradotat, precizai.

Nu mai eram copil. Și nici dotată.

— Trei licențe! Uau! Trudi părea impresionată. Și ce intenționezi să faci cu ele? Sau ce intenționai înainte ca soțul tău să moară?

Ridicai din umeri.

— La Londra există un studiu de master aprofundat. Cred că m-aș fi înscris acolo.

— Să începi un al patrulea ciclu de studiu? Sigur? Nu te-ai săturat de atâta învățat?

Tăcui.

— Trebuie să-ți fi făcut cândva planuri cu privire la carieră, nu se lăsă Trudi. Un anumit job de vis pe care ți l-ai dori.

Tăcui din nou.

— De exemplu, mi-am dorit întotdeauna să lucrez cu oamenii, cărora să le împărtășesc din tainele Universului prin arta respirației, dans, meditație și comunicare adevărată cu liderii noștri spirituali.

„Păi asta se și vede."

— Și tu? La ce fel de slujbă visezi? Ce activitate ți s-ar părea ideală?

Așteptând răspunsul meu, Trudi mă fixa fără cruțare. De fapt, toată lumea se uita la mine.

Trudi îmi atinsese din păcate punctul nevralgic. Nu avusesem niciun plan în privința carierei. Nici măcar visuri despre viitoarea mea profesie. Singurul lucru pe care îl plănuisem era să îmbătrânesc alături de Karl, mai întâi el, apoi și eu. Însă viața nedreaptă îmi dăduse socotelile peste cap.

Problema pe care o aveam era că nu dețineam talente ascunse, fiind dotată pentru toate în egală măsură. Nu-mi doream nimic în mod special, care să mă pasioneze. Și probabil din acest motiv studiul devenise singurul lucru la care mă pricepeam cu

adevărat. Creierul meu făcea față cu brio, oricât de mult l-aș fi solicitat. În general, notele extrem de bune coincid cu interesul pentru materie, conform motoului „faci oricând cu plăcere ceea ce știi să faci bine.“ Din păcate, la mine nu era valabil.

Să luăm de exemplu lirica lui Vincente Aleixandre y Merlos – care nu mă pasiona. Și totuși, cunoșteam pe de rost douăsprezece poezii de-ale lui, în germană și în spaniolă. Să fiu sinceră, nu mă interesau nici alocarea resurselor regenerabile, nici supoziția de convexitate pentru vreo chestiune de rahat. Însă creierul meu le înțelegea fără efort și reținea totul. Dar asta nu însemna că aveam de gând să devin cândva director de marketing sau profesoară de spaniolă.

— Nu știu, spusei. Visul vieții mele era să studiez o veșnicie, apoi să intru direct la pensie.

— Nici eu n-am avut nicio tragere de inimă către profesie, zise Constanze mângâindu-mi afectuoasă brațul. De fapt, întotdeauna am fost pe deplin mulțumită că pot să mă ocup de copii.

— Dar Carolin nu are copii, spuse Trudi.

Mimi oftă.

— Este încă atât de tânără, zise Constanze.

— Poate în comparație cu tine, mamă, spuse Nelly.

Trudi își trecu degetele printre buclele blonde ale băiețelului lui Constanze.

— Uneori se întâmplă să nu știi ce vrei cu adevărat. De asta avem îngeri și conducători spirituali. Nimic nu se întâmplă fără motiv, știai?

„Ah, eram convinsă.“

— Chiar și moartea soțului tău are un sens pe care încă nu-l poți descifra, continuă Trudi.

„Vai, Trudi asta o fi căzut în cap pe când era copilă.“

— Și o să-l pot afla dacă voi *respira* corect? Sau crezi că îngerii mei păzitori și conducătorii spirituali au pus la cale un complot să-l omoare pe soțul meu, pentru ca eu să încetez în sfârșit cu studiatul?

În loc să fie șocată sau ușor stânjenită, Trudi ridică liniștită din umeri.

— Știu doar că nimic nu se întâmplă fără un scop profund.

— Ce tâmpenie! zise Constanze cu vehemență. Se întâmplă atâtea lucruri îngrozitoare pe lume – și foarte puține au vreun sens!

— Asta crezi *tu*, spuse Trudi.

Surprinsei privirea amuzată a lui Mimi și mă încruntai. Ce să spun, frumos din partea ei că trata totul cu umor. Eu una n-aș fi fost încântată să am o parteneră de afaceri care aruncă pe umerii îngerilor vina pentru toate lucrurile care merg strâmb.

— Și acum ești de-adevăratelea o văduvă bogată? întrebă Nelly.

— Desigur! Am în posesie girandole și tabachere. Problema este că nu știm unde se află. Le-aș vinde cu mare plăcere pe eBay.

— *Cool!* spuse Nelly. Atunci, m-aș mărita și eu cu un bărbat bogat. Și poate că n-o să fie atât de trist, dacă moare.

Făcui o grimasă. Moștenirea era ca o consolare pentru cei rămași în urmă – în principiu, era o idee frumoasă.

— Vom vedea ce mai rămâne, zise Mimi cu luciditate. Din păcate, Carolin trebuie să împartă moștenirea cu un cârd de vulturi lacomi. Și, după cum știm cu toții, masa succesorală este invers proporțională cu numărul de moștenitori.

— Și chiar n-ai avut idee că tipul înota în bani? întrebă Trudi.

— Eu nu. Dar îngerii mei păzitori trebuie să fi știut, spusei. Ei m-au împins direct în brațele lui.

În timp ce-i dădeam replica, voiam să afișez un zâmbet batjocoritor, dar colțurile gurii mi se opriră într-o jumătate de surâs.

Și dacă erau cu adevărat îngerii?

„Unele adevăruri nu trebuie cunoscute, pe altele
nu e nevoie să le rostești, iar altele trebuie spuse.“
Wilhelm Busch

Interpretare psihanalitică, doar pentru doamna Karthaus-Kürten: În copilărie nu-mi plăcea Wilhelm Busch din cauza lui Max și Moritz[1] *și din cauza chestiunii cu cărăbușii. Azi însă mă gândesc că era un om inteligent și spiritual. Dacă trăiam acum o sută treizeci de ani, ar fi fost partenerul meu ideal.*

„Nu te înțeleg“, a spus Leo. „De ce a trebuit s-o faci de râs pe sora mea în fața tuturor?“

Ne aflam în mașina lui, în fața căminului meu studențesc și, în timp ce Leo vorbea, îmi scoteam acele de păr. Vocea și privirea lui Leo erau (chiar și pe întuneric) atât de reci, încât înghețasem și mă simțeam ca și cum aș fi făcut ceva rău.

Și nu făcusem nimic altceva decât să cânt la pian.

„N-am spus niciodată că știu să cânt numai la flaut. Am spus…“

„Încetează să repeți același lucru. Știu exact ce ai spus. Însă nu înțeleg de ce.“

Mă gândeam serios la răspuns.

„Cred că voiam să-i spun mamei tale ceva care să o mulțumească. Și nu pricep de ce ești supărat pe mine.“

La fel cum nu pricepeam de ce mă mustra și conștiința.

„Doar Helen a fost cea care a insistat să-i cânt piesa corect.“

„Da, dar ea…“

„...ea intenționa ca *eu* să mă fac de râs, știam. Scuză-mă, te rog, că nu am putut să-i fac pe plac.“

Leo a scuturat din cap.

---

[1] *Max și Moritz*, povestire ilustrată, în versuri, publicată de Wilhelm Busch în anul 1865.

„Abia a împlinit șaptesprezece ani, Dumnezeule. Perioada ta de pubertate trebuie să se fi încheiat de ceva vreme. Ai lăsat-o intenționat să cadă în capcană. Nu mi-ar fi trecut prin cap că poți fi atât de meschină. În niciun caz! Tocmai asta mi-a plăcut întotdeauna la tine."

Acum chiar că era nedrept. Simțeam că-mi dau lacrimile.

„După părerea mea, surorile tale se comportă complet aiurea față de mine, iar tu te faci că nu observi. Mă întreb de ce ești supărat pe mine. Doar pentru că pot cânta mai bine decât ea la pian?"

„Haide! Intenția ta a fost să ne lași să credem că știi să cânți numai puțin la flaut, pentru ca la prima ocazie sora mea să fie pusă într-o lumină proastă."

„Nu-i adevărat. Este exact pe dos. N-am vrut să menționez asta fiindcă mama ta era atât de încântată de voi, încât m-am gândit că nu v-ar plăcea să auziți că mă pricep la ceva mai bine decât voi…"

„Ah, acum mama mea e de vină că ai mințit."

„N-am mințit!"

„A omite e totuna cu a minți", a spus Leo.

„Ca avocat în devenire ar trebui să știi că nu e același lucru."

„Din punct de vedere moral, înseamnă întotdeauna același lucru. În curând o să-mi spui că te-ai născut cu șase degete la un picior."

Poftim?

„Da, și ce? O să pui capăt relației?"

„Este vorba de principiu", a spus Leo. „Suntem împreună de cinci luni și se pare că nu mi-ai spus adevărul."

Da, aici avea dreptate. Și nu eram sigură dacă era cazul să încep din acel moment. Pe de altă parte, dacă nu acum, atunci când?

„Părinții mei sunt căsătoriți de peste treizeci de ani, dar tatăl meu nu știe că mama poartă proteză parțială", am zis după o mică pauză. „La rândul ei, mama n-are idee că tata joacă la Loto în fiecare miercuri. Cred că într-o relație nu trebuie să spui totul de la bun început. Și-n plus, poate că nu e rău că știu să cânt la pian. De fapt, cânt destul de bine și la mandolină."

Leo nu mi-a răspuns, așa că am adăugat curajoasă:

„Și mai există și alte lucruri pe care nu le știi despre mine.“

„A, da?“

„Da.“

Am înghițit în sec, însă am ridicat capul hotărâtă. Dacă m-ar fi întrebat în acea clipă despre ce fel de lucruri este vorba, i-aș fi povestit totul despre Alberta Einstein. Chiar și istoria cu Oliver Henselmeier. În coreeană, dacă era nevoie.

Însă Leo doar a oftat. Era clar că gândurile lui erau în cu totul altă parte.

M-am uitat după ceva ce aș fi putut număra. Cifrele mă liniștеau. Am numărat șaisprezece ferestre luminate în cămin. Cele optzeci de perle de la gâtul meu. Și acum acele de păr…

„Iar numeri ceva?“ a întrebat Leo după un timp.

„Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece“, am șoptit.

„Ăsta e un obicei bizar, Carolin. Bate la ochi pentru cei din jurul tău.“

„Ți-e rușine cu mine?“

„Ce? Nu!“ Leo a oftat. „Dar trebuie să recunoști că ești puțin… ciudată.“

„În realitate sunt și mai ciudată“. În semiîntuneric încercam să-i arunc lui Leo o privire intensă. „Dar tu… tu azi ai fost foarte răutăcios. Îmi amintești de un alt Leo, pe care l-am cunoscut în școala primară…“

Într-un mod cu totul stupid, mi se pusese iar un nod în gât și trebuia să încetez să vorbesc ca să nu dau frâu liber lacrimilor.

„Am impresia că încerci din răsputeri să mă duci cu zăhărelul, a spus Leo. Urăsc oamenii care nu sunt în stare să-și recunoască greșelile și care mai degrabă și-ar smulge limba decât să-și ceară scuze.“

„Ce zăhărel?“

„Hai, doar știi bine că ai făcut o prostie.“

Da, într-un fel.

„Îmi pare rău“, am șoptit.

Pentru o vreme s-a lăsat tăcerea. Apoi, spre surprinderea mea, Leo a spus:

„Și mie îmi pare rău.“ Apoi a continuat, bâlbâindu-se ușor. „Doar că sunt atât de… dar și tu…“ Apoi a izbucnit. „Totul

este din cauza tatălui meu, să știi. De fiecare dată când își face apariția, mă simt – nici nu știu cum să spun – *iritat*. Și apoi mă cuprinde dorința de a-mi proteja surorile și simt nevoia să pun mâna pe el și să-l scutur zdravăn… Apare de nicăieri, apoi dispare iar și de fiecare dată reușește să dea totul peste cap, iar eu devin extrem de… furios."

„Înțeleg", am spus, deși nu era adevărat.

Ce avea de-a face cu mine chestia asta?

Leo plescăia nemulțumit.

„În loc să se ocupe de fiicele lui, a preferat să flirteze cu *tine*. Trebuia să-mi imaginez!"

„N-a flirtat deloc."

Ce bine că era întuneric și nu putea vedea cum roșisem. Nu putea fi vorba de flirt. După episodul cu pianul, Karl și cu mine nu mai schimbaserăm niciun cuvânt. Ceilalți invitați, fiicele și părinții lui l-au împresurat, iar la un moment dat Leo m-a împins spre garderobă, fără a-mi mai lăsa ocazia să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

„Mai bine te duceai la el în loc să stai înțepenit în colț, aruncându-i priviri fioroase."

„Ca să rămân ca un cretin de căruță, în timp ce el se dădea la doamna aia din Consiliul Local?" a întrebat Leo mânios. „Mersi, nu. Pot să mă lipsesc de așa ceva. Ăsta e pur și simplu stilul lui. Flirtează cu *fiecare* femeie. Mă întreb cum de a rezistat mama atâția ani. Îmi doream să le acorde copiilor lui măcar jumătate din atenția pe care o oferea oricărei doamne Cutare."

„Dar ai vrut neapărat să plecăm așa de devreme de acolo. Cum era să se ocupe de voi? Nu i-ai dat nicio ocazie."

„Eh! Oricum, totul ar fi fost numai de fațadă. Cum ar fi putut să se apropie de noi într-un timp atât de scurt? Mâine seară are zbor de întoarcere la Madrid."

M-am simțit asaltată de un straniu sentiment de regret. Însă am reușit să mă adun. Izbutisem să-mi scot din păr toate cele douăzeci și șase de ace și mi-am scuturat capul, iar părul mi-a zburat în toate direcțiile. Apoi am pus întrebarea pe care doream de fapt s-o pun încă de la început:

„Și câți ani are tatăl tău?"

„Patruzeci și opt“, a răspuns Leo. Dar se pare că n-a băgat de seamă. Își imaginează că arată mai tânăr dacă poartă cămăși necălcate.

Patruzeci și opt. Mai mult decât dublul vârstei mele.

Foarte bătrân. Aproape pe ducă.

„Nu știe absolut deloc cum să se comporte cu propriii copii. Mereu reușește să ne rănească. Știi ce i-a spus lui Helen când ea i-a povestit despre planurile ei de a deveni model?“ Leo a pufnit nervos pe nas. „«Columb a trebuit să viseze la India ca să descopere America.»“

„Columb a trebuit să viseze la India ca să descopere America?“ repetai.

Mi se părea extraordinar. Deci avea patruzeci și opt de ani. Câți ani o avea Brad Pitt? Și Johnny Depp nu se apropie parcă de cincizeci? Nimănui nu i-ar trece prin minte să-i considere bătrâni pe ăștia doi, nu-i așa? Când mi-am dat seama la ce mă gândeam, mi-a venit să-mi trag o palmă.

„Dar este foarte… poetic și profund.“

„Nu-i replica lui“, a spus Leo cu dispreț. „A furat-o de unde-va. În permanență folosește citate și se poartă de parcă le-ar fi scornit singur. Parcă ar fi un mixer ambulant.“

Am tăcut amândoi o vreme.

Număram de câte ori inspira și expira Leo. Încă îi puteam zări profilul în semiîntuneric. Ce frumos era. Când îl priveam, ca de fiecare dată în ultimele cinci luni, inima mi se umplea de mândrie. Primul meu prieten. *Al meu*.

Și de fapt doream să-l păstrez.

„Urci cu mine?“ l-am întrebat.

Leo a dat din cap.

„Nu. Marți am examen la Drept Public și am învățat foarte puțin. Mâine vreau să mă trezesc dis-de-dimineață, ca să mai câștig timp. Și apoi le duc pe fete acasă. Helen și Corinne urmau să înnopteze la bunicii lor, în camera de oaspeți. Nu te supăra pe mine.“

Nu, nu eram supărată. Doar dezamăgită. Fiindcă Leo nu părea deloc interesat de lucrurile pe care i le ascunsesem până

atunci. Și deoarece nu mai puteam continua discuția despre tatăl lui.

În acel moment a început să-mi sune mobilul. Era mama, care voia să-mi spună că devenisem mătușă. Cu o oră în urmă se născuse copilul fratelui meu. Mama ținea morțiș să-mi dea raportul complet al nașterii – „la ora patru după-amiaza i s-a rupt apa, dar Susanne încă nu avea contracții. Manuel m-a sunat și i-am spus că și mie mi se rupsese apa mai devreme când l-am născut pe el și că...“ – dar am întrerupt-o și am întrebat-o ce face cățelul.

„*Cățelul?* Care cățel?“ m-a întrebat mama.

Ha! Știam eu. Cum a venit copilul pe lume, cum au uitat toți de animalele din casă. Așa se întamplă mereu.

„Madam Ferăstrău a născut o fetiță“, i-am spus lui Leo. „Mâine voi pleca pentru câteva zile la Hanovra. Acum nu mai are nimeni grijă de bietul cățel.“

„De fapt, de ce îi zici așa bietei femei? Are o voce chiar atât de îngrozitoare?“

„Nu, deloc. E din cauza posteriorului ei. Plat ca o pânză de ferăstrău.“

„Câtă răutate! Doar nu poate face nimic ca să schimbe chestia asta.“

„Dar nu i-o spunem în față“, m-am apărat eu.

Dar Leo nu s-a domolit. A scuturat iar din cap.

„Este pentru prima dată în seara asta când mi-am dat seama cât de nesuferită ești. Se pare că îmi proiectasem asupra ta un soi de imagine pe care mi-o doream, dar care din păcate nu corespunde realității.“

Ce voia să spună?

„Glumești? Nu-mi doresc să știu cum mă vorbesc surorile tale pe la spate!“

„Ești complet paranoică.“

Cu asta chiar că pusese capac.

„Și tu te porți cu mine ca un nesuferit!“

Am deschis ușa mașinii, am coborât și am așteptat ca Leo să mă oprească. N-a făcut-o. Am rămas nehotărâtă lângă mașină, fulgerându-l cu privirea.

„Atunci… plec“, am spus în cele din urmă.

„Să mă anunți după ce te întorci“, a zis Leo.

„Ce vrei să spui?“

Leo a oftat.

„Am impresia că puțină distanță ne-ar prinde bine amândurora.“

Acum chiar că devenisem total nesigură. Nu aveam niciun fel de experiență, dar oare „Puțină distanță ne-ar prinde bine amândurora“ nu însemna cumva „Gata, între noi totul s-a terminat“?

„Pentru cât timp?“

Iar trebuia să lupt cu lacrimile, din păcate. Leo ar fi auzit.

„Poate te sun eu“, s-a oferit el.

Încercam să-i ghicesc expresia feței în penumbră.

„Da, ar fi bine.“

Brusc, în stomac mi-a căzut ceva greu ca un bolovan, iar gâtul a început să mă doară în încercarea de a-mi reține lacrimile.

„Leo, și dacă m-aș fi născut într-adevăr cu șase degete la un picior?“

Vocea îmi suna jalnic și imediat am regretat întrebarea.

„Acum discuția e absurdă. Las´ că vorbim altă dată despre asta, da? Dă-mi pur și simplu puțin timp de gândire.“ Leo a pornit motorul. „Nici ție n-are să-ți strice.“

Nu-mi mai rămase altceva de făcut decât să trântesc portiera și să mă uit la el cum o ia din loc.

OK. Am inspirat adânc. OK. Și am expirat, încercând să mă gândesc la ceva pozitiv. „Cinci luni. Nu este deloc puțin. E un record absolut.“

În orice caz, e o perioadă suficientă ca să te poți obișnui cu cineva.

Ah, ce rahat! O dădusem în bară.

„Unii nu-și găsesc inima
înainte de a-și pierde capul.“
Friedrich Nietzsche

Bietului Nietzsche i s-a reproșat că este prea misogin fiindcă se exprima adesea folosind vorbe de duh ca „Dacă mergi la femei, nu uita biciul“. În realitate, a pus doar unul dintre personajele sale din Așa grăit-a Zarathustra *– o bătrână – să spună: „Te duci la femei? Nu uita biciul.“ Dintr-un anumit motiv. Eeh. Doar am vrut să spun chestia asta.*

Am izbucnit în plâns în timp ce vedeam farurile mașinii lui Leo dispărând după primul colț. În acel moment, mobilul mi-a sunat din nou. Era Mimi și, spre groaza mea, plângea la rândul ei. Abia reușeam să pricep ce spunea.

„…Atâta răutate… deja de atâția ani… Ăsta e numele meu… numai al meu…“

„Ce s-a întâmplat?“ am întrebat suspinând.

„Madam Fe-Fe-Ferăstrău vrea să boteze copilul Nina-Louise!“

„Dar n-are voie să facă așa ceva.“ Am încetat să plâng. „Ăsta e numele stupid ales de tine pentru copilul tău, doar știe foarte bine.“

„Da“, a oftat Mimi. „Dar spune că primul venit, primul ser-ser-vit, că ar fi trebuit să mă grăbesc, numele nu pot fi rezervate. Mama zice că n-ar fi o pro... pro… problemă, că există atâtea alte nume fru-frumoase. Și tata spune că n-ar trebui să fac atâta gălăgie din cauza asta.“

„Și Manuel ce zice?“

„Zice că nu poate să fa… facă nimic, fiindcă pe când era în durerile facerii, Madam Ferăstrău i-a smuls promisiunea ca ea să fie cea care alege numele, iar el i-a spus să boteze copilul oricum, numai nu Erna. Și mai întreba dacă pot să le ofer numele Nina-Louise. Dar nu po-pot să fac asta. A fost întotdeauna numele meu. Și nici nu pot să merg până acolo și să le vin de hac,

fiindcă trebuie să lucrez. Iar Ronnie spune că nu e ceva atât de îngrozitor. După el, important e că numele rămâne în familie.“

„Fac eu asta pentru tine“, i-am spus. „Plec la Hanovra și o omor pe Madam Ferăstrău. Și mă asigur că bebelușul o să primească un alt nume.“

Și de bietul cățel aveam să mă ocup.

„Mersi“, a suspinat Mimi. „Ești singura care mă înțelege.“

„Nu. Dar sunt singura de partea ta. Nu trebuie să îngăduim ca totul să se prăbușească.“

Mimi a mai suspinat o vreme, apoi a întrebat:

„Și cum a fost la petrecere?“

„Cred că Leo s-a despărțit de mine“, am spus.

„Crezi?“

Am auzit cum Mimi încetează să plângă, în schimb am început eu.

„A spus că puțină distanță ne-ar prinde bine.“

„Oh.“ Mimi a făcut o mică pauză. „Da, atunci probabil că a pus capăt relației. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? A descoperit că ești de două ori mai deșteaptă ca el, iar chestia asta i-a zgâlțâit egoul pentru că face parte din acea categorie de bărbați care se descurcă numai cu femeile care-i pun pe un piedestal?“

„Nu. A spus că am fost rea cu surorile lui. De fapt, ele sunt rele cu mine.“

„Ca noi cu Madam Ferăstrău?“

Oh. Așa e. Puteam găsi destul de multe paralele.

„Mult mai rele.“

„Și totuși, ia partea surorilor lui? Fii bucuroasă că ai scăpat, motănel.“

„Dar deja mă obișnuisem așa de bine cu el.“

Mimi a oftat.

„O să treacă“, m-a consolat ea.

„Doare atât de mult să fii respinsă astfel.“

„Și asta trece.“

„Dar poate că nici nu m-a respins. Doar nu a spus «Hai să rămânem prieteni».“

„Tu auzi ce spui?“

„Era preocupat de alte lucruri, ăă, un nelămurit complex al lui Oedip, știi tu, trauma din copilărie în urma divorțului, instinct protector greșit înțeles … De fapt, n-avea nimic împotriva mea, doar că era furios pe tatăl lui și avea nevoie de o supapă.“

Poate mai bine aș fi studiat psihologia. M-aș fi priceput.

„Vorbești serios?“

„Hm, chiar m-a respins?“

„Așa se pare.“

„Nu e frumos. Este un sentiment neplăcut.“

„Trebuie să înveți să le faci față.“

„Dar…“

„Crede-mă, totul e o chestiune de timp. Vrei să vii la mine? Putem sta pe canapea ca să petrecem o noapte între fete.“

„Chiar acum?“

„Poți lua un taxi.“

„Nu știu…“

„Plătesc eu.“

„Bine“, am spus și am închis, ca să formez numărul de taxi.

Ce s-a întâmplat mai apoi este asemenea uneia dintre acele povești preferate ale oamenilor care consideră că nu există coincidențe, ci doar întâmplări ale destinului, provocate de o forță superioară și misterioasă. „Nu se poate să existe atâtea coincidențe“, spun ei mereu, triumfători la finalul unei astfel de povestiri. Oameni buni, aici nu e vorba de un calcul probabilistic! Este poate neverosimil să existe atâtea coincidențe, însă nu atât de imposibil încât să fim nevoiți să luăm în considerare o forță superioară.

Fiți atenți: mi-au trimis o mașină al cărei șofer, pe nume Gencalp Pinarbasi, conform propriei lui mărturisiri, nu dormise deloc în ultimele douăzeci și patru de ore și se hrănise exclusiv cu cafea.

„Ce curge acum prin venele mele nu mai e sânge, ci cofeină“, mi-a zis apăsând pedala de accelerație și demarând vijelios.

„Calea Viespilor numărul 18“, am indicat tremurând, bucuroasă că urcasem pe bancheta din spate.

„Ajungem în zece minute“, a anunțat încrezător Gencalp Pinarbasi.

Numele îi era scris pe o etichetă de lângă aparatul de taxare. Deși, în timp ce încercam instinctiv să mă țin zdravăn de banchetă, mă gândeam că poate nici nu este numele lui. Poate era ceva în limba turcă și însemna „Vă rugăm nu fumați“. Sau „Dumnezeu îi apără pe vitezomani“.

Se făcuse aproape unsprezece, prin urmare și traficul era relativ redus, și totuși pe stradă erau destule mașini cărora Gencalp Pinarbasi putea să le taie fața, pe care le putea depăși sau forța să iasă de pe carosabil. În acest fel a și procedat, cu mare eficiență, în timp ce înjura fără oprire într-o limbă necunoscută mie – Kurdă? Turcă? Persană? – și am început să cred că într-adevăr avea să ajungă acasă la Mimi în incredibilul timp-record de zece minute.

Însă la un moment dat a fost nevoit să evite un coleg care venea glonț de pe o stradă laterală, și atunci taxiul nostru s-a șters de refugiul pietonal și, acționat de forța centrifugă, s-a rotit o dată în jurul propriei axe cu scrâșnet de roți, până când a ajuns pe contrasens și s-a izbit de un Golf bleumarin. Totul s-a petrecut atât de rapid, că am pierdut momentul în care s-a declanșat *airbag*-ul, iar Gencalp Pinarbasi și-a ferit capul de o lovitură a parbrizului. Și eu m-am izbit cu fruntea de spătarul din față, în ciuda centurii de siguranță. Un nou accident s-a petrecut doar cu o jumătate de secundă mai târziu, când un Ford Mondeo argintiu a izbit Golful bleumarin. Taxiul care provocase accidentul, ivindu-se brusc de pe strada laterală, a dispărut la următoarea intersecție, cu motorul duduind.

Apoi s-a făcut liniște.

„Mai trăiți?“ am întrebat cu voce tremurândă, în timp ce încercam să-mi amintesc manevrele de prim ajutor pe care le învățasem pentru examenul de permis auto.

În același timp verificam dacă eu însămi eram în regulă. Greu de spus: nu mă durea nimic, dar putea fi vorba și de adrenalină. Auzisem povestindu-se de oameni răniți mortal, care au fost capabili să alerge kilometri întregi. Ca femeia aceea care a făcut autostopul cu un topor înfipt în cap și s-a dus la secția de poliție ca să declare numele și adresa ucigașului, după care s-a prăbușit moartă.

Gencalp Pinarbasi a înjurat cu glas tare. Da, mai trăia.

Un lichid cald a început să-mi curgă pe față. Panicată, mi-am cuprins fruntea. În aceeași secundă, cineva a deschis ușa și a întrebat dacă sunt rănită.

O întrebare destul de stupidă adresată unei femei care sângerează abundent.

„Poate că nu este atât de rău“, am șoptit, având însă brusc senzația ca sunt năclăită de sânge.

„Vă scoatem acum“, a spus cineva și m-a ridicat ușor.

Și Gencalp Pinarba fost scos din spatele *airbag*-ului său.

Nu mă surprindea faptul că eram în stare să stau drept – asta reușise și femeia cu toporul în cap –, doar că mi se părea ciudat modul în care bărbatul care mă scosese din mașină, mă și pusese atât de ușor pe picioare. Hei, nu trebuia să mă aducă într-o poziție laterală stabilă până la venirea ambulanței? Înainte de a-mi pierde tot sângele. La lumina farurilor mi-am cercetat mâinile umede. Nu se vedea nimic.

Mi-am pipăit fruntea. O simțeam ca și cum ar fi fost lovită cu toporul. Dar nu vedeam nicăieri sânge. Oh! Nu *eram* ca femeia cu toporul. Se pare că ceea ce-mi picura de pe frunte era transpirație. În mod miraculos, nu eram rănită. De ușurare, genunchii au începuut să-mi tremure. Bărbatul care mă trăsese afară din mașină m-a prins.

Și abia atunci am văzut cine e.

Era Karl. Conducea o mașina închiriată exact în spatele Mondeo-ului argintiu și fusese la un pas de a fi implicat la rându-i în accident.

„Vă doare ceva?“

Nu eram în stare decât să mă holbez la el. Cât de mare era probabilitatea să se întâmple asta? Aproape zero, dacă ne gândim bine. Numai o ciudată înlănțuire de fapte și evenimente putuse duce la acea întâlnire. Dacă Madam Ferăstrău n-ar fi vrut să-și boteze copilul cu numele Nina-Louise, Mimi n-ar fi sunat și eu n-aș fi luat un taxi. Dacă Gencalp Pinarbasi n-ar fi fost epuizat de nesomn și suprasaturat de cafeină, probabil n-ar fi gonit atât de repede și ar fi reacționat mai bine în momentul apariției celuilalt taxi de pe strada laterală. Și câte coincidențe avuseseră

loc pentru ca exact în acel moment Karl să sosească exact pe această stradă și tocmai el să mă elibereze din taxi.

„De ce nu sunteți la petrecere?“ l-am întrebat.

„Am condus-o acasă pe mătușa Jutta“, a spus Karl. „Se teme de taximetriști. Și are dreptate, dacă ne gândim ce vi s-a întâmplat.“

Gencalp Pinarbasi tocmai o înjura pe șoferița Golfului bleumarin de care ne izbisem. Ca prin minune, și ea părea să fi scăpat nevătămată.

„Se pare că nimeni nu a fost rănit“, a observat Karl, care îmi urmărise privirea rătăcindu-mi de jur-împrejur. „Deși e greu de crezut acest lucru! Pentru siguranță, aș dori să vă conduc la spital, poate aveți vreun traumatism cervical, iar cu așa ceva nu-i de glumit.“

Mă uitam la el și pur și simplu nu-mi venea să cred că se află în fața mea. Cu acea cămașă șifonată, cu zâmbetul învăluitor și ochii albaștri care păreau să strălucească și în lumina aceea difuză.

Nu pot explica ce s-a întâmplat mai apoi. Posibil să fi fost de vină adrenalina pe care corpul meu o secretase în momentul accidentului, poate și pentru că în următoarele minute mi-am dat seama ce mare noroc aveam să fiu încă în viață. În orice caz, am făcut unele lucruri pe care în mod normal nu le-aș fi făcut niciodată. În primul rând, vorbitul. Încă de când așteptam la poliție, cuvintele au început să-mi curgă în cascadă în timp ce mă aflam alături de Karl. Fără a rămâne prea mult la o anumită temă, i-am povestit, în ordine, că Leo se despărțise de mine pentru că sunt rea și meschină, că la concursul „Tineretul cântă“ câștigasem cu *Țăranul vesel* al lui Schumann deoarece mătușa Elfriede ne lăsase un clavecin și că Oliver Henselmeier și Corinne considerau că pieptul meu este prea plat.

„Nu-i corect să lase câinele singur doar fiindcă a apărut copilul ăsta, iar dacă se va numi cu adevărat Nina-Louise, n-o să vorbesc în viața mea cu ea, desigur, e un nume de rahat, dar îi aparține surorii mele, ceea ce Madam Ferăstrău știe foarte bine, bestia aia“, continuam să turui pe nerăsuflate. „Mama face o prăjitură cu cireșe mai bună decât mama lui Leo, ar fi trebuit să

spun chestia asta, în final minciuna tot se va întoarce împotriva ta, chiar dacă minți doar ca să fii amabil, dar minciuna nu este totuna cu omisiunea, poate să spună el ce-o vrea, iar uneori nu poți spune oamenilor totul despre tine, fiindcă nici nu ai atâta timp la dispoziție, iar câteodată durează foarte mult până apare ocazia potrivită, sau dumneavoastră cum ați proceda dacă ar trebui să precizați în același timp că știți să cântați la mandolină și cunoașteți limba coreeană și că, în general, sunteți o persoană ciudată și anormală?“

Pe hol era un du-te-vino continuu.

Karl m-a lăsat să vorbesc. M-a înconjurat cu brațul și s-a lăsat inundat de cascada cuvintelor mele, fără a mă întrerupe și fără a răspunde întrebărilor mele (oricum retorice).

După ce am dat declarația ca martor – din păcate, n-am fost în stare să-mi amintesc numărul de înmatriculare al taxiului și la fel, din nefericire, pentru disculparea lui Gencalp Pinarbasi, n-am găsit nimic esențial de spus despre stilul de condus al acestuia – și după ce am sunat-o pe Mimi ca să anulez noaptea de petrecere între fete pe canapea, Karl m-a condus la spital. Pe drum și în timp ce așteptam la Urgențe, și chiar când m-au dus la radiografie, am continuat să turui neîncetat, însă, treptat-treptat, vorbele au căpătat mai mult sens și aveau mai multă legătură între ele. Și asta fiindcă observasem că el mă asculta cu adevărat. Karl a început să mă întrebe câte ceva și întrebările lui mi se păreau foarte inteligente. Se uita la mine încontinuu (în afară de momentele în care era la volan și, din fericire, privirea îi era îndreptată spre carosabil), și trăiam cu adevărat senzația că toată viața mea nimeni altcineva nu mă mai ascultase cu atâta atenție. Dar lucrul extraordinar era nu numai că mă asculta, ci și că pricepea exact ce voiam să spun.

Doctorul a constatat că nu suferisem niciun traumatism, așa că am părăsit spitalul fără să port un guler cervical și într-o stare din ce în ce mai lucidă. Și ciudat de fericită. Din partea mea, noaptea aceea ar fi putut dura o veșnicie. Dar când am ajuns în parcare, în fața mașinii închiriate, mi-am dat seama că totul s-a terminat. Karl avea să mă conducă acasă și în ziua următoare urma să zboare la Madrid. Probabil nu aveam să ne mai revedem niciodată.

„E cam bizar când nu spui nimic“, a zis Karl.

Stăteam nehotărâți unul în fața celuilalt, iar zâmbetul lui Crocodile Dundee strălucea în lumina blândă împrăștiată de stâlpii de iluminat și de ferestrele spitalului.

„De obicei nu vorbesc atât de mult“, am spus. „Sunt mai degrabă taciturnă.“

„Știu. Te afli în stare de șoc. Din cauza accidentului. Și, în plus, prietenul tău s-a despărțit de tine. Prietenul tău, care, întâmplător, este fiul meu. Acum o să te conduc acasă.“

„Nu, vă rog. N-am putea să mai stăm aici încă puțin?“

„E frig.“

„Ați putea să mă încălziți“, i-am sugerat făcând un pas spre el.

Cu un oftat, Karl m-a înconjurat cu brațele și m-a strâns puternic. I-am ascultat o vreme bătăile inimii, apoi mi-am ridicat fața spre el și i-am spus:

„Ați putea să mă și sărutați.“

„În niciun caz“, a spus Karl și m-a strâns și mai tare la piept.

Nu mă mișcam de teamă că ar fi putut să-mi dea drumul.

„Ai văzut filmul *Absolventul*, cu Dustin Hofmann?“ a întrebat el după un timp. „În care Dustin Hofmann este proaspăt absolvent de colegiu și începe o relație cu mama fetei de care este îndrăgostit?“

„Asta e o comparație nepotrivită“, a venit replica mea. „Unde veți dormi la noapte, doamnă Robinson?“

„Am o cameră la hotel.“

„Pot să vin și eu?“

„În niciun caz“, a spus Karl.

„Vă rog“, l-am implorat.

Karl a râs:

„Numai peste cadavrul meu.“ (O replică nu lipsită de un anumit soi de umor, privind retrospectiv. Până la urmă, a trebuit să treacă cinci ani până când Karl a devenit cadavru.)

În drum spre hotel, Karl a conjugat în toate formele verbul „a regreta“.

„O să regretăm. Vei regreta! Voi regreta. Deja regret de pe acum.“

Din păcate, îmi venea să chicotesc.

„Cineva ar trebui să te oprească să faci acest pas, a spus Karl. „Nimeni nu te-a avertizat în privința mea?“

„Ba da, fii fără grijă. Știu că ești un nemernic egoist și irresponsabil, care va zbura mâine la Madrid și că te dai la orice femeie care-ți iese în cale.“

„Îți spun că vei regreta“, mi-a repetat Karl.

A repetat-o și în camera de hotel, când m-a tras pe pat și m-a sărutat.

Ceva mai târziu contemplam fericită și puțin năucă tavanul, spunând: „Sunt atât de bucuroasă că nu sunt ca femeia cu toporul în cap.“

„Mai ales eu.“

Karl mi-a mângâiat cucuiul cu mare precauție.

Și acesta a fost începutul nostru. În noaptea în care s-a născut nepoțica mea, Eliane. Madam Ferăstrău a renunțat la numele Nina-Louise, dar nu din considerație pentru Mimi, ci pentru că îi plăcea mai mult Eliane. Și fiindcă, întâmplător, numele acesta era cel ales de cea mai bună prietenă a cumnatei mele pentru fiica ei încă nenăscută. (Cea mai bună prietenă – însărcinată deja în luna a șaptea – a lui Madam Ferăstrău nu numai că a pus capăt prieteniei, dar a și aruncat un blestem asupra ei și familiei ei până la cea de-a noua spiță.)

Karl și cu mine am sărbătorit în fiecare an ziua în care ne-am cunoscut, ziua Elianei – pe care am numit-o „ziua de sărbătorire a întâmplării numite Gencalp Pinarbasi“ –, iar Karl a închiriat de fiecare dată o cameră de hotel și am încercat să refacem, pe cât de autentic posibil, prima noastră noapte de dragoste. A fost grandios de fiecare dată, la fel ca întâia oară.

Niciodată nu am regretat.

În orice caz, nu foarte mult.

„E adevărat că banii nu aduc fericirea.
De fapt, este vorba de banii celorlați.“
George Bernard Shaw

Nu știu dacă pastilele erau de vină sau dacă timpul începuse să vindece rănile, chiar și ale mele, dar în următoarea zi după prima mea vizită la doamna Karthaus-Kürten mă trezii brusc cu dorința de a mă interesa de moștenirea mea. Încă îmi răsunau în minte cuvintele lui Nelly din ziua precedentă: „Atunci când pierzi omul iubit, ar trebui măcar să te poți consola cu banii acestuia.“ Banii prind bine. Banii sunt importanți. Banii aduc fericirea. *Money makes the world go round*.[1]

Nu trebuia să-i cheltuiesc pentru mine – mai ales că nu-mi doream să am în posesie nimic în mod special –, însă aș fi putut face ceva bun cu ei, de exemplu, finanțarea unui centru de creștere a puilor de jaguar părăsiți sau furnizarea caietelor de școală pentru copiii indieni sau săparea unei fântâni într-un sat etiopian. Pe de altă parte, nu puteam trăi veșnic în camera de musafiri a surorii mele și nici să o las să mă întrețină, iar pentru a închiria propria mea locuință aveam iar nevoie de bani. Îmi doream o casă cu șemineu, pe care aș fi putut așeza urna. (Inițial, plănuisem să merg la mare și să-i împrăștii cenușa în cele patru zări sau să o îngrop la rădăcina unui copac. Însă, cumva, căpătasem un soi de dependență de urnă. De aceea, șemineul mi se părea cel mai potrivit loc pentru a o păstra.)

Sării din pat cu un elan atât de mare, încât mă mirai și eu. Deși jumătate de noapte mi-o petrecusem scriind în caiet, nu mă simțeam deloc obosită. Încă îmbrăcată în pijama, coborâi în bucătărie, unde Mimi își lua micul dejun constând din suc de portocale proaspăt stoarse, chifle integrale și tablete de acid

[1] Banii pun lumea în mișcare (en. în original).

folic, în timp ce citea ziarul. Ronnie plecase deja la serviciu. Cu noaptea-n cap, în fiecare dimineață, el făcea jogging, la întoarcere cumpăra chifle, iar înainte de a pleca de acasă pregătea micul dejun, storcea portocale și aprindea o lumânare. La urmă, împăturea ziarul la loc, ca și cum n-ar fi fost citit și o trezea pe Mimi aducându-i la pat cafeaua cu lapte. (Știu că nimeni n-ar crede așa ceva. Dar jur că este adevărat.)

Prin urmare, nu era de mirare că sora mea avea un moral atât de echilibrat și o permanentă stare de optimism.

— Bună dimineața, scumpa mea. Vrei suc?

— Îmi iau singură, nu te ridica.

Luai o înghițitură, constatând surprinsă că are un gust minunat. Și asta era ceva nou. În ultimele săptămâni, tot ce înghițisem avea același gust: adică de nimic.

Mă aplecai în față.

— Mimi, hârtiile lui Karl și scrisorile unchiului Thomas – toate sunt la avocat, nu-i așa?

De uimire, lui Mimi îi căzu bucata de pâine din gură.

— Cum?

— Întreb doar pentru că voiam să arunc o privire pe ele.

— Cabinetul de avocatură a primit doar copii, spuse Mimi. Teancul de hârtii se află sus, în biroul lui Ronnie. Dar tu...

— Știu, îi explicai. Am spus că nu vreau să aud nimic despre asta. Totuși, acum mă interesează. Trebuie să încep să mă gândesc ce voi face în continuare. Fără Karl.

— O să te enerveze destul de mult, spuse Mimi.

— Nu, nu mă enervez.

— Poate că da. Acest unchi Thomas e un șobolan lacom – și mincinos pe deasupra. Domnul Janssen – avocatul tău – a reușit să scoată la iveală câteva minciuni de-ale lui în baza documentelor puse la dispoziție, dar hârtiile lui Karl nu sunt complete și nici n-au fost foarte bine puse la punct, așa că o să-i vină greu să dovedească totul. Iar Leo și surorile lui și-au angajat un avocat. Își revendică de urgență partea. Mimi plescăi nemulțumită. La înmormântare n-au venit, dar la avocat au fugit toți.

— Între timp, și Leo a devenit avocat, menționai.

— Se poate. Scrisorile sunt semnate de un anume Doctor Hebbinghaus. Un găozar cu nasul pe sus, dacă te interesează

părerea mea. Se exprimă de parcă ai fi o impostoare care vânează moșteniri. Unele formulări sunt de-a dreptul la limită.

— Exact limbajul avocățesc.

— E greu să n-o iei personal.

— Da, știu. Dar vreau oricum să mă uit pe hârtii. Și, în plus, trebuie să merg la bancă. N-am nicio idee cum stau cu banii. Cred că ai cheltuit sume imense de când stau aici și în niciun caz nu vreau să mai scoți ceva din portofel pentru mine. O să primesc o pensie sau ceva de genul ăsta?

— În primul rând, vei primi un sfert din pensia lui Karl – în următorii trei ani. Mimi se încruntă. Asta doar ți-am… Ah, da, știu că nu mă ascultai, dar nu face nimic. M-am certat destul de mult cu funcționara pe tema perioadei atât de scurte, de doar trei ani, dar ea considera că până atunci majoritatea persoanelor se recăsătoresc și că dacă ați fi avut copii, cu totul alta ar fi fost situația. Alo? Oare pe ce planetă o fi trăind femeia aia? Mimi oftă. Oricum, e mai bine să ai o mică siguranță, decât nimic. Dacă aș putea, i-aș da o palmă lui Karl că nu a încheiat o asigurare de viață, zgârcit bătrân… – scuze. Cum spuneam, toate hârtiile sunt sus, pot să ți le arăt pe loc. Tata a făcut un fel de listă de inventar, ați avut câteva lucruri în casa din Londra, dar majoritatea obiectelor de artă și de valoare menționate de unchiul Thomas se pare că sunt depuse undeva sau se găsesc în casa părinților lui Karl.

— Poate mergem acolo să aruncăm o privire? propusei eu. Doar avem cheia, nu?

Mimi surâse.

— Poate că doamna Karthaus-Kürten nu este atât de idioată cum credeam.

— *Eu* am gândit asta. Tu ai spus că e minunată.

— Da, am zis-o ca să mergi la ea, preciză Mimi. În realitate, nu credeam că e mare lucru de capul ei. Lui Ronnie i-a amplificat mereu sentimentul de autocompătimire în loc să-i spună că trebuie să se adune. În plus, aveam impresia că flirtează cu el. Dar acum trebuie să recunosc că își cunoaște meseria.

— Nu mai spune!

— Se vede clar că îți merge mai bine. Măcar pentru asta și aș putea să-i pup picioarele coțofenei ăleia. Probabil că pastilele astea sunt un miracol. Aș înghiți și eu una.

Într-adevăr, nu mai trăiam senzația aceea de depersonalizare. Dacă luam în calcul faptul că în majoritatea timpului nu gândisem decât „Karlemortkarlemortkarlemort“ sau „Buah, ce proști sunt toți“, ce mi se întâmpla în acea clipă era un progres imens.

— Și cum a rămas cu banii pe chirie? o întrebai pe Mimi, care se întorsese la ziarul ei. La o casă cu șase locuințe iese ceva câștig lunar. Cu siguranță s-a adunat o sumă cu care aș putea să-mi pot plăti datoriile pe care le am la tine.

— N-ai nicio datorie la mine! spuse Mimi. Și e vorba de *două* case cu câte șase locuințe. Care aduc într-adevăr niște bani. Ca să amintesc în treacăt, și întreținerea lor costă o avere. Dar banii intră în contul de virament al lui Karl, care este semiblocat până când aduci certificatul de moștenitor. De ce nu aveai drept de retragere a banilor?

— Cine ar fi bănuit că unul dintre noi avea să moară? Nici Karl nu deținea drept de retragere pentru conturile mele. Îți repet, noi doi nu am discutat niciodată despre bani. Ori erau suficienți pentru a-i cheltui, ori nu erau deloc, și atunci nu aveam ce cheltui.

— Karl a avut întotdeauna bani în cont, zise Mimi. Doar că nu ți-a spus. În plus, a închiriat un spațiu de depozitare într-o hală din Düsseldorf, probabil pentru mobilă și tablouri. Avocații ar dori să catalogheze obiectele cât mai repede posibil, dar am spus că ar trebui să fii de față. Poate că printre ele se găsesc și lucruri personale de-ale lui Karl, scrisori, jurnale – și mă gândesc că tu trebuie să fii prima care le vede.

— De fapt, ce rol joacă unchiul Thomas în toată această poveste?

Mimi dădu din umeri.

— Tata și cu mine am încercat să reconstruim pe cât se poate circumstanțele din documentele existente. În primul rând, se pare că e vorba de moștenirea de la mătușa Jutta. După moartea ei, averea a trecut în posesia fratelui ei, adică tatăl lui Thomas și Karl, care la rândul lui i-a lăsat soției sale moștenirea, care,

la rândul ei, i-a lăsat-o lui Karl. Și apoi Karl ți-a lăsat-o ție. Dar Thomas consideră că moștenirea mătușii Jutta i se cuvenea de la bun început. Și acum vrea să o capete, până la ultima tabacheră. A sunat chiar și aici de trei ori ca să discute cu tine, cretinul naibii.

— Chiar a sunat?

— Era de părere că o discuție personală cu tine ar împiedica înaintarea unei acțiuni în fața tribunalului. Dacă aș fi o soră bună, spunea el, te-aș convinge să fii de acord cu acest dialog. Mai mult, nemernicul voia să știe dacă aveai vreo poreclă pusă de Karl. Avocatul tău i-a scris mai apoi avocatului lui că mandantul lui ar trebui să renunțe la telefoanele de intimidare către mandanta sa. Chestia asta a ajutat.

Îmi sorbeam sucul de portocale în timp ce mă gândeam.

— Ar fi într-adevăr cam ciudat dacă aș obține tot ce a aparținut părinților lui Karl. Chiar dacă aș folosi totul pentru puii de jaguar și caietele copiilor indieni.

— Nu vei obține totul, spuse Mimi și se aplecă din nou asupra ziarului. Trebuie să împarți cu copiii lui Karl. Și asta ar putea dura ani întregi.

— Hm.

Exista un dezavantaj al faptului că puteam gândi limpede din nou. Începeam să mă tem. De o posibilă revedere cu Leo. Ultima întâlnire avusese loc cu cinci ani înainte.

Mi se făcea pielea de găină când mă gândeam.

Și, exact în acea clipă, Mimi scoase un țipăt asurzitor.

De spaimă, vărsai sucul de portocale peste tot.

— Ai luat-o razna? zbierai în timp ce săream să apuc rola de hârtie.

— Nu eu! strigă Mimi cu răsuflarea tăiată, arătându-mi ziarul. Ci *ăștia*!

Îmi arătă pagina cu anunțurile de nașteri și decese și îmi spusei că precis iar și-a botezat cineva copilul cu numele Nina-Louise.

Însă în realitate Mimi îmi arăta un anunț mortuar.

— Cine a murit? întrebai ștergând sucul de portocale de pe masă. Și atunci, numele îmi sări efectiv în ochi, deși ca să-l descifrez trebuia să-mi sucesc capul într-o parte.

— Oh, spusei tulburată. Se pare că nu e un an norocos pentru cei care se numesc Karl Schütz. De ce a murit omul și câți ani avea?

— *Carolin!* Ochii lui Mimi aproape că-i ieșeau din orbite, ca întotdeauna când era cuprinsă de indignare. Nu face pe proasta. Nu e un Karl oarecare. Este vorba de Karl al tău!

— Dar al meu a murit deja cu peste cinci săptămâni în urmă, spusei mai nedumerită ca niciodată.

Mimi luă ziarul și-l ținu în fața ochilor ca pe un diapozitiv.

— Te rog frumos! Convinge-te tu însăți.

Anunțul mortuar pentru Karl ocupa o jumătate de pagină și trebuie să fi costat o avere.

Nepătrunse sunt căile Domnului…

Ne luăm rămas-bun de la un om minunat și plin de viață,
o ființă care ne-a dăruit bucurie, iubire și fericire.
Anunțăm încetarea fulgerătoare din viață a iubitului nostru tată,
frate și soț, în vârstă de numai 53 de ani

Dr. Karl Schütz
O viață întreagă dedicată artei și familiei

Cu adâncă durere
Leo Schütz
Corinne Schütz
Helen Schütz
Thomas Schütz
Monika Lange-Schütz, alături de
prieteni și rude

Dorim să-i aducem un pios omagiu de recunoștință.
Toți cei care l-au cunoscut sunt invitați a-i cinsti memoria joi, în data de 3 decembrie la ora 16.00, în sala Institutului de servicii funerare Hellmann. În locul buchetelor de flori, coroanelor și jerbelor, sunteți rugați să faceți o donație în contul Fundației Schütz pentru promovarea artei cinematografice în Germania, cont nr. 11820056 deschis la Casa de Economii, filiala Düsseldorf.
Toți cei care dintr-o omisiune regretabilă n-au primit o invitație personală, sunt rugați să se considere invitați prin acest anunț.

După ce înțepenii timp un minut holbându-mă la anunț, Mimi luă ziarul și vorbi cu voce ștearsă:

— Cel puțin n-au adăugat o cruce și mâini împreunate în rugăciune. Sau vreun trandafir frânt. Karl ar fi urât chestia asta.

— Da, dar ce vrea să însemne „nepătrunse sunt căile Domnului“? Karl era ateu!

— Da, dar se pare că familia lui nu, spuse Mimi. Joi se împlinesc exact șase săptămâni de la moartea lui Karl. O să se oficieze o semi-slujbă de șase săptămâni.

— „Nepătrunse sunt căile Domnului“?

— Asta la catolici înseamnă că dacă el și-a părăsit familia și și-a găsit o altă parteneră de viață, mult mai tânără, este pedepsit cu o moarte timpurie și rămâne o perioadă îndelungată în purgatoriu. Amin.

Gura mi se uscase complet. Iar pulsul mi-o luase razna.

— O viață întreagă dedicată artei și *familiei*. Chestia asta *aproape* că e amuzantă.

— La urma urmei, ar fi putut scrie și altfel: pe primul loc familia, apoi arta, spuse Mimi. Și nu, nu este deloc amuzant! Bătu cu pumnul în ziar atât de tare, încât vesela începu să zdrăngănească. Serios, nu pricep. N-am mai auzit de o asemenea nerușinare. De fapt, ăștia organizează o… o contra-înmormântare.

— Chiar e permis să faci așa ceva?

— Cine ar putea să le-o interzică? Avocatul nostru? Papa?

— Dar ei… ei nu pot face asta! strigai. *Eu* îl am pe Karl. Adăugai, ceva mai încet. Cel puțin cenușa lui.

— Îi cred în stare să se afișeze cu un sicriu gol. Mimi se uită din nou la anunț. Monika este fosta soție, presupun. Iubitul tată, frate și *soț* – auzi! O nerușinare mai mare nu există.

— Într-un astfel de anunț mortuar nu dă bine să scrii „iubitul fost soț".

Îmi luai scaunul și îl așezai lângă al lui Mimi. Monika Lange-Schütz. Nu cunoșteam numele dublu al mamei lui Leo, dar nu mă surprindea deloc. Se potrivea la fix cu Oer-Erkenschwick.

— Și ce e cu Fundația Schütz? întrebă Mimi. Doar nu li se poate permite să inaugureze așa, pur și simplu, o fundație în numele lui Karl. Îl sun imediat pe avocatul nostru.

— E probabil ideea unchiului Thomas. Karl nu avea nimic de-a face cu arta cinematografiei, cu atât mai mult cu arta cinematografică germană. Dimpotrivă, unchiul Thomas, cu mutra lui de luat la palme, a aruncat deja milioane în producții cinematografice incerte. Puteam să-mi imaginez. Tipul nu numai că vrea să pună mâna pe tot ce se afla în proprietatea lui Karl, ci și pe banii pe care oamenii i-ar fi cheltuit pe coroane.

— Ce șobolan, mârâi Mimi.

— Escroc, spusei. Toți sunt escroci, mincinoși și ipocriți.

— Chiar că-ți vine să… le dai un șut în fund! Mi-ar plăcea să apar la această *comemorare* și să le spun părerea mea.

— Ai binecuvântarea mea. Și, pentru a-ți ilustra părerea, poate iei cu tine și câteva cutii de vopsea. Și bombe urât mirositoare.

— Serios. Nu-i putem lăsa să facă asta! Karl tocmai a avut o slujbă de înmormântare! Acum cinci săptămâni. Cel care a luat cuvântul a ținut un discurs desăvârșit, emoționant, am avut trandafiri albi mirositori, lumânări imense – și am dat drumul unor lumânărele și petale așezate într-un suport să plutească pe apă!

Așa fusese? Nu-mi aminteam nimic din toate astea. Priveam fix în fața mea și număram tot ce era posibil. Patruzeci și șase de mâini pe care a trebuit să le strâng. Șaizeci și opt de picioare îmbrăcate în pantaloni negri. Paisprezece bărbați cu barbă. Cuvântul „rău" repetat de optzeci și șapte de ori.

— A fost o slujbă de înmormântare de primă clasă, cu o atmosferă decentă și impresionantă. Și niciunul dintre ei n-a catadicsit să apară, spuse Mimi. Nici măcar nu s-au scuzat.

— Noo, normal că nu. Planificaseră deja contraevenimentul. Va veni probabil și un preot care va spune ceva despre căile misterioase ale Domnului… Și despre purgatoriul în care ajungi dacă îți părăsești nevasta și copiii. În cadrul Bisericii Catolice nu există divorț, așa că se poate considera că fosta soție a lui Karl încă îi este nevastă, înțelegi? Acum *ea* este văduva.

— Ar trebui să mergem acolo, propuse Mimi. Ca să intre în pământ de rușine.

Imaginându-mi scena, în stomac îmi apăru o senzație ciudată.

— Am putea purta peruci blonde și ochelari de soare.

— Aiurea! Nu avem absolut niciun motiv să ne deghizăm. Lor ar trebui să le fie rușine. Că n-au niciun strop de bună-cuviință în ei. Mergem acolo și o să povestim tuturor invitaților că familia a boicotat adevărata slujbă de înmormântare. Mimi împături ziarul până îl reduse la forma unei cărți poștale. Și că *tu* ești adevărata văduvă. Și că ei vor să-ți ia averea lui Karl până la ultima tabacheră.

Încercam să-mi imaginez scena. În închipuirea mea fosta soție a lui Karl purta o pălărie cu voal negru și era sprijinită de toți cei trei copii. Și de preot. Privirile lor disprețuitoare mă străpungeau.

Senzația ciudată din stomac mi se amplifică.

— Nu cred că sunt în stare.

— Cum adică? Mimi aruncă ziarul împăturit pe masă, unde se desfăcu din nou, ca sub acțiunea unei mâini magice. Pentru așa ceva nu-ți trebuie curaj, ci furie. Iar eu una sunt atât de furioasă că tremur.

Îmi făcui o autoanaliză.

— Cred că pastilele mă fac cumva fricoasă. Fiindcă sunt sigură că dacă apărem acolo, ne vor lega de primul copac.

— Hm, făcu Mimi. E posibil să ai dreptate. Probabil că participanții nu au cum să știe că au fost omise niște detalii oribile. „Ne luăm rămas-bun de la un om minunat pe care nu l-am mai

văzut de cinci ani…“ Au reușit să-și suprime orice sentiment de vină. Doar pentru că se află în majoritate, își imaginează automat că ei sunt cei care au dreptate.

— Așa-i. Dacă le-ar fi fost rușine sau dacă și-ar fi dat seama că sunt prefăcuți, poate că nu ar fi publicat acest anunț supradimensionat.

— Gașcă de îngâmfați! Poate că au și avut de gând ca tu să afli în acest fel. Mimi își încrucișă brațele la piept și-și mușcă buza de jos. Da, cea mai bună pedeapsă ar fi să-i tratăm cu dispreț. Să-și facă show-ul ipocrit de înmormântare – noi pur și simplu îi vom ignora.

— Exact. În mod straniu, mă simțeam ușurată. N-o să le oferim satisfacție.

— Vor fi negri de supărare, fiindcă au să-și imagineze că tu habar n-ai de aranjamentul lor.

— Chiar, spusei. Ce chestie puerilă. Mai bine nu mă amestec.

O vreme, tăcurăm amândouă.

Incredibil! „O viață întreagă dedicată artei și familiei.“ Soțul meu avea parte de o a doua înmormântare. Iar eu nu eram de față.

— Urna e la mine! precizai într-un târziu.

— Corect, spuse Mimi. Și ăsta e lucrul cel mai important.

„Minciuna este un foarte trist
înlocuitor al adevărului,
dar singurul descoperit până acum.“
Elbert Hubbard

Am ros o vreme vârful creionului în timp ce reflectam cum i-aș putea explica doamnei Karthaus-Kürten și caietului că, după prima noastră noapte petrecută împreună, pentru mine și Karl devenise cert faptul că aveam să rămânem împreună. Nu exista o explicație. Pur și simplu așa se petrecuseră lucrurile.

Niciunul dintre noi nu simțea nevoia să vorbească prea mult despre cele întâmplate. L-am întrebat pe Karl la ce oră avea programat zborul și mi-a răspuns că avea să-l anuleze.

„Și dacă aș veni și eu?“

La început Karl a zâmbit, apoi a devenit serios și mi-a spus că ar trebui să-mi las un timp de gândire.

„Nu am nevoie de timp“, i-am zis și m-am privit în oglinda camerei de hotel. Arătam ca de obicei – de sus, de la cucuiul din frunte, până jos. Și totuși, eram alta. Peste noapte totul se schimbase. „Vin și eu la Madrid. O să învăț spaniola. Vei vedea, la mine merge repede cu învățatul. Poate că o voi și studia. Dreptul nu mi se potrivește, oricum. Vin cu tine.“

„Dar asta e o nebunie“, a spus Karl, pășind în spatele meu și cuprinzându-mă cu brațele.

„Da“, am aprobat. „Nebunie curată!“ Imaginea noastră din oglindă era minunată. „N-ai încredere în tine?“

Karl a râs, dar ochii lui nu râdeau.

„Nu e vorba de mine. Eu sunt destul de bătrân ca să-mi permit să fac nebunii. Dar tu ești tânără și când ești tânăr trebuie să te gândești la ce vrei să faci.“

Dar eu eram sigură pe mine și nu mai aveam nevoie să mă gândesc. Pentru prima dată în viață, știam cu exactitate ce voiam. Îl voiam pe Karl. Voiam să fiu împreună cu el, indiferent

unde, indiferent cum. Mă simțeam copleșită în întregime de o puternică senzație de bine.

„Așa te simți întotdeauna când ești îndrăgostit *cu adevărat*?“ l-am întrebat pe Karl.

Karl mi-a spus că nu poate răspunde, pentru că și lui i se întâmpla pentru prima dată.

„De obicei, pentru mine iubirea vine mai degrabă timid și încet. Și de cele mai multe ori se oprește la jumătatea distanței și dispare.“ A ridicat din sprâncene. „Numai că de data asta s-a aruncat direct în brațele mele. Un lucru ciudat. Acum simt permanent nevoia să scriu o poezie, să compun un cântec, sau măcar să pictez un tablou cu inimi roșii.“

„Și eu!“ am strigat încântată. „Aș avea chef să-ți cânt până și o serenadă la mandolină.“

Karl a început să mă sărute din nou.

„Cel puțin acum Leo are un motiv temeinic să mă urască“, a zis el mai târziu.

„Dar tu n-ai niciun amestec“, am ripostat. „Totul s-a întâmplat din vina mea.“

Karl mi-a ridicat părul de pe frunte.

„Da, a fost frumos.“

„Ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat“, am spus temându-mă să nu se răzgândească.

„Desigur. Însă ți-e clar faptul că toți ceilalți nu vor reacționa neapărat pozitiv la cele petrecute între noi? Pot să-mi imaginez că familia ta nu va fi deosebit de entuziasmată. Nici eu n-aș fi, dac-ai fi fata mea.“

„Cât despre familia *ta*, mai bine ne abținem de la comentarii.“

„Corect“, a încuviințat Karl oftând.

Am suprimat rapid senzația neplăcută și apăsătoare care începea să se strecoare între fericirea și exuberanța ce mă acaparaseră.

„Poate că e mai bine să nu povestim nimănui despre asta.“

„Nu cred că vom putea ascunde așa ceva“, a spus Karl. „Mai devreme sau mai târziu tot va ieși la lumină.“

Posibil. Dar, dacă ar fi fost să aleg, mai bine mai târziu decât mai devreme. Chiar dacă în apărarea mea aș fi putut spune că Leo încheiase relația cu mine, totuși trebuia să recunosc că nu era deloc normal să ajung în pat cu tatăl lui doar câteva ore mai târziu. Eram cât se poate de conștientă că nu voi găsi înțelegere în privința celor petrecute, nici măcar din partea acelor persoane care credeau sau știau din propria lor experiență că doi oameni se pot îndrăgosti până peste cap unul de altul, pentru toată viața. Și cel mai puțin mă așteptam la înțelegere din partea lui Leo. Așa că, dacă ar fi fost după mine, aș fi vrut ca el să nu afle niciodată.

Din păcate însă, nu depindea de mine. Karl și cu mine tocmai ieșeam din camera de hotel ca să mergem la micul dejun, când l-am zărit în hol pe unchiul Thomas, care se uita la noi cu ochii holbați.

Karl a întrebat, speriat și prostește:

„Ce faci aici, Tommi?“

Iar eu încercam să arăt cu totul altfel decât în seara anterioară, sperând foarte mult că unchiul Thomas avea o memorie slabă a figurilor.

„*Am vrut* să mai port o discuție cu tine înainte să pleci din nou în străinătate“, a spus unchiul Thomas, umezindu-și buzele și rânjind ușor insidios. „Dar ce caută micuța prietenă a lui Leo în camera ta de hotel, frate?“

Ar fi existat mai multe răspunsuri posibile prin care am fi reușit să mințim în mod spontan și credibil, dacă n-aș fi purtat încă rochia din ajun și dacă n-aș fi avut sentimentul de vină înscris pe față. Așa că doar m-am bâlbâit:

„Nu mai sunt prietena lui Leo.“

În acest timp, Karl i-a retezat-o:

„Asta nu e absolut deloc treaba ta. Despre ce vrei să discutăm?“

„Despre bani, despre ce altceva?“ a răspuns unchiul Thomas. „Deși, ca să-ți spun sincer, consider că am foarte puține șanse ca tu să mă sprijini.“ M-a privit și a râs. Mi s-a făcut pielea de găină. „Desigur, *acum* cred că aș putea avea mai mult noroc.“

Karl s-a încruntat.

„Thomas, chiar dacă aș avea bani, nu m-ar interesa deloc să particip la finanțarea unuia dintre proiectele tale falimentare."

„Păcat, mare păcat. Poate însă ai fi de acord să vorbești cu părinții noștri despre încă o mică infuzie de capital, așa ca de la fiul preferat la mami și tati."

„Tommi, mereu ai scos bani de la ei și niciodată nu le-ai înapoiat măcar un cent. Până și casa din strada Kalkenbrenner, pe care anul trecut ei au trecut-o pe numele tău, fiindcă i-ai convins că în acest fel ți-ai fi rezolvat toate problemele pentru totdeauna, chiar și pe aceea ai vândut-o pe la spatele lor."

„Atunci a fost un caz de urgență", a spus unchiul Thomas. „Și în afară de asta, care e problema? Au destule case! Nu e un motiv să reacționezi exagerat." Și-a ridicat bărbia. „Frățiorule! Te rog. Pe tine te ascultă. Spune-le că numai de data asta mai am nevoie de ajutor."

„Nu voi face asta", a spus Karl înverșunat.

„Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l sun pe Leo și să-i spun că te-ai culcat cu mica lui prietenă", a adăugat unchiul Thomas, cu vocea cam unsuroasă. „Și cred că o să-i sun imediat și pe mami și tati – întotdeauna le face plăcere să audă vești despre preferatul lor."

„Faci ce vrei", i-a zis Karl luându-mă de braț și împingându-mă prin fața unchiului Thomas.

Am rezistat tentației de a mă desprinde și de a-i oferi unchiului Thomas carnetul meu de cecuri, ca să nu cumva să-l sune pe Leo. Însă în primul rând, aveam pe carnet doar 350 de euro, iar în al doilea rând, gestul acesta n-ar fi eliminat problema, ci doar ar fi amânat-o.

În acel moment mai puteam spera doar să trec munții și să ajung la Madrid înainte ca Leo să primească apelul cu pricina. Sau poate că ar fi trebuit să-i fac unchiului Thomas de petrecanie. Ultima opțiune părea singura rezonabilă, probabil că era și singura morală. Recunosc însă că lașitatea mea nu mă lăsa nici măcar să mă gândesc la varianta aceasta.

M-am despărțit pentru câteva ore de Karl ca să-mi fac bagajul și să-mi informez familia despre planurile mele spontane de călătorie, iar el trebuia să rezerve un zbor și pentru mine. Fix

la ora patru după-amiaza trebuia să ne întâlnim la aeroportul Köln-Bonn.

În timp ce-mi azvârleam în valiză un morman de boarfe, mințeam la telefon într-un mod cât mai convenabil. Părinților le-am spus că Leo s-a despărțit de mine și că, fiind cu moralul la pământ, nu mai eram în stare să intru în Facultatea de Drept fără a izbucni în lacrimi. Din acest motiv urma să zbor cu o prietenă la Madrid pentru câteva săptămâni, până îmi reveneam.

Mama mea nu era deloc ușor de păcălit, dar de data asta simțurile ei se atrofiaseră ușor din cauza nașterii nepoatei. A arătat înțelegere pentru dorința mea de a mă distanța și l-a numit pe Leo „un prostănac fără inimă", fiindcă „renunță la o fată grozavă ca tine", însă a vrut să știe cine este această Karla. Da, știu, Karla nu era un nume rostit întâmplător, dar a fost singurul care mi-a venit spontan în minte. Karla Müller. Karla era o ființă binecuvântată numai cu virtuți, dar și ea tocmai avusese necazuri îngrozitoare în dragoste și se hotărâse să-și întrerupă studiile. Nu avea piercinguri, nu mergea deloc la discotecă, nici în cluburi și vorbea fluent spaniola. Cel mai bun lucru era că mătușa ei avea o casă în Madrid, în care noi două puteam locui pe gratis, iar mătușa ne mai și supraveghea și ne arăta orașul. Mamei i s-a părut că totul sună rezonabil. Vocea tatei se auzea în fundal, strigându-mi că îmi va vira în cont bani de vacanță și că trebuie să țin capul sus, fiindcă ursitul meu cu siguranță o să apară cândva și, dacă doresc, ar putea să-l aranjeze el pe Leo.

„Nu este nevoie", l-am asigurat.

Tatăl meu îl „aranjase" odinioară și pe Oliver Henselmeier. Se uitase la el prietenos prin lentilele rotunde ale ochelarilor și îi spusese: „Tinere, să știi că n-ai procedat corect." Buah! Probabil că Oliver mai are și în ziua de azi coșmaruri din cauza acelui tratament.

S-a auzit soneria.

„Mamă, trebuie să închid, a venit colega mea de apartament căreia o să-i las în grijă ghivecele cu flori. Te sun imediat după ce aterizez."

„Te iubim, comoara mea", a spus mama. „Și gândește-te mereu: nu este sfârșitul lumii. Vor mai fi și alți bărbați."

„E suficient unul“, a strigat tata din fundal.

„Asta am vrut să spun și eu“, a zis mama.

Am deschis ușa. În hol, în locul colegei de cameră stătea Leo. Dacă aș fi avut vreun reflex, i-aș fi trântit ușa în nas, dar încremenisem, uitându-mă îngrozită la el, fără a fi capabilă să mai fac ceva.

„Bună“, m-a salutat Leo, intrând în cameră și sărutându-mă pe obraz. La celălalt obraz, lipit de ureche, mai țineam încă mobilul, fără vlagă.

„Pe diseară, pisoiaș“, a spus mama și a închis.

Leo arăta bine odihnit, ochii albaștri limpezi îi ieșeau în evidență, contrastând cu buclele blonde, și chiar îmi zâmbea.

„Pari total devastată. Îmi pare extrem de rău.“

Am deschis gura, fără a reuși să scot un sunet. Cu mâna tremurându-mi am reușit cumva să pun receptorul în furcă. Nu, era imposibil ca unchiul Thomas să-l fi sunat deja pe Leo, fiindcă n-ar fi fost atât de… calm. Cu atât mai puțin atât de binedispus. Era exclus să fie în stare să se prefacă atât de bine.

„Uneori pot fi destul de insensibil“, a spus el.

Am înghițit în sec.

Leo îmi mângâia obrazul.

„Îmi pare rău pentru cele petrecute ieri seară. Și regret și mai mult când mă uit acum la tine și îmi dau seama că probabil n-ai închis un ochi toată noaptea.“

Era adevărat.

Privirea lui Leo a căzut pe valiza deschisă de pe pat și pe hainele și cărțile din jur, aruncate haotic.

„Se pare că intenționezi să rămâi mai mult timp la părinții tăi. Ah, Carolin, nu voiam să se întâmple așa ceva.“

Un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte.

„Dar aseară n-ai vrut să te desparți de mine?“

„Păi“, a făcut Leo scărpinându-și nasul încurcat, „am spus că am nevoie de puțin spațiu – nu este același lucru.“

„Ba da.“

Leo a oftat.

„Iar e vorba de o chestie tipic feminină. Aveți voi codurile voastre pentru orice. În orice caz, am venit să-ți spus că îmi pare rău.“

„Asta înseamnă că acum nu mai vrei totuși… o pauză?“ l-am întrebat. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că Leo va auzi.

„Ba da“, a confirmat Leo. Am respirat cu zgomot. „Adică ieri seară îmi doream asta. Dar îmi… îmi pare atât de rău că ți-am provocat suferință și îmi dau seama cum te simți, fiindcă sunt primul tău prieten și așa mai departe… De altfel, nu sunt așa de insensibil, să știi.“

„E-n regulă“, i-am spus. „Ai avut dreptate. Noi doi… aveam nevoie de mai mult spațiu și de o pauză.“

„Păi, dacă chiar nu te afectează…“

Ce voia să spună, Dumnezeule?

„Deci ne-am despărțit, nu?“

„Păi“, a spus Leo din nou, „presupun că asta s-a întâmplat, judecând după ciudatul vostru cod feminin. Deși nu definitiv.“

Ciudatul cod feminin? Da’ de unde!

„Și de ce ești aici și pentru ce purtăm acest curios dialog?“

„Voiam doar să mă asigur că nu… nu faci ceva necugetat.“

„Ce credeai? Că mă voi arunca de pe pod?“

Leo a ridicat din sprâncene.

„Mă gândesc că ești cam vulnerabilă. Știi și tu asta. E chestia cu cifrele și cu minciunile notorii. Și vreau să fii conștientă că îmi pasă mult de tine.“ A făcut o mică pauză. „Și-n plus, mă simt responsabil.“

OK. Dacă nu m-aș fi culcat întâmplător cu tatăl lui în noaptea trecută, în acea clipă i-aș fi spus că e un rahat.

„Nu intenționai să înveți și să-ți conduci surorile acasă?“

„Ba da, mă ocup imediat de asta. Dar înainte voiam să mă asigur că totul este în ordine cu tine.“ Mi-a zâmbit pieziș. „Deci, cu siguranță o să-ți priască zilele pe care le vei petrece la părinții tăi. Și poți să mă suni oricând dacă e ceva, da?“

„Nu plec la părinții mei“, am spus și în același moment mi-a venit să-mi dau o palmă pentru ce spusesem.

„Nu?“

Am început să transpir.

„Nu. Plec pentru câteva săptămâni… în sud. Cu o prietenă.“

„Cu ce prietenă?“ Leo s-a încruntat. „Nu fi rea cu mine – tu n-ai prietene. Sincer să fiu, ăsta e unul dintre lucrurile pe care le găsesc ciudate la tine. Fiecare fată are o prietenă foarte bună. Fiecare! Dar tu duci lipsă.“

„Nu o cunoști“, am șoptit.

„A, da? Cum o cheamă? Și unde stă? Și de ce nu mi-ai făcut cunoștință cu ea?“

„Pentru că… locuiește în străinătate“, am șoptit. Vocea mea nu era capabilă de mai mult. „Azi iau avionul ca să ajung la ea.“

„Aha“, a spus Leo. „Și unde, mai exact?“

„Ma... llorca.“

Leo zâmbea ironic.

„Frumos. Atunci îți urez distracție plăcută. Și relaxare maximă.“ M-a sărutat iar pe obraz. Nici nu îndrăzneam să sper, însă într-adevăr se îndrepta spre ușă. Ajuns în hol, s-a întors încă o dată spre mine. „Și nu uita să-ți pui în bagaj și un bikini. Te rog să-mi trimiți o vedere, da?“

„Așa o să fac“, am promis, iar Leo mi-a făcut cu ochiul. Se gândea că inventasem această prietenă doar ca să păstrez aparențele. Ca să nu par o tipă care se refugiază la părinți din cauza suferinței în dragoste, ci o persoană pregătită să-și facă de cap împreună cu o prietenă. La Mallorca.

Îi era milă de mine. Nu era frumos, dar de o mie de ori mai bine decât furia. Sau dorința de a mă ucide.

Sentimentul de vinovăție aproape că mă doborâse, dar senzația de ușurare, văzându-l că pleacă, era mult mai puternică.

„Capul sus!“ a mai spus Leo înainte de a o lua în jos pe scări.

Mobilul i-a sunat și, când a ajuns cu un etaj mai jos, l-am auzit răspunzând binedispus: „Alo?“

Am închis ușa și m-am întors la valiza mea. Rezolvasem și chestia asta. Acum trebuia doar să mai termin bagajul și să chem un taxi. Speram ca de data asta să trimită pe cineva care să nu fie complet nebun.

Mi-am pus două pulovere și toți blugii în valiză, plus o ediție destul de ferfenițită a romanului lui Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, pe care îl citisem de atâtea ori încât știam deja pe de rost pasaje întregi. Tocmai când mă întrebam dacă e bine să-l

iau și pe Schnuff, vechiul meu iepuraș de pluș, s-a auzit din nou soneria. De data asta, de trei ori.

Camera nu era mare, putea fi traversată în doi pași și deja pusesem mâna pe clanță când mi-a trecut prin minte gândul că s-ar putea să nu fie colega mea de cameră.

„Deschide, Carolin!“ a strigat Leo de afară.

Am înghețat instantaneu. Expresia „îi îngheță sângele în vene“ mi se potrivea la fix.

„Ce mai vrei?“ l-am întrebat prin ușa închisă, cu toate că știam exact despre ce era vorba.

„Deschide. Tocmai m-a sunat unchiul meu, Thomas.“

Doamne Dumnezeule! Oare Leo era în stare să dărâme ușa? Pentru mai multă siguranță, am împins comoda în fața ușii. O luasem puțin razna, fără îndoială.

Leo auzea zgomotul produs de mobilă.

„Ce faci acolo? Deschide imediat ușa! Trebuie să vorbesc cu tine! Ce ai făcut la tatăl meu, la hotel? De unde știai unde stă?“

N-am scos niciun cuvânt.

„Carolin! Ai discutat cu tatăl meu ceva despre mine? Ce înseamnă asta? De ce te amesteci în lucruri care nu te privesc? Și de ce spune unchiul Thomas că în dimineața asta purtai aceleași haine ca și seara trecută? Deschide ușa!“

„Leo…“

„Deschide ușa! Unchiul Thomas a încercat să mă convingă că tu și tatăl meu… că voi... că între voi e ceva. Adică, hahaha – zău așa? E complet absurd. Te cunosc, tu niciodată n-ai... adică, tocmai tu… doar ești ca un… Carolin! Deschide ușa, vreau să-mi explici.“

„Nu pot să-ți explic“, a venit replica mea și Leo a început să bată cu pumnul în ușă.

În orice caz, am presupus că era vorba de pumn. Era posibil să fi fost și capul lui.

Ce era de făcut? Îmi puneam necontenit întrebarea asta. Existau, desigur, câteva opțiuni. Aș fi putut deschide ușa – și poate am fi reușit să purtăm o discuție. Sau aș fi putut vorbi în continuare cu Leo prin ușă. În orice caz, n-ar fi fost cazul să mă cațăr cu valiza grea, geanta și iepurașul Schnuffi pe fereastră, pe scara

de incendiu, până în curte. Însă exact asta am făcut. N-a fost deloc simplu, fiindcă scara de incendiu se termina pur și simplu la înălțimea unui stat de om deasupra solului. Am fost nevoită să arunc valiza, geanta și iepurele înainte de a-mi lua avânt pentru asalt. Apoi mi-am strâns calabalâcul și am zbughit-o de acolo cât de repede am putut. Mobilul din poșetă a început să sune ca scos din minți.

„Ce trai fericit am avea dacă ne-am preocupa mai puțin de treburile altora și mai mult de ale noastre."
Oscar Wilde

În propria-mi interpretare liberă, iau acest citat ca pe o variantă elegantă a proverbului „Curiozitatea ucide". Care, la rândul lui, poate fi o variantă a vorbei: „Nu vă jucați cu focul." Cu alte cuvinte, nu faceți niciodată ce am făcut eu. Nu dați ascultare drăcușorului care vă șoptește în ureche. Credeți-mă, e mai bine ca unele lucruri să rămână neaprofundate. Ar fi și mai bine dacă n-ați avea niciun drăcușor care să vă dea sfaturi. Ce fericiți sunteți!

Doamna Karthaus-Kürten era extrem de încântată de progresele mele. Spunea că aveam cu totul o altă atitudine și că de-acum înainte nu mă voi mai lăsa dominată de dezorientare și neajutorare, ci voi fi în stare să privesc înainte.

— Se pare totuși că această cale de terapie aleasă se dovedește, încetul cu încetul, a fi cea corectă.

„Se dovedește încetul cu încetul?"

— Dar abia alaltăieri am fost pentru prima dată la dumneavoastră.

— Timpul nu are importanță. Astfel de procese se pot petrece în timp de câteva... ăăă… Mâinile doamnei Karthaus-Kürten făceau mișcări ca de fluture. ...*Secunde*. Au nevoie doar de impulsul corect. Uitați-vă la dumneavoastră! Ca nou-născută.

Eram puțin cam sceptică.

— E posibil ca doar pastilele să fi avut o contribuție?

— Normal, confirmă bucuroasă doamna Karthaus-Kürten. Desigur că totul a depins doar de pastile! Dar acest lucru n-are nicio importanță. Este complet absurd să te gândești că nu contează decât atunci când reușești prin propriile puteri. Cu cât pastilele vă ajută să vă simțiți mai bine, cu atât mai repede veți ajunge la liman, cu atât mai mult o să vă pese de dumneavoastră,

cu atât mai bine vă va merge. Și, la un moment dat, veți putea renunța la pastile.

— Aha, spusei.

Femeia era extrem de binedispusă. Îmi trecu prin minte că era posibil ca și ea să fi înghițit vreo pastilă. Mă lăudă foarte mult pentru caietele pe care le scrisesem, dar, spre dezamăgirea mea, le expedie în colțul biroului, într-un teanc imens de hârtii.

— Aveți de gând să le citiți? întrebai. Sau scrisul era menit doar să-mi găsească un punct de orientare?

— Bineînțeles că le voi citi, mă asigură doamna Karthaus-Kürten, afișând un mic surâs. Imediat ce termin noul roman al lui Karin Slaughter. După un thriller îmi pică la fix o astfel de poveste tragică de dragoste.

Era clar că *luase* ceva.

— Prin urmare, v-ați hotărât să vă ocupați de moștenirea dumneavoastră, spuse ea. Este un lucru bun. E foarte bine. Se spune întotdeauna că banii nu aduc fericirea, dar, după părerea mea, e absurd. Eu îmi spun că fără bani nu faci nimic.

— Se spune că fericirea nu e asigurată *în exclusivitate* de bani, zisei.

— Dar nici nu ești nefericit atunci când ai bani! Doamna Karthaus-Kürten scoase un râs strident. În fine, mi se pare minunat faptul că ați ieșit din pasivitatea dumneavoastră și că ați abordat această problemă. Ce aveți de gând să faceți cu banii?

— Ăăă. Ei, ceva obișnuit. Să caut un apartament, să trăiesc… Poate să înființez un centru pentru puii de jaguar părăsiți.

— Minunat. Minunat. Îmi plac puii de jaguar. Și am un agent imobiliar excelent pentru dumneavoastră. Așteptați puțin, i-am pus pe undeva cartea de vizită. Ah, o nouă locuință! Își îndreptă cu entuziasm privirea spre tavan. Întotdeauna presupune și o nouă viață, nu-i așa? Nu trebuie neapărat să fie o proprietate, nu? Un apartament micuț, luminos, în care să reușiți să vă găsiți liniștea. În orice caz, o baie cu fereastră – incredibil cât de frecvent ți se oferă în ziua de azi case cu băi fără fereastră. Ați prefera parchet sau gresie?

— Hm? Ăă, cred că mi-ar fi indiferent.

— Nu, nu, nu, haideți! Nimic nu e indiferent în cazul acesta, vizualizați împreună cu mine casa dumneavoastră de vis. Parchet sau gresie? Și covoarele pot fi drăguțe, mai ales atunci când n-ai câine care să distrugă tot cu lăbuțele murdare. Oftă. Ei?

— Parchet, răspunsei.

— Stil modern sau vechi?

— Păi, asta e cumva… Ține de terapie?

— Da, susținu doamna Karthaus-Kürten. Nu vă fandosiți, descrieți-mi locuința de vis.

— Trebuie să aibă un șemineu, spusei. Și spațiu pentru clavecin, și multe cărți. (Nu îi pomenii faptul că aveam nevoie de șemineu pentru a așeza urna, fiindcă era ilegal să ai în posesie o asemenea urnă, lucru care fusese posibil doar fiindcă incinerarea avusese loc în Anglia, iar cenușa lui Karl călătorise în bagajul de mână, deși era interzis.)

— Și?

— Și trebuie să fie luminoasă, adăugai.

— Despre asta am discutat deja! Ah, haideți, e distractiv. Ferestre franțuzești până la podea, tavan ornat cu stucaturi, încălzire prin dușumea și, desigur, un mic balcon. Doamna Karthaus-Kürten mă privea cu nerăbdare. Apoi făcu dezamăgită un gest de renunțare. Ei, bine. Să lăsăm asta și să ne întoarcem la modul de trai. Este un lucru bun că doriți să vă ocupați din nou de întreținerea dumneavoastră. V-ați gândit și la o slujbă? O casă cu șemineu este destul de scumpă.

— Aș putea să fac din nou traduceri, oftai eu.

Doamna Karthaus-Kürten își dădu părul pe spate.

— Desigur că puteți face asta. Dar nu considerați că ar fi o risipă a talentelor dumneavoastră? După părerea mea, educația și posibilitățile dumneavoastră vă pot asigura o serie de slujbe care să vă permită să câștigați mult mai mult.

— Hm, făcui eu vag.

— Dar e oricum prea devreme să vă faceți planuri concrete. Mă privi cu o față radioasă. Intenția mea era să începeți doar să vă conturați anumite idei. Se poate întâmpla ca moștenirea să fie atât de substanțială, încât să nu mai fiți nevoită să lucrați. Ultima

frază fusese pronunțată pe un ton neutru, dar am observat că se voia de fapt o întrebare.

— Depinde de cota care îmi va reveni. Ca să fiu cinstită, încă nu m-am interesat mai îndeaproape de acest subiect. Dar în acest moment sunt ferm hotărâtă să obțin cât se poate de mult. Scosei din geantă ziarul cu anunțul contra-înmormântării lui Karl și îl pusei pe birou, în fața doamnei Karthaus-Kürten. Din *acest motiv*!

O vreme, doamna Karthaus-Kürten nu pricepu despre ce e vorba, dar după explicația că familia lui Karl – aceeași familie cu care fusese ani întregi în conflict – voia să organizeze propria slujbă de înmormântare, se arătă cu adevărat indignată, poate chiar mai mult decât necesar. Buna ei dispoziție părea să se risipească.

— Deci, dacă fosta soție a soțului meu ar avea de gând să organizeze un asemenea spectacol... strigă ea. Să îndrăznească numai. Dar apoi n-ar mai supraviețui, asta vă garantez. Tuși ușor. Deci, vreau să spun că, ăăă, înțeleg perfect impulsul dumneavoastră de a ucide. Este complet normal.

— Nu am niciun impuls de genul ăsta, protestai.

Of! Femeia asta era cu siguranță cea mai nepricepută psihoterapeută din lume. Și nu știu cum se făcuse că tocmai eu reușisem să nimeresc la ea.

— Nu trebuie să vă suprimați furia. Uneori ies la suprafață și astfel de sentimente. Și pot fi de folos.

— Dar nu sunt furioasă. Doamna Karthaus-Kürten mă privi dezamăgită. Bineînțeles că sunt puțin afectată, recunoscui eu. Și găsesc că această tărășenie e total lipsită de gust. Dar dacă ei se simt astfel mai bine, atunci da, să-și facă numărul cu această reprezentație penibilă...

Ochii doamnei Karthaus-Kürten scânteiau deja, gata de atac.

— Și vreți să lăsați pe toată lumea să creadă că *dumneavoastră* n-ați jucat absolut niciun rol în viața lui?

Hei! Ce avea de gând? Era cumva vreun test sau psihoterapeuta încerca de fapt să mă întărâte?

— Ah, spusei pe un ton disprețuitor, în timp ce mă străduiam să-mi compun o mimică indiferentă.

Doamna Karthaus-Kürten studie din nou anunțul.

— O viață întreagă dedicată familiei! Soț iubit... – Ce să spun, vă admir că nu simțiți nici măcar dorința de a restabili adevărul.

Da, era clar, încerca să mă întărâte.

Ridicai din sprâncene.

— Oamenii vor crede întotdeauna numai ce vor să creadă.

— Da, poate că este adevărat. Totuși, eu n-aș putea rezista să nu trec pe la această așa-numită slujbă de înmormântare. Doamna Karthaus-Kürten își ridică părul de pe frunte. Mai ales că firma de servicii funerare Hellmann se găsește chiar aici, pe colț.

— Într-adevăr?

— Pe strada Hegemann, da. Dacă o luați spre centru, pe bulevard, este a doua stradă la dreapta.

— Ah.

— Da, o coincidență stranie, nu-i așa?

— Credeți?

Doamna Karthaus-Kürten se rezemă de spătar.

— Acum vă spun foarte sincer, dacă mă întrebați. Nu cred în coincidențe. Sunt – ăh – om de știință.

— Adică sunteți de părere că poate exista o explicație științifică – în cazul dumneavoastră, chiar una psihologică – pentru faptul că firma de pompe funebre la care a apelat fosta familie a soțului meu decedat pentru a organiza contra-înmormântarea se găsește în apropierea cabinetului psihoterapeutei mele?

Doamna Karthaus-Kürten clipi, apoi spuse cu ușoară îndărătnicie:

— Desigur, așa cred.

OK. Am spus deja până acum că femeia asta e idioată? Trebuia să-mi măresc doza de pastile.

— Ora noastră s-a terminat, constatai uitându-mă la ceasul de perete.

— Oh, da, într-adevăr, zise doamna Karthaus-Kürten, ridicându-se și întinzându-mi mâna. Atunci, rămâne pe lunea viitoare. Să faceți în continuare progrese uimitoare. Și – după cum am spus – pe bulevard la stânga, apoi a doua stradă la dreapta.

— Din păcate, nu este în direcția mea, spusei.

Și chiar așa era!

Nici nu părăsisem bine cabinetul, când mă sună Mimi, cu obișnuitul telefon de control.

— Vii la magazin?

— Voiam să mai fac o plimbare, spusei.

— Plouă cu găleata!

— Îmi place ploaia.

— Aiurea, făcu soră-mea. Tu nu suporți ploaia. Hai, vino! Aici, în magazin, este foarte plăcut. Gitti tocmai a adus o colecție de umbrele pictate care se asortează cu cizmele noastre de cauciuc, iar Constanze a făcut un tort grozav cu zmeură și iaurt.

— O să văd. Poate că voi trece pe acolo.

Între timp, ajunsesem la bulevard. Dacă făceam la dreapta, o luam spre casă, dacă făceam la stânga, o luam spre centru. Am făcut câțiva pași spre dreapta, apoi m-am întors. Puteam trece pe la această firmă, așa într-o doară. În definitiv, evenimentul urma să aibă loc abia a doua zi. La prima stradă laterală m-am întors iar. O, Doamne, nu, era nebunie curată. Și-n plus, o tâmpenie fără rost. Nu era cazul să trec pe acolo.

Pe de altă parte, curiozitatea m-ar fi putut chinui pe vecie. M-am întors din nou la 180 de grade. De data asta am reușit să ajung în colțul străzii Hegemann, după care m-am oprit iar. Mă simțeam ca un personaj de desene animate care poartă pe umărul stâng un îngeraș, iar pe cel drept un drăcușor.

„Nu-i interzis să arunci măcar o privire“, îmi șoptea drăcușorul, în timp ce îngerul îmi zicea „La ce bun?“, iar eu oftam și tânjeam după pastilele mele. Deși era suficient spațiu în stânga și-n dreapta, un domn în vârstă s-a împins în mine și aproape că m-a înghiontit.

— Câtă neobrăzare să stai așa în stradă și să pierzi timpul fără rost, mă apostrofă el.

Omul avea dreptate.

Drăcușorul rânji mulțumit când îmi continuai drumul. „Eu câștig întotdeauna“, spuse el, iar îngerașul se îmbufnă.

Din exterior, firma de pompe funebre nu ieșea cu nimic în evidență, însă dădea o impresie de bun-gust desăvârșit, deoarece

nu existau vitrine cu sicrie și haine de doliu, ci doar arbuști ornamentali de formă rotundă, în ghivece din zinc, o plăcuță simplă cu numele firmei și o sonerie. Iar la ușă avea un mâner argintiu, foarte drăguț, plăcut la atingere. Ușa se deschise de la sine. Ei, bine, nu *chiar* de la sine, o împinsesem și eu ușor, dar cu siguranță era deschisă, precum ușa unui magazin.

În fața privirii mele apăru un soi de foaier în care dădeau mai multe încăperi. O scară uriașă de marmură ducea la etajul superior.

În spatele meu, ușa se închise încetișor declanșând un sunet armonios. *Ding-dang-dong-dong*, o sonerie cu un ton molcom, în acord minor.

OK. Puteam să o șterg, pur și simplu. Sau să spun că vreau să cumpăr un sicriu. Oare chiar puteai să-ți cumperi un sicriu sau trebuia să fii mort ca să capeți unul?

Înaintai câțiva pași și aruncai o privire după ușă. Un birou normal, nu foarte mare, multe plante. Nu se vedea nimeni. Următoarea cameră era tot un birou, de data asta mult mai mare și mai impozant, în care predominau pielea de culoare închisă, tablouri cu rame aurii și covoare persane. Era cu siguranță biroul șefului, iar alături se afla probabil cel al secretarei. Oare unde se aflau?

„La closet, pentru o partidă scurtă“, spuse drăcușorul. „Doar știm cu toții că așa se procedează.“

„Pfui, nu!“, zise îngerașul. „E deja sfârșitul programului. E trecut de ora cinci.“

— Se mai moare și după ce s-a terminat programul, spusei eu. O, Doamne, în felul ăsta în curând o să am nevoie de pastile de schizofrenie.

Intrarea următoare, formată din două uși laterale, dădea într-o sală mai mare. Un parchet minunat cu intarsii, tavan înalt, ferestre elegante prin care se zărea o curte interioară înverzită. Rânduri de scaune, o orgă, un pupitru pentru cei care luau cuvântul și mai multe șevalete goale. Privirea îmi fu imediat atrasă de o uriașă pânză frumos drapată, agățată pe peretele din spate, unde se vedea o fotografie imprimată. În fotografie erau surprinși trei copii blonzi și drăgălași sprijinindu-se de un

bărbat blond și arătos, care stătea în fața unui rododendron înflorit. Bărbatul era Karl. Mai mare decât în mărime naturală, îmi zâmbea privindu-mă direct în ochi.

— Ah, ce rahat, spusei.

În partea de jos, în dreptul pieptului lui Karl și pe o porțiune de pajiște, se putea citi un fel de slogan scris cu litere mari, negre: „Tokio – New York – Madrid – Zürich – Londra – întreaga lume era casa lui, și totuși inima îi era alături de familie."

Mă apucă un râs isteric. „Întreaga lume era casa lui, și totuși inima îi era alături de familie" – hahaha. Ce minciună sfruntată. Mă uitam la imaginea uriașă, cu capul într-o parte. Nu, nu putea rămâne așa, ceva lipsea. Fugii înapoi într-un birou, repezindu-mă direct la masa de scris. Ha, excelent, exact ce-mi trebuia: un marker negru și gros. Ajunsă înapoi în sala mare, împinsei un scaun în dreptul peretelui, mă cățărai pe el și completai textul străduindu-mă să scriu cât mai frumos cu putință. Apoi coborâi de pe scaun, îl împinsei înapoi în șirul lui, admirându-mi opera cu bunăvoință. Exact. Acum arăta cu mult mai bine.

„...Madrid – Zürich – Londra – Oer-Erkenschwick". Minunat! Pentru acest lucru meritase să fac acest mic ocol până acolo.

Drăcușorul de pe umărul meu se tăvălea pe jos de plăcere, îngerașul care ședea pe celălalt umăr își pusese îngrozit mâinile la ochi. Dar înainte să mă pun și eu pe râs, în spatele meu auzii voci.

— Aranjamentele florale vor fi livrate mâine dimineață, familia va veni apoi cu încă niște fotografii mărite, muzica va fi înregistrată pe bandă, spuse o voce, iar o a doua răspunse:

— Îți spun pentru a suta oară, Jakob, poți sta liniștit, totul e sub control. Și se numește CD, nu bandă.

Mă răsucii și zării doi bărbați la costum, unul mai tânăr, altul mai vârstnic. Cu o mișcare fulgerătoare, strecurai markerul în buzunarul paltonului.

— Dar vineri e înmormântarea Grundermann și din cauza buchetelor de crini trebuie să mai...

— O vom rezolva și pe asta fără tine, îl întrerupse bărbatul cel tânăr.

Apoi mă văzură.

— Scuze, spuse cel mai în vârstă. Nu v-am auzit când ați venit.

— Dar s-a auzit soneria, spusei complet dezorientată și fără vreun plan anume.

Drăcușorul îmi șoptea la ureche o serie de posibile minciuni, începând cu „Voiam doar să mă interesez cum ajung în oraș“ până la „Bunicul meu e pe moarte și doream să caut o firmă de pompe funebre potrivită.“ De groază, îngerașul amuțise complet. (Nu-mi face plăcere s-o spun, dar până acum nu se dovedise de niciun ajutor.)

— Doamna Roser? zise tânărul și-mi întinse mâna.

Nu spusei nimic, dar îi strânsei călduros mâna.

— Ar fi trebuit să ajungeți aici la ora patru.

„Oricum n-aș fi putut, fiindcă aveam ședință cu psihoterapeuta mea.“ Unde se pare că trebuia să ajung din nou, de urgență.

— În meseria noastră punctualitatea este sfântă, spuse domnul în vârstă. Imaginați-vă că aici se găsesc cincizeci de musafiri îndoliați și așteaptă să asculte muzica de orgă, iar dumneavoastră pur și simplu nu ați apărut.

— Dar de obicei sunt punctuală, spusei. Chiar renumită pentru punctualitatea mea.

— Mă ocup eu aici, Jakob, spuse tânărul. Nu durează mult.

În timp ce domnul mai vârstnic părăsea încăperea, iar îngerașul de pe umărul meu se trezise din încremenire și țipa tare „Șterge-o! Hai, fuga!“, celălalt bărbat mă luă de braț și mă conduse la orgă.

— Acum, între noi fie vorba, din ce în ce mai puțină lume dorește muzică de orgă. Majoritatea preferă muzica înregistrată, fiindcă e mult mai ieftin. Și totuși, atunci când un client solicită un organist, nu dorim un amator care să-și bată joc de noi. În definitiv, renumele firmei noastre a depășit de mult granițele orașului. De aceea și plătim foarte bine.

Excelent. Nu-mi spusese doamna Karthaus-Kürten că ar fi cazul să mă gândesc la mai multe posibilități de a munci? De ce n-aș câștiga bani ca organist la slujbele de înmormântare? Cel puțin era o chestie originală. Și, în mod garantat, nu m-aș fi

întâlnit cu atâția oameni binedispuși, ale căror fețe fericite m-ar fi călcat pe nervi.

— Referințele dumneavoastră sunt impresionante: patru semestre de studiu de muzică bisericească în Düsseldorf, de unsprezece ani sunteți organist în comunitatea locală... În acel moment, antreprenorul se încruntă. Dar ați început de tânără, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

— Am fost un fel de copil supradotat.

— Ei, atunci cântați-mi.

Cu un gest, mă invită la orgă. Mă așezai. De sus, din portretul uriaș, Karl îmi zâmbea. Orga se acționa printr-un manual pe două registre și un pedalier care se găsea la picioarele mele. De pedale ar fi trebuit să nu mă ating, fiindcă sunetele pe care le scoteau nu existau nici la clavecin, nici la pian.

Aș fi cântat ceva de Bach – potrivit pentru orgă și se adapta cumva și atmosferei.

Atacai primul acord. Nu se întâmplă nimic.

— În primul rând ar trebui să porniți orga, spuse antreprenorul și apăsă un buton lateral.

— Ah, da, ce proastă sunt.

Instrumentul era electronic, desigur, altfel ar fi avut o groază de tuburi sonore. Până la urmă, sunetele îmi erau cunoscute, ca la clavecin. Cântai primele acorduri ale unul preludiu și mă simții ca acasă. Însă apoi – naiba știe de ce! –, brusc, începu să sune ca o orchestră cu coarde. Ah, nimeni nu se poate baza pe instrumentele astea electronice, destinate doar utilizatorilor amatori.

— Foarte drăguț, spuse antreprenorul. Aveți cumva și ceva mai solemn în repertoriu?

— Sigur, spusei și apăsai niște clape pentru a le încerca. Cu mâna stângă cântam acum la claviatura inferioară, iar cu mâna dreaptă la cea superioară, scoteam niște sunete ca de vioară. Demență totală. Nu puteam suferi instrumentele electronice. Aveau pretenția de a fi ceva ce nu reușeau de fapt să fie. Se auzi total distorsionat primul acord din *Concertul italian* de Bach. Se pare însă că antreprenorului îi plăcea, cel puțin zâmbea încurajator.

— Ăsta e Bach? Îl urâm pe Bach! auzii o voce de femeie și picioarele aproape că îmi căzură pe pedale, transformând *Concertul italian* într-o serie de acorduri distonante.

„Ups“, spuse drăcușorul, iar îngerașul leșină.

„Oricine merită a doua șansă!“

Știu, asta a mai fost.
Dar – hei! – așa se poate demonstra cât de adevărat e acest proverb stupid.

Privind pe deasupra orgii, am văzut că antreprenorul în vârstă se întorsese împreună cu o tânără și un tânăr care purtau în brațe mai multe pânze mari, înrămate în lemn. Deși îi zăream doar din semiprofil, i-am recunoscut instantaneu pe nou-veniți. Erau Leo și sora lui, Helen.

— Scuzați-mă o clipă, vă rog, doamnă Roser, îmi șopti tânărul antreprenor de servicii funerare. Și cântați mai departe încetișor, dar, dacă se poate, să nu fie Bach.

Între timp încremenisem ca o statuie, incapabilă să dau vreo replică. Deși Leo și Helen stăteau cu spatele la mine, undeva prin zona șevaletelor, simțeam că intrasem într-o mare dandana. Și nu-mi venea în minte nicio piesă pe care s-o pot cânta, în afară de *Vulpe, tu mi-ai furat gâsca.*

„Oh, Doamne, Doamne, Doamne“, se văicărea îngerașul trezit din leșin.

„Șterge-o!“ îmi șuiera drăcușorul. „Strecoară-te. Dispari. Caramba.“

Înghiții în sec. Nici nu-mi doream altceva. Dar picioarele nu mă ascultau. Fotografiile alb-negru uriașe pe care Leo și Helen le așezau pe șevalete îl arătau pretutindeni pe Karl. Karl râzând, Karl cu o privire serioasă, Karl împreună cu Leo în vârstă de aproximativ cinci ani, având o față rotofeie și ținând în pumnul micuț un buchet de păpădii.

— Sunt niște fotografii extraordinare, spuse vârstnicul. E minunat cum ați reușit să surprindeți sufletul tatălui dumneavoastră.

— Mama mea le-a făcut, spuse Helen. Se pricepe foarte bine la fotografiat. Și mie mi-a făcut poze. Sunt model, știți? De aceea figura mea vi se pare cunoscută. Probabil m-ați văzut într-un ziar sau într-o reclamă. Sau la televizor. În prezent, fața mea apare peste tot în tramvaie – pentru campania împotriva călătoriei fraduloase.

„Evaporă-te. Spală putina. Dispari din peisaj", mă îndemna drăcușorul. Îngerașul nu mai era în stare nici să respire.

Leo terminase de așezat tablourile, își băgase mâinile în buzunarele pantalonilor costumului și se uita în jur. Își tunsese buclele blonde atât de scurt, încât nu se mai observa că avea părul ondulat. Nu puteam spune cu certitudine, dar costumul părea scump și îi stătea surprinzător de bine, așa că presupuneam că nu-l cumpărase de la C&A. Privirea lui Leo întârzie asupra uriașei pânze drapate și mi se părea imposibil să nu fi văzut literele adăugate. Dar nu spuse nimic.

— Aranjamentele florale și lumânările vor fi așezate mâine dimineață, spuse antreprenorul mai vârstnic. Iar muzica tocmai ne-a fost trimisă de unchiul dumneavoastră.

— Să sperăm că nu vom auzi Bach. Îl urâm pe Bach și i-am spus de cel puțin zece ori că nu-l vrem, zise Helen.

— Nu, după știința mea, Bach nu apare, spuse antreprenorul tânăr. Predomină muzica modernă. Eagles și Pink Floyd și …

Helen râse dându-și capul pe spate.

— Cum, persoanele de vârsta dumneavoastră numesc asta muzică modernă?

— Și sunt suficiente scaune? Leo măsura încăperea, privind în continuare în jur.

În sfârșit, prinsesem viață. Alunecai spre capătul băncii și mă ridicai. Aaaaah! Prea târziu. Mă văzuse. Însă privirea lui Leo alunecă absentă peste mine. E posibil să fi considerat că sunt o statuie, fiindcă încremenisem din nou.

— Ne-am învoit pentru mai mult de o sută.

— Mai adăugăm încă două rânduri, spuse antreprenorul mai vârstnic. Numai că scaunele ne sunt necesare mâine dimineață pentru un alt eveniment organizat în sala de alături, de aceea vom putea face aranjamentul abia mâine pe la prânz. Sper că înțelegeți situația.

— Desigur, zise Leo.

Oh, Dumnezeule! Figura lui. În amintirea mea arăta cu totul altfel. Un tânăr blond și arătos, unul dintre cei mai drăguți tipi, mai mult nu reținusem. Acum însă îmi dădeam seama ce mult îi semăna lui Karl. Forma capului cu fruntea înaltă, nasul ușor arcuit în jos, bărbia puternică, energică, forma buzelor… – totul îmi era atât de cunoscut. Și aveam certitudinea că în alte condiții m-ar fi încântat foarte mult revederea. Cum spuneam, în alte condiții. Și în mod sigur nu acolo și nici în acel moment.

„Da' cară-te odată!“ urla drăcușorul de pe umărul meu.

Ieșii din starea de imobilitate și făcui câțiva pași înapoi, în direcția ușii.

„Întoarce-te cu fața, prostănaco“, șuiera drăcușorul. Avea dreptate. Dacă Leo m-ar fi zărit din spate în timp ce dispăream pe ușă, cu greu ar fi putut să mă recunoască.

— Doamnă Roser! Unde mergeți?

Nu răspunsei. În definitiv, nici nu eram doamna Roser. Făcui doar un semn cu mâna, sperând că antreprenorul îl va interpreta ca „Trebuie să ajung de urgență la toaletă“. Aproape ajunsesem la ușă când auzii vocea lui Leo.

— Carolin? întrebă el neîncrezător.

„Mergi!“ șuiera drăcușorul în momentul în care rămăsesem ținută în loc.

— Nu, dânsa este doamna Beate Roser, l-am auzit pe antreprenor.

Odată ajunsă în foaier, mării pasul, apoi începui să alerg. Eram pe punctul de a înșfăca mânerul ușii și de a sări peste treptele de la intrare.

— Carolin! strigă Leo în spatele meu.

Era clar că nu-i dăduse crezare antreprenorului că numele meu ar fi Beate Roser. Am luat-o la fugă fără să mă mai uit în jurul meu. Cu viteză mărită m-am năpustit înapoi pe bulevard, am luat-o de-a lungul trotuarului unde a trebuit să sar peste un șoricar și aproape că m-am ciocnit de o doamnă în vârstă. Nici măcar o dată nu m-am uitat în jurul meu, pur și simplu alergam, exact ca Franka Potente în filmul *Aleargă, Lola, aleargă!*.

Cu răsuflarea tăiată am ajuns în sfârșit la cabinetul doamnei Karthaus-Kürten și m-am năpustit înăuntru, în hol.

Doamna Karthaus-Kürten tocmai își pusese paltonul și se pregătea să-și înfășoare în jurul gâtului o eșarfă colorată.

— Doamna Schütz! Ați uitat ceva?

— Ăă, da! gâfâii eu. „Am nevoie urgentă de o ședință specială de terapie. Dar dacă se poate, la un psihoterapeut competent, nu la unul care să mă motiveze să mă duc la firme de pompe funebre, unde să mă fac de râs în ultimul hal.“ Ați văzut cumva eșarfa mea?

— Ce culoare are?

— Verde, răspunsei, uitându-mă afară, pe geamul de la ușă.

Nu se vedea nimeni.

Plină de solicitudine, doamna Karthaus-Kürten luă la rând toate piesele din garderobă.

— Nu, nu, doamnă Schütz, nu găsesc nicio eșarfă verde. Îmi pare rău, este posibil s-o fi rătăcit în altă parte?

— Da. E posibil. Scuzați-mă pentru deranj.

Categoric, o luasem complet razna. Dacă ar mai fi existat vreun dubiu cu privire la nevoia de a face terapie, acum mă lămurisem definitiv. Pe lângă schizofrenia cu îngerașul și drăcușorul, în acel moment puteam adăuga și mania persecuției, care se manifesta prin delir de urmărire. Și, în plus, șterpelisem un marker.

În fața ușii, mă uitai cu mare atenție în toate părțile. Nici urmă de Leo. Bineînțeles că nu. Ca și cum m-ar fi putut urmări prin jumătate de oraș. Nu era stilul lui. Omul era mult prea rațional. Acum credea probabil că văzuse o fata morgana. Iar antreprenorul trebuie că-i explicase pe cine văzuse în realitate: Beate Roser, muziciană, cu specializare în cântece bisericești. Din păcate nepunctuală, în rest nu se putea spune nimic rău despre ea. Poate în afara faptului că se evaporase în toiul interviului de angajare. Și, desigur, acest lucru va duce la respingerea doamnei Roser, fiindcă firma de pompe funebre Hellmann era renumită în toată regiunea pentru calitatea serviciilor sale.

Până la urmă, avusesem ocazia să completez mesajul de pe pânză cu o informație decisivă, și mă bucuram din plin de treaba

asta. Păcat că nu puteam fi de față când aveau să descopere că Oer-Erkenschwick fusese pus în rând cu metropolele strălucitoare ale lumii. Rătăcii o vreme pe bulevard prin ploaie și la un moment dat cotii pe o stradă laterală. Ca să fiu sigură. Leo ar fi putut trece cu mașina pe acolo și m-ar fi văzut – ceea ce era de evitat. După un drum aventuros pe străzi laterale și simțindu-mă ciudat de euforică, mă apropiai de cartierul Insectelor, unde descoperii două noi străzi, care dovedeau în mod irevocabil că urbaniștii trebuie să fi fost beți turtă în momentul în care botezaseră străzile. Și cui oare îi plăcea să locuiască pe strada cu numele „Calea Moliilor“ sau – și mai și! – „Strada Ploșniței“? Chicotind, fotografiai cu telefonul mobil plăcuțele cu numele, apoi le șterse, amintindu-mi că nu i le mai puteam arăta lui Karl. Deoarece Karl era mort.

A doua zi urma să fie înmormântat pentru a doua oară. A doua zi se împlineau șase săptămâni de când murise. A doua zi se făceau șase săptămâni de neconceput de când trăiam fără el.

Pe neașteptate, mă podidi plânsul. Picăturile de ploaie și lacrimile îmi curgeau șiroaie pe față iar ochii îmi erau prea înlăcrimați ca să mai pot distinge plăcuțele cu numele străzilor, așa că nu mai eram în stare nici să mă amuz. Plus că între timp se înserase, și era o seară ploioasă și rece de noiembrie. Mergeam pe trotuarul opus celui cu magazine, iar acolo se aflau numai locuințe cu ferestrele luminate, decorate pentru Crăciun cu steluțe, lumânări și îngeri, iar la fiecare fereastră găseai o pereche fericită, o familie fericită sau măcar o femeie fericită cu o pisică. Eram unica ființă singură din lume.

Și exact în momentul în care mă gândeam la asta, cu ochii orbiți de lacrimi eram pe punctul de a izbucni într-o criză nervoasă, călcai într-un rahat de câine. Mă oprii din plâns, în schimb începui să înjur. Deoarece, cu toată nenorocirea care mă lovise, mă lămurisem complet că nu eu eram aia nebună, ci viața avea nevoie urgentă de terapie.

Îmi ștersei pantofii pe iarbă atât cât putui, dar excrementele păreau să provină de la un câine mare cât o cămilă, fiindcă se lipiseră peste tot și, în plus, încălțămintea îmi puțea insuportabil a căcat. Cedai în cele din urmă și pornii mai departe. Ei bine!

Era momentul să-mi cumpăr o pereche de pantofi noi. O pereche de pantofi Santini. Cât mai scumpi cu putință.

Pe drum, călcam intenționat în fiecare băltoacă, exact ca un copil încăpățânat. „Așa, viață, nu ți-a ajuns, acum am și picioarele ude. Și pantalonii îmi sunt uzi fleașcă. De fapt, mai udă de atât aș fi fost doar dacă aș fi căzut într-un iaz. O să fac acum și pneumonie?“

Calea Cărăbușului era luminată ca ziua, vitrinele se luau la întrecere în strălucire iar ghirlandele de luminițe care traversau strada aveau la mijloc o stea mare care se legăna în vânt. În vitrina de la Pumps&Pomps trona un brad uriaș de Craciun, împodobit cu pantofi de un roșu aprins și luminat cu ghirlande de steluțe albe. Arăta superb, chiar și de pe trotuarul opus. Iar înăuntru era o atmosferă caldă și plăcută și îmi doream să-mi arunc pantofii din picioare, să mă așez pe canapea și să beau un capucino. Mimi și prietenele ei m-ar fi consolat și mi-ar fi ridicat moralul. Și cu siguranță s-ar fi amuzat copios de povestea cu mesajul corectat de pe pânza drapată. Tocmai îmi luasem avânt să traversez strada, când ușa magazinului se deschise și ieși Leo.

Nu putea fi adevărat!

Eram tentată să-mi ridic pumnii în aer și să urlu dramatic spre cer: „De ce eu? De ce aici? De ce?“ Dar Leo m-ar fi văzut. Și era clar că venise acolo din cauza mea. Deci n-aveam niciun delir de urmărire! Era însă înfiorător că știa unde m-ar putea găsi. Dar era posibil să fi aflat că Mimi deschisese un magazin de încălțăminte, fiindcă ziarele dedicaseră spații generoase acestui subiect. Și, în mod corect, presupusese că mă aflu în preajma lui Mimi. Unde altundeva să mă îndrept? Slavă Domnului că mă oprise în drum rahatul de câine, altfel i-aș fi nimerit direct în brațe.

Presupuneam că mașina care era parcată direct în fața magazinului pe dungile trecerii de pietoni, în zona interzisă, îi aparținea, fiindcă se îndrepta spre ea, cu cheia pregătită. Din păcate, în acel moment își ridică ochii și privi fix peste drum, în direcția mea. Peste șirurile de mașini din traficul aglomerat al serii, ne privirăm timp de o secundă încremeniți, direct în ochi, apoi reflexul meu de a o lua la sănătoasa se reactivă, mă întorsei și fugii. Direct în farmacie.

— Vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spusei ștergându-mi apa de pe față.

Patru perechi de ochi se holbară la mine. Erau trei clienți, toți la vârsta pensiei, și o tânără femeie cu bucle negre în spatele tejghelei. Farmacistul meu săritor nu se vedea pe nicăieri. La naiba!

— Stați la rând, domnișorică, spuse un domn în vârstă. Toți am fost aici înaintea dumneavoastră.

— Dar îmi trebuie urgent… o ieșire prin spate, strigai eu, uitîndu-mă stăruitor la femeia în halat alb. Există vreuna aici?

— Ăă, nu am voie să las pe nimeni în spatele tejghelei, îmi pare rău. Astea sunt regulile. Tipa credea probabil că sunt vreo drogată care vrea să-și facă rost de morfină din camera din spate. Justus, vii puțin, te rog? strigă ea peste umăr.

— Așa ceva mi se pare curată obrăznicie, spuse domnul cel bătrân, deși nu era foarte clar la ce se referea.

Clienta de lângă el spuse, plină de compasiune:

— Precis este o urgență. Pe mine nu mă deranjează să aștept. Uitați-vă numai ce udă este fata.

Și cealaltă clientă, o apariție impozantă cu părul în tonuri liliachii, se declară de partea mea:

— Din cauza celor ca dumneavoastră avem noi, pensionarii, un renume atât de prost, îi spuse ea domnului bombănitor, apoi mi se adresă: Copilă, de cine trebuie să te ascunzi?

— De… de fostul meu prieten, răspunsei și exact în acel moment ușa din spatele meu se deschise, iar Leo intră în farmacie.

„Măreția lumii este întotdeauna pe măsura măreției spiritului care o contemplă.Cel bun își găsește aici paradisul, cel rău își întâlnește deja de aici infernul său.“
Heinrich Heine

Bine ai venit în infernul meu.

Din când în când – în momentele în care intram într-o stare masochistă –, îmi imaginam reîntâlnirea dintre mine și Leo. Eram conștientă că între noi socotelile nu se încheiaseră. Socotelile lui cu mine, fiindcă în aceeași noapte în care el impusese o pauză în relația noastră, eu ajunsesem în pat cu tatăl lui, și socotelile mele cu el, fiindcă… ei da, per ansamblu, nu fusese deosebit de draguț cu mine, nu? Adică îmi dăduse senzația că n-aș fi suficient de bună pentru el și mă numise „ciudată“, și „labilă“, și „mincinoasă notorie“. Și era extrem de limpede că surorile și mama lui erau mult mai importante decât mine, și apoi mai avusese… – OK, recunosc, în comparație cu ceea ce făcusem eu, toate astea erau nesemnificative. Nu numai că mă culcasem cu tatăl lui, ci mă și căsătorisem cu acesta, iar apoi îl moștenisem. „Extrem de puțini bărbați ar putea trece cu bunăvoință peste așa, ceva“, mă gândeam eu.

În ultimii cinci ani reflectasem adesea la modul în care m-aș fi putut scuza în fața lui Leo. Am început de mai multe ori o scrisoare. Însă probabil că există lucruri pentru care nu îți poți cere scuze cu adevărat. Mai ales că Leo ar fi considerat tot ce aș fi scris doar o nouă batjocură la adresa lui. „Îmi pare rău că m-am îndrăgostit până peste cap de tatăl tău. Îmi pare rău că acum știu ce înseamnă să trăiești marea iubire. Îmi pare rău că sunt fericită. Îmi pare rău că am găsit în sfârșit pe cineva care mă iubește exact așa cum sunt.“

În varianta mea ideală, reîntâlnirea ar fi decurs cam așa – varianta 1: Leo trecea prin momente dificile (ocupându-se de un caz penal nimerise în vizorul mafiei rusești și trebuia să scape)

și în timp ce toți ceilalți se retrăgeau temători, Karl și cu mine îl ajutam altruiști (prin intermediul relațiilor lui Karl și al geniului meu) să iasă din încurcătură. La final, Leo ne îmbrățișa recunoscător și spunea că totul era uitat și iertat. Varianta 2: Leo era pe moarte și avea nevoie de un rinichi, Karl voia să-i doneze pe loc unul de-al lui, dar din păcate nu era compatibil ca donator. Și îi dădeam eu unul de-al meu, salvându-i astfel viața. În sala de terapie intensivă am fi stat unul lângă altul, Leo s-ar fi uitat la mine și mi-ar fi spus: „Iartă-mă, te rog, că te-am considerat o târfă imorală."

Mai erau și alte câteva variante, dar în niciuna dintre ele părul nu îmi era lipit de pielea capului într-un mod atât de dizgrațios, în nicio variantă nu eram complet umflată de plâns și, bineînțeles, pantofii nu îmi erau plini de excremente de câine. Mda, așa cum îmi spunea mereu tata, în viață nu primești întotdeauna ce-ți dorești.

Leo, în schimb, nici că ar fi putut arăta mai bine. Peste costumul care îi venea ca turnat purta o haină neagră, fină, iar ploaia nu reușise să-i strice frizura. Arăta atât de frumos, încât pensionara de lângă mine îmi spuse încet:

— Dar, drăguța mea, nimeni nu fuge de un astfel de bărbat.

Acum era oricum prea târziu.

— Deci chiar tu ești, spuse el examinându-mă temeinic din cap până în picioare. Apoi se uită scurt în jur – pensionarii gură-cască, tânăra femeie drăguță în halat alb din spatele tejghelei – și îi salută politicos.

Fără păcăleală. Toți îi răspunseră la salut murmurând. Toți în afară de mine, desigur.

— 17 euro și 50 de cenți, îi spuse tânăra femeie pensionarului bombănitor. Drept urmare, pensionarul își scoase portmoneul și înșiră câteva monede pe tejghea, numărând.

Leo făcu un pas spre mine, iar eu mă stăpânii cu mare efort să nu fac automat un pas înapoi.

— La firma de pompe funebre te-am recunoscut după palton. E tot ăla vechi al tău. De ce ai fugit?

Exact. De ce?

Tușii ușor.

— M-am gândit că nu este cel mai potrivit loc pentru o întâlnire.

Leo dădu din cap.

— Dar acum? Am crezut că eşti în magazinul surorii tale ca să bei un capucino sau ceva de genul ăsta. Dar ai şters-o imediat când m-ai văzut.

— Nu te-am văzut deloc, trebuia să cumpăr de urgenţă ceva din farmacie.

Leo îşi ridică sprâncenele.

— Ai rămas aceeaşi mincinoasă compulsivă, Carolin. Este un fel de boală, m-am interesat, dar acum nu-mi vine în minte termenul de specialitate.

— Pseudologie, spusei.

— Tu eşti cea mai în măsură să ştii, da, zise Leo.

— Cine urmează, vă rog?

Lângă tânăra femeie în halat alb îşi făcu apariţia farmacistul meu. Unde era mai devreme, atunci când aveam nevoie de el?

— Ah, nu, spuse pensionarul şi-şi îndesă mărunţişul înapoi în portmoneu. Acum m-aţi încurcat. Trebuie s-o iau din nou de la capăt. Doi, trei, treicizeci, treişapzeci, patruşapzeci...

— Poftiţi, zise femeia cu părul lila, întinzându-i farmacistului reţeta. Dar nu vă grăbiţi, tocmai acum devine palpitant.

Farmacistul îmi zâmbi.

— Ah, bună, micuţă arţăgoasă! Apoi se încruntă. De ce arăţi aşa? Ce ai pe pantofi, noroi?

— Ar fi bine să fie aşa, spusei.

— A trebuit să fugă de fostul ei iubit, îl informă plină de solicitudine femeia cu păr lila. Voia să scape prin uşa din spate, dar angajata dumneavoastră nu i-a permis. Şi acum a picat în capcană.

— Dar până în acest moment el s-a comportat foarte manierat, zise cealaltă doamnă în vârstă. El crede că ea e psihopată.

— Nu, *cleptomană*, spuse pensionarul. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru din clipa în care fata a intrat aici. După părerea mea, arată ca o cerşetoare. Ptiu, drace, iarăşi m-aţi încurcat. Deci, o iau din nou de la capăt. Unu, trei, patru, patrucizeci...

Leo afișă un surâs afectat și își încrucișă brațele pe piept.

— Sunteți fostul prieten al lui Carolin? se interesă farmacistul.

Un moment. De unde îmi știa tipul numele?

Leo părea că-și pune aceeași întrebare.

— Vă cunoașteți?

— Desigur, spuse farmacistul. „Desigur, eu îi vând medicamente psihotrope și o duc acasă când zace beată pe stradă.“ Și acum, că am văzut ce ați reușit să pricinuiți, vă propun să plecați și s-o lăsați în pace.

O, ce drăguț din partea lui. Credea că Leo mi-a frânt inima și că din cauza lui trebuia să înghit antidepresive.

— Poftim? Leo se încruntă. Aș dori să știu ce v-a povestit ea despre mine. Ah, nu, mai bine nu. Carolin, mergi acum cu mine la un capucino sau nu?

— Nu, nu va face asta, spuse hotărât farmacistul. Nu dorește să se implice din nou într-o veche relație. Și nici n-are chef să asculte cum vă lăudați logodnica. Deși ea a depășit de mult situația, așa că nu vă închipuiți cine știe ce.

„Ai?“

— De unde știți că sunt logodit? întrebă Leo.

— Inelul, spuse farmacistul arătând spre mâna lui Leo. Platină, minim patruzeci de grame. Inelul ăsta strigă pur și simplu „Alo, sunt bogat și logodit“.

Mă uitai și eu la mâna lui Leo. O verighetă groasă, argintie strălucea pe inelarul lui.

— Puțin cam snob, spuse femeia cu părul lila.

— Aici miroase cam ciudat, zise cealaltă femeie.

Pensionarul își număra în continuare monedele.

— Se pune deci automat întrebarea când se va ajunge și la verighetă, spuse farmacistul.

Leo scutură din cap.

— Devine insuportabil pentru mine să mai stau aici. Căută ceva în buzunarul hainei, scose o carte de vizită și o puse pe tejghea. Dacă ești cu adevărat interesată să purtăm o discuție, sună-mă, Carolin. Cred că avem de lămurit niște lucruri, măcar pentru a scoate din joc avocații și a evita un proces.

— Aș putea mâine după-masă la ora patru, propusei. Dar nu poți tu atunci, fiindcă trebuie să te ocupi de înmormântarea neprețuitului și minunatului tău tată, care din voia Domnului a fost smuls, din păcate, mult prea devreme din mijlocul nostru.

— Mda, într-adevăr, mâine după-amiază sunt ocupat, zise Leo. Deși, în mod cert, ideea de a organiza această ceremonie n-a venit din partea mea. De fapt, în felul meu mi-am luat rămas-bun de la tata de foarte multă vreme.

— Asta nu mai contează, spusei și îmi dădui seama că ochii mi se umpleau de lacrimi.

— Prin urmare, dacă nu doriți să cumpărați ceva, v-aș ruga să plecați, i se adresă farmacistul lui Leo.

Leo se uită la el, complet consternat.

— O, *nu*! Nu-mi spuneți că vă interesează Carolin. Doamne, Dumnezeule, dar tocmai a rămas văduvă de șase săptămâni.

Farmacistul părea îngrozit.

— A, da, de fapt asta nu înseamnă nimic, zise Leo. Ea a fost întotdeauna o femeie care ia decizii pripite. Când noi doi am avut prima noastră mică divergență de păreri, i-a luat numai trei ore și și-a găsit pe altul. Așa că vă urez toate cele bune. Își afișă iarăși surâsul afectat. Și sper că vă plac minciunile notorii și tulburările autiste de personalitate.

Ticălosul. Și tocmai lui i-aș fi donat eu un rinichi!

— Da, spuse farmacistul netulburat. Exact ceea ce prefer.

— Atunci, cu atât mai bine, zise Leo și deschise ușa. Doar un mic sfat, așa, ca de la bărbat la bărbat – să nu-i faceți niciodată cunoștință cu tatăl dumneavoastră. Are o slăbiciune pentru tipii grizonați. Ăă, la revedere.

— La revedere, murmurară toți pensionarii în cor.

Apoi ușa farmaciei se închise și agitația se potoli. Îmi cuprinsei capul cu mâinile. Cât de mult mi-aș fi dorit să mă prăbușesc pe un scaun. Dar nu era niciunul la îndemână.

— Șaptesprezece cizeci! strigă triumfător pensionarul.

— Chiar nu simțiți mirosul? întrebă doamna în vârstă.

Ba da. Simțeam și eu. Rahatul de câine de pe pantofii mei puțea îngrozitor. Pe de altă parte, cred că tocmai mirosul pătrunzător mă împiedica să leșin.

Farmacistul veni din spatele tejghelei și îmi împinse un scaun.

— Arăți de parcă ai fi pe punctul de a te prăbuși.

— Am rahat de câine pe pantofi, mărturisii. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic rău în asta, zise farmacistul.

— Ba eu cred că da, spuse femeia în vârstă.

Mă așezai încetișor pe scaun și închisei ochii.

— De unde știți cum mă numesc?

— Carolin Schütz, douăzeci și șase de ani, cu domiciliul pe Calea Viespilor. Îi auzii pe farmacist zâmbind. (Da! Se poate auzi așa ceva!) Totul era scris pe rețeta ta. Mă simt penibil că am crezut că ai șaptesprezece ani. Dar, de fapt, o poți lua ca pe un compliment.

— Da, normal.

— Un singur lucru n-am înțeles bine, luă cuvântul femeia cu părul lila. Dacă sunteți văduvă de șase săptămâni, cum se face că acesta era fostul prieten?

— Ah, cum de n-ați priceput! Tipul era cel de dinaintea căsătoriei, spuse cealaltă femeie. Însă eu n-am înțeles treaba cu tatăl și cu cei grizonați.

— Janina, te rog, te ocupi tu în continuare de doamna Kaminsky în locul meu? întrebă farmacistul. Uite rețeta. Apoi îmi vorbi: Să sun pe cineva pentru tine?

— Sora mea este în magazinul de încălțăminte de vizavi. Până acolo ajung și singură.

— Mai bine te conduc. Poți să te ridici?

— Desigur. Am lipăit până la ușă cu pantofii mei plini de rahat, simțindu-mă cel puțin la fel de bătrână ca femeia cu părul lila.

Farmacistul mă luă de braț.

— Revin imediat, Janina, spuse el peste umăr.

Afară, ploaia ne lovea direct în față.

— Nu sunt o mincinoasă notorie și nici nu sufăr de tulburări autiste de personalitate, spusei. Bun, uneori număr lucrurile. Și mă pricep la socotit. Și vorbesc poloneza, deși n-am fost niciodată în Polonia. Dar cu autismul n-am nimic de-a face. Am traversat trecerea de pietoni până la magazinul lui Mimi. Nici măcar nu sunt nebună de-a binelea. Trec printr-o fază proastă,

e adevărat, dar mulți oameni devin depresivi când pierd o ființă iubită, și cunosc nenumărate persoane care fac psihoterapie fără să fi trăit o asemenea pierdere. Ceea ce nu înseamnă că toți sunt nebuni.

— Nu te îngrijora, nu te consider nebună.

— Sunteți sigur?

— Cât se poate de sigur. Nu ești mai nebună decât alții.

— Exact. Așa e. Și în privința minciunii aș spune chiar că mint mai puțin decât alți oameni. Să recunoaștem, toată lumea minte din când în când, majoritatea în fiecare zi. În realitate, se minte mult mai mult. Mai mult decât credem.

— Da, spuse farmacistul. Din păcate este adevărat. Așa, am ajuns. Să te conduc înăuntru?

— Nu, spusei și mă strecurai afară din pantofi. De aici mă descurc și singură. Privii în sus spre el. Mulțumesc. Din nou. Sunteți întotdeauna extrem de săritor.

— Știu, zise farmacistul și zîmbi. Este o neplăcută tendință de a sări mereu în ajutor. Din familie mi se trage.

— Cunosc o bună terapeută, spusei. Ei, de fapt, e îngrozitoare.

— Hei, ai gropițe în obraji, spuse farmacistul.

— A, da. Doar că le folosesc foarte rar.

— Mare păcat. Farmacistul îmi întinse cartea de vizită a lui Leo. Uite. În caz că totuși mai vrei să vorbești cu el.

— Despre ce să vorbim? El a fost primul meu prieten, iar eu m-am căsătorit cu tatăl lui. Ceea ce lui i s-a părut de căcat. Și-l înțeleg întrucâtva.

— Da, spuse farmacistul. Asta înțelesesem și eu.

— Despre ce ați vorbi cu mine dacă ați fi în locul lui?

Farmacistul nu-mi răspunse, doar mă privi. Apoi se uită dincolo, spre farmacia lui și spuse:

— Ai nevoie urgentă de un palton potrivit. Cu glugă.

— Vorbesc serios. Despre ce ar vrea el să-mi vorbească? Și chiar este logodit? Adică, vreau să spun că m-aș bucura pentru el, sincer. Dar este posibil să fie un inel oarecare, nu-i așa?

— Nu, spuse farmacistul. Recunosc un inel de logodnă atunci când îl văd. Și-n plus, îl purta pe mâna stângă. Așa. Iar acum,

dacă aș fi în locul tău, m-aș descotorosi urgent de hainele astea ude! Altfel, te îmbolnăvești.

— Mulțumesc, îi repetai pe când era deja cu spatele la mine.

Farmacistul ajunse la jumătatea trecerii de pietoni. Îmi făcu un semn cu mâna.

— Ne mai vedem, arțăgoasă mică.

„Inteligența este capacitatea omului
de a-și accepta mediul.“
William Faulkner

Cu toate că îmi cumpărasem o pereche de pantofi noi și cu toate că întotdeauna îmi luam la timp pastilele, în zilele următoare căzui din nou în hăul meu negru și urât. *Hăul Karlemort.* Nu voiam să mă ridic din pat. Nu voiam să mănânc. Nu voiam să am de-a face cu moștenirea de căcat. Chiar și puii de jaguar (care pui de jaguar?) îmi erau indiferenți.

Nu voiam să trăiesc.

Doamna Karthaus-Kürten, pe care Mimi o sunase panicată ca s-o întrebe ce poate face cu mine, spusese că ar trebui să vin la o ședință suplimentară. Nu voiam, dar Mimi mă forțase, amenințând că altfel o va suna pe mama. De îngrijorare, mama și-ar fi ieșit din fire și ar fi venit imediat. Și poate că ar fi reușit să mă ia cu ea la Hanovra, unde, fără să i se ceară, Madam Ferăstrău m-ar fi copleșit zilnic cu vorbele ei înțelepte despre viață. („Știi de ce ești tristă? Fiindcă n-ai copii! Fără copii, viața n-are rost. Uite ce strălucitori sunt ochii de copil ai Elianei. Nu-i așa că simți cum ți se încălzește sufletul?“)

Așa că mă târâi abătută la ora de terapie de urgență. Doamna Karthaus-Kürten părea să nu conștientizeze gravitatea situației, fiindcă în primul rând îmi observă pantofii cei noi și se interesă de unde îi procurasem. Fusei nevoită să-i scriu pe un bilețel numele și adresa de la Pumps&Pomps și era extrem de încântată, vrând să știe dacă în magazin vindeau și Manolo Blahnik.

— Ce înseamnă asta? mă interesai.

Doamna Karthaus-Kürten mă privi neîncrezătoare.

— Nu ați auzit de Manolo Blahnik?

Dând din cap, își notă câteva observații.

Apoi îmi zise că se aşteptase să mă simt mai rău şi că această evoluţie ar fi complet normală. Nu credeam o iotă şi încremenii posomorâtă, până când doamna Karthaus-Kürten propuse să-mi exprim sentimentele într-un tablou.

O lămurii că nu aveam chef de aşa ceva.

Doamna Karthaus-Kürten oftă.

— Atunci, de ce anume aveţi chef? vru să ştie şi se aplecă în faţă plină de râvnă, ca şi cum ar fi fost pregătită să-mi îndeplinească orice dorinţă.

Mă gândii vreme îndelungată înainte de a răspunde. Apoi spusei:

— De absolut nimic.

— Foarte bine, spuse cea mai proastă psihoterapeută din lume şi dădu din cap. Exact la asta mă aşteptam.

Şi atunci îmi veni brusc chef să-i trag una. (Ceea ce bineînţeles că n-am făcut.)

Se lăsă apoi o tăcere grea, întreruptă din când în când de doamna Karthaus-Kürten, care zicea: „Uneori este bine şi atunci când nu spui nimic“ sau „Vorba e de argint, tăcerea e de aur, vechiul proverb se dovedeşte a fi adevărat“ sau „Nu trebuie să vă simţiţi prost, să nu spui nimic poate fi extrem de sănătos.“ Doamne, femeia era idioată rău.

Când şedinţa era pe terminate, îmi spuse cu o faţă radioasă:

— Aşa, iar până la următoarea noastră întâlnire vă dau o temă pentru acasă.

„N-am chef“, voiam să-i spun, dar vorbea nestingherită, în continuare:

— *Trebuie* să mergeţi la coafor pentru o nouă tunsoare şic.

Eram mai convinsă ca niciodată că doamna Karthaus-Kürten nu era o psihoterapeută veritabilă, ci doar frecventase un seminar de weekend în domeniu (al consilierii de imagine?). Poate şi un curs la distanţă.

— Şi un tratament de împachetare, neapărat un tratament de împachetare. Când veţi veni data viitoare, aş dori să văd cum părul dumneavoastră străluceşte. Şi nu uitaţi să vă luaţi pastilele.

Nu uitasem. Îmi luam pastilele, mergeam regulat la terapia pentru idioţi şi mă dusei chiar şi la coafor. Şi totuşi, eram blocată

în hăul meu negru. Zilele cenușii se scurgeau în același fel și, de multe ori, cea mai mare performanță pe care o reușeam era să mă ridic din pat și să mă spăl pe dinți.

Mă îmbolnăvii cam la o săptămână după întâlnirea memorabilă cu Leo în farmacie. Începu complet inofensiv, cu strănuturi și dureri de gât, apoi mă căptușii cu o tuse supărătoare și cu febră, iar cu o săptămână înainte de Crăciun, medicul de familie al lui Ronnie și Mimi (cu ocazia asta măcar m-a cunoscut personal) îmi dădu diagnosticul de bronșită cronică și îmi prescrise antibiotice. Timp de câteva zile mă simții mai bine, apoi însă bronșita se întoarse pe neașteptate, mai puternică și mai dureroasă decât înainte. Expectorația pe care tusea o scotea la suprafață avea o culoare verde atât de nesănătoasă, încât nu voiam să pomenesc nimănui despre asta. Îmi petrecui seara de Ajun în pat, cu o temperatură de 39,5 de grade, și, fiindcă nici a doua zi de Crăciun nu mă simțeam mai bine, doctorul, alarmat de Ronnie, îmi făcu trimitere la spital. La început mă opusei nițel, fiindcă mă temeam că m-ar putea interna, fără să-mi dau seama, la secția de psihiatrie, dar Mimi mă asigură că n-ar face niciodată așa ceva. Febra mă moleșise complet și așa se făcu, într-adevăr, că doar o oră mai târziu zăceam într-un salon cu trei paturi, cu pereți galbeni, de culoarea urinei, și o chiuvetă. Camera 311.

Deși era Crăciunul, paturile din stânga și din dreapta mea nu erau goale, în ele horcăind două doamne de aproximativ o sută de ani, una dintre ele cu pneumonie și o sondă urinară, cealaltă fără vreun diagnostic cert. Bănuiam că familia ei intenționase să scape de ea în timpul Crăciunului, fiindcă avea niște manifestări care făceau ca traiul alături de ea să nu fie deloc simplu. Printre altele, în miezul nopții scoatea niște țipete înfiorătoare, iar în timpul zilei se văicărea de o sută de ori pe oră: „Ai, ai, ai, au.“

În prima zi și în prima noapte eram prea bolnavă ca să-mi dau seama cât de îngrozitor era traiul în spital, însă apoi își făcură efectul antibioticele, care mi se administraseră masiv, și începui să regret amarnic că nu încheiasem o asigurare privată de sănătate.

Femeia cu pneumonie era vizitată destul de des de familie, fiul și fiica veneau și cu o strănepoată de vreo cinci ani, care se

numea Scholiene. Eram tentată să întreb cum se scrie pe litere numele Scholiene, dar îmi amintii că citisem recent în ziar, la anunțuri de nașteri, despre o „Moniek Eilien“ și am lăsat-o baltă. Scholiene era unul dintre acei copii pe care nici nu-i simți. Avea voie să sugă încontinuu dintr-un biberon cu limonadă. Iar de la bunicii ei, așadar copiii vecinei mele centenare de pat, învăța germană de înaltă clasă.

„Scholiene, faci lu' buni gigea-gigea. Îi bolnăvioară rău.“

„Scholiene, nu vriei să-i arăți lu' buni noul tău juoc? Uiti, buni, e și cu interniet.“

Și preferata mea absolută: „Haidi, Scholiene, să dăm păpică lu' buni. Ne, nu cu furculița, aiasta-i supă.“

— Ai, ai, ai, au, se jeluia femeia din patul de la geam.

Voiam acasă. Dar nu aveam voie, fiindcă bronșita mi se transformase într-o pneumonie, drept urmare era nevoie să mi se administreze intravenos antibiotice timp de minim zece (zece!!!) zile și aveam nevoie de odihnă la pat. Sora mea era plină de compasiune, ea și Ronnie veneau zilnic în vizită, mă hrăneau cu fructe și îmi aduseră cărți și un iPod încărcat cu cărți audio și muzică relaxantă. O hrăneau cu fructe și pe femeia cu „ai, ai, ai, au“, care mereu plângea apoi de emoție, ba chiar și străbunica lui Scholiene primea struguri și mandarine, care reprezentau o alternativă plăcută la tonicul de mănăstire din melisă, pe care fiică-sa i-l administra cu lingura. „Ca să ti pui pi picioari, buni.“

Părinții meu sosiră de la Hanovra, aducându-mi și ei cărți și o grămadă de pijamale și cămăși de noapte, suc pentru copii și mandolina. Mă uitam la mandolină destul de buimacă.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de o ocupație, îmi spuse mama, la care tata adăugă:

— Știi că muzica face bine sufletului.

— La cărți n-a fost deloc simplu, zise mama oftând. În fiecare a doua carte pe care am văzut-o în librărie era vorba despre o tânără văduvă care la început este devastată de moartea soțului, apoi însă întâlnește un nou bărbat. Chestia asta mi s-a părut ironie curată. Și chiar dacă nu era vorba de nicio văduvă, fiecare, absolut fiecare carte era cu iubire!

— Am vrut să-ți aducem multe *thrillere* sângeroase, dar mama ta a fost de părere că în momentul ăsta așa ceva te-ar duce

cu gândul numai la prostii. Tata îmi mângâie mâna. De aceea am avut nevoie de sfatul asistentei de librărie. Și ne-a recomandat astea.

— *Sunt o pisică adevărată?*

— Da, e vorba de o pisică – nu e o poveste de dragoste.

— Aha. Foarte prevăzător. *Mâncarea este gata.*

— O carte de rețete. Nu cu dragoste.

— *Fericit fără motiv?*

Mama mea aprobă dând din cap.

— Da, probabil că este mai mult ezoterică. În fine, este vorba de faptul că poți fi fericit și atunci când treci printr-o fază nu tocmai bună. Înțelegi?

— Da, fericit fără motiv! zisei și citii textul de pe copertă. Probabil că trebuia să mă pun și eu pe scris cărți; ia să vedem, mai erau disponibile câteva titluri: *Căsătorit fără motiv* sau poate *Sănătos fără motiv*. Cu siguranță ar fi devenit mega-bestselleruri.

În cea de-a patra zi de la internarea mea la spital eram deja la limita puterilor. În timpul nopții pricepusem câteva adevăruri fundamentale. Primul: chiar și atunci când te afli în starea cea mai nenorocită, întotdeauna se poate și mai rău. Al doilea: Karl era mort și nu mai învia niciodată. Al treilea: noaptea, toată lumea e trează într-un spital, în afară de cei care sforăie atât de puternic încât nimeni nu mai poate dormi.

În dimineața următoare pusei mâna pe mandolină. Vecinele mele de pat erau entuziasmate (una a adormit, cealaltă plângea de emoție), și în ușă se adunaseră și câțiva pacienți din saloanele învecinate. În continuare, mi se cerea permanent să cânt câte ceva și concertele aveau o bună audiență, iar asistentele și doctorii priveau mereu binevoitori spre camera 311 când treceau pe acolo. Oamenii preferau în mod special cântecele melancolice rusești, cu cai sălbatici galopând prin stepe întinse și cu Petruşka întâlnindu-se pe ascuns cu Katinka pe sub mesteceni. (Nu vă îngrijorați, nu cântam și cu vocea, doar la mandolină; textul era, ca să spunem așa, subînțeles în melodie.)

Nu puteam să cânt prea multă vreme, fiindcă după o vreme mâna cu branula devenea fierbinte, umflată și mă durea, dar somnul adânc în care cădea vecina mea de pat după fiecare

reprezentație muzicală mă recompensa mai mult decât suficient. Familia acesteia se uita atunci spre ușă și șoptea: „Buni doarme tun, uiti-ti, Scholiene, mai bini venim mâini.“

În cea de-a șaptea zi m-a vizitat farmacistul. A spus că are un prieten internat în secția de chirurgie, trecuse deja pe la el și apoi a vrut să treacă și pe la mine.

Mă bucuram sincer să-l văd și am regretat o clipă că nu-mi spălasem părul, dar apoi m-am gândit că ultima dată arătam oricum mult mai rău, cu tot rahatul ăla de câine pe pantofi.

— De unde știați că sunt internată în spital? vrusei să aflu.

— Am întrebat-o pe sora ta, spuse farmacistul și începu să așeze pe cearșaf lucrurile pe care le adusese. Fața îi era radioasă. M-am gândit că ar trebui să facem ceva pentru înfățișarea ta. Aerul ăsta de spital nu-i deloc bun pentru ten. Aici avem o cremă de gomaj fin, un minunat gel de plante de curățare – pur biologic –, o apă de față și o mască hidratantă La Mer, cremă de ochi Louis Widmer, o cremă de zi, precum și o cremă de noapte nutritivă cu o textură foarte fină.

Rămăsesem mută de uimire.

— Da, știu, costă o avere, spuse farmacistul. Dar poți să le accepți liniștită, fiindcă le iau direct de la sursă. Se bătu mulțumit cu vârfurile degetelor pe obraji. Ceea ce se vede și la mine, după cum cred. Sau ai fi ghicit că am împlinit deja treizeci și unu de ani?

— Folosești *cremă hidratantă*?

— Desigur! La pistruii mei, îmi trebuie zilnic, chiar și iarna, cremă cu factor ridicat de protecție solară și nu uit niciodată să mă dau cu cremă de ochi. Ordonă cu grijă cutiuțele și recipientele. Crema asta hidratantă e cea mai tare. N-aș putea trăi fără ea.

Brusc, îmi căzu un văl de pe ochi. Farmacistul meu era homo! Așa se explica acum de ce nu numai că observase inelul de logodnă al lui Leo, dar îl și evaluase pe loc. „Platină, minim patruzeci de grame.“

— Ai, ai, ai, au, strigă bătrâna femeie de lângă mine.

Eram tentată să exclam același lucru, fiindcă eram puțintel dezamăgită. În tot acest timp îmi închipuisem că farmacistul era interesat de mine într-un anumit fel, așa, ca un bărbat de o

femeie. Nimic serios, desigur, dar îmi făcea bine să-mi imaginez că acolo, afară, încă mai exista cineva care mă găsea atrăgătoare, deși eram într-o stare jalnică, atât la suprafață, cât și în interior.

Mda.

— Îi dăm drumul? întrebă farmacistul. Mai adusese o pungă cu prosoape albe, pe care acum le scotea și despăturea. Îmi întinse o bentiță pentru păr. Asta ne trebuie ca să nu-ți vină părul pe frunte. Apropo – ai fost la coafor?

— Ai, ai, ai, da, spusei și, pentru prima dată, mă uitai cu atenție la farmacist.

Da, recunosc, dacă aș fi fost bărbat, ar fi putut fi genul meu. Ochii îi erau căprui-deschis, genele lungi și arcuite, ca de căprioară. Părul tuns scurt avea reflexe neobișnuite de castaniu-roșcat, și n-am exclus faptul că ar fi putut să folosească un șampon colorant. Deși – dacă priveai mai cu atenție, în bărbia lui se puteau zări tuleie roșiatice – destul de roșii, chiar. Bine că se rădea.

— Mai întâi ne ocupăm de gomaj. Întinde-te confortabil și închide ochii. Se duse cu două prosoape la chiuvetă. Îmi permiteți? se adresă străbunicii lui Scholiene.

— Mi se pare o nebunie, spusei, dar închisei cuminte ochii – tentația era prea mare.

Nu avusesem niciodată parte de un tratament cosmetic, ca să fiu sinceră; întotdeauna mă gândeam că n-am bani pentru așa ceva. În plus, nu eram în stare să stau pur și simplu întinsă și liniștită. Acum însă nu aveam încotro. Mai întâi mi se aplicară comprese umede și fierbinți, apoi, cu vârful degetelor, farmacistul îmi adminsitră un masaj facial cu o cremă din particule fine, apoi veni din nou rândul compreselor, iar în final îmi aplică o mască rece pe piele. Dacă aș fi fost pisică, în acel moment aș fi tors cu siguranță. Din păcate, familia lui Scholiene își făcu apariția („Nenea o face pe tanti frumoasă, Scholiene, o facem și noi la fel pe buni, da? Buni, are să-ți prindă bine, Scholiene îi cosmeticiana ta, da? Frumos, Scholiene, numa' nu-i băga Nivea în ochi, nu-i bine pentru cataracta lu' buni"), tulburând puțin atmosfera relaxantă de salon de înfrumusețare.

Nu puteam să-mi dau seama dacă tratamentul își făcuse efectul și din punct de vedere optic, dar după ce farmacistul îndepărtă

ultimul prosop și mă așează în capul oaselor, îmi simțeam pielea incredibil de moale, netedă și delicată. Lângă mine, biata buni arăta ca o fantomă, fiindcă Scholiene îi întinsese cremă Nivea pe toată fața, rămânându-i neacoperiți doar ochii care-i clipeau îngrozitor în timp ce privea rătăcită în jurul ei. Fiică-sa îi administră niște tonic de melisă, iar alcoolul o relaxă din nou pe bătrână.

Farmacistul îmi zâmbi în timp ce strângea prosoapele ude și le punea înapoi în punga de plastic. Astfel, îi putui admira mâinile îngrijite, cu manichiură ireproșabilă.

— Ei, cum te simți acum?

Îi zâmbii și eu.

— Fericită fără motiv.

— În orice caz, arăți mult mai bine. Ca la șaptesprezece ani. Farmacistul se uită la ceasul de la încheietură. Din păcate, trebuie să plec. Dar poimâine aș putea veni din nou.

— Da, căci aș avea nevoie urgentă și de un tratament pentru picioare, spusei ironic.

— Nicio problemă, îmi replică farmacistul. Avem în program niște produse grozave pentru îngrijirea picioarelor. Știu chiar și să lăcuiesc unghiile, mă pricep!

— Nu mă îndoiesc. Scuturai din cap. Nu am idee de ce sunteți atât de drăguț cu mine. Adică, mi se pare minunat, dar nu meritam deloc. Știți deja – fiindcă v-am făcut idiot și așa mai departe. Și, de fapt, noi doi nici nu ne cunoaștem.

— Ba cred că da. Deveni serios și se așeză din nou pe marginea patului. Îmi mângâie cu atenție mâna cu branula. Am avut pe loc un sentiment de responsabilitate, din prima clipă în care te-am văzut. M-am gândit că fata asta are nevoie urgentă de un prieten.

Din păcate, lacrimile începură să-mi curgă când spuse asta.

Farmacistul se făcea că nu observă.

— Deci, cum e? Suntem prieteni?

Mai mult decât să dau aprobator din cap nu fusei în stare. Farmacistul nu își dădea seama cât de tulburată eram. Zâmbi mulțumit și se îndreptă spre ușă, ținându-și prosoapele. Mă uitam după el cu ochii în lacrimi. Prietenia era un subiect foarte

sensibil pentru mine. Toată viața îmi dorisem să am o prietenă foarte bună, dar asta nu se întâmplase niciodată. Mimi spunea mereu că ea este cea mai bună prietenă a mea, iar mama susținea același lucru. Dar puteau spune ce voiau, ele rămâneau sora și mama mea, iar asta nu e totuna cu a fi cea mai bună prietenă. După ce farmacistul plecă, deveni limpede că mi se împlinise visul. Un prieten homo era la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât o prietenă.

Aiurea era doar faptul că tot nu-i știam numele.

„Dacă ești capabil să te simți fericit
și fără fericire, aceasta este fericirea."
Marie von Ebner-Eschenbach

Vă rog să citiți de două ori. Și acum scuturați nervos din cap. Exact. Mi-am spus că treaba asta cu fericirea fără fericire funcționează numai cu cocaină. Din păcate, nu este bună pentru sănătate. Și-n plus, e mult prea scumpă. Ăă, și ilegală, normal. Așadar, prefer să rămân în continuare nefericită și să aștept un motiv ca să pot fi fericită.

(M-aș mulțumi și cu mai puțin.)
(Dar nici chiar cu atât de puțin.)

După șederea mea de zece zile în salonul 311, camera de musafiri a lui Ronnie și Mimi mi se părea extrem de luxoasă. Eram cu adevărat recunoscătoare că puteam dormi din nou singură și că aveam o baie personală la dispoziție. Dar atmosfera din casă era cumva ciudată, iar Mimi nu pierdu deloc timpul și-mi comunică despre ce era vorba.

— Sunt gravidă, spuse ea brutal. Își ridică mâinile în semn de apărare. Nu! Nu mă-mbrățișa, nu urla, nu-mi spune cât te bucuri. De data asta o să ne bucurăm atunci când copilul va fi aici. În caz că va fi vreodată.

— Dar nor…

— Nu! Nu spune nimic, îmi tăie Mimi vorba. Fără texte cu „o să fie totul bine". N-are rost! Ne vom comporta rațional, atât cât e posibil. Dacă o să meargă rău, o să fie rău. Dacă nu, cu atât mai bine.

— Dar ast…?

— Nu! Mimi mă privi înverșunată. N-am luat-o razna. Și n-o să merg la terapeuta asta sonată. O să reușesc în felul meu. Am avut deja un avort, așa că știu că este posibil să mi se întâmple. Voi supraviețui pentru a doua oară numai dacă îmi urmez regulile și dacă mă aștept la ce e mai rău.

— OK. Sunt de acord. O luai totuși pe Mimi în brațe. Și ce părere au mama și tata despre asta?

— Nimic, spuse Mimi. Fiindcă n-au habar. Și nici nu trebuie să afle. Iar nu vor fi în stare să-și țină gura și îi vor povesti lui Madam Ferăstrău. Și ea mă va tortura din nou cu telefoane și sfaturi cretine. Și apoi – dacă se va întâmpla din nou – va spune încă o dată: „aș vrea să știu ce greșeală ai făcut“, și atunci va trebui s-o omor, iar Manuel se va întrista și Eliane ar deveni orfană.

— La un moment dat se va vedea.

— Da. Probabil. Dar atunci voi putea spune că m-am îngrășat. Nu ai voie să spui nimănui. Numai tu și Ronnie știți asta și așa trebuie să rămână.

— Și n-am voie să mă bucur? După cum știi, acum am foarte puține motive de bucurie, iar acesta ar fi într-adevăr…

— Nu! Îmi pare rău, dar nu e posibil. Nu ne bucurăm atâta vreme cât există posibilitatea ca bucuria să fie neîntemeiată. O să ne bucurăm atunci când vom avea o garanție.

— OK. Dar e o nebunie, fiindcă în viață nu e nimic garantat, niciodată. Știi asta, nu?

— Mi-e indiferent.

— Dacă vrei să primești o garanție, cumpără-ți un ondulator.

— Cumpără-ți tu unul, Curly Sue.

Măcar o făcusem pe Mimi să râdă.

— Dar vreau să mă bucur de ceva!

— Există destul de multe alte motive de bucurie, spuse Mimi. Știi că micile lucruri te fac fericit, blablabla. Ai putea să te bucuri de vreme. Sau că Ronnie face în seara asta lasagna. Și, dacă vrei să fii puțin rea, poți să te bucuri că domnul Krapfenkopf și-a scos ieri în stradă bradul de Crăciun și a alunecat într-un rahat de câine.

— Nu se poate!

— Ei, bine, asta cu rahatul de câine e inventată. Dar a alunecat, iar doamna Krapfenkopf mi-a descris azi foarte amănunțit ce culori a căpătat acum fundul lui.

— Atunci prefer să mă bucur de lasagna, spusei.

— Da, dar ai grijă: discuțiile despre sugari etc. sunt absolut tabu la masă.

— Și dacă discut cu Ronnie?

— În special cu Ronnie, spuse Mimi.

— Aiurează, zise Ronnie ceva mai târziu, când rămăsese numai cu mine pentru scurtă vreme, în timp ce gătea. (Întotdeauna mă ofeream să tai ceapa, fiindcă puteam plânge în voie.) Dar nu putem face nimic. Doamna Karthaus-Kürten e de părere că Mimi va ceda pe măsură ce sarcina o să evolueze. Hormonii sunt atunci mai puternici, zice ea.

—Vrei să spui că mergi la ea?

Ronnie se înroși.

— Am fost și la preot, mărturisi el. În astfel de situații nu găsești în tine suficiente resurse sufletești. Își scărpină încurcat bărbia. Dar să vorbim despre tine. Arăți mult mai bine. Puțin cam slabă, dar în rest mult mai bine.

— E de la crema hidratantă, îi explicai și îi povestii cum mi se împlinise ca prin minune visul cu cea mai bună prietenă. Mai precis, visul cu cel mai bun prieten homo, ceea ce era și mai bine. Ca să nu mai spunem că prietenul homo era farmacist și putea să procure cosmeticale din gama La Mer la prețuri incredibil de avantajoase.

Mimi reveni în bucătărie și spuse:

— Și cuvintele astea vin din gura unei femei care până acum habar n-avea că există La Mer.

— Dar farmacistul nu este homo, zise Ronnie.

— Ba da, îl contrazisei. Folosește măști hidratante și cremă de ochi.

— Și îl cheamă Justus *Detlef*sen[1]! chicoti Mimi. Adică, e limpede.

Într-adevăr, ăsta era numele farmacistului. Îl întrebasem. Până la urmă, trebuia să cunosc numele celui mai bun prieten al meu. Se simțise puțin cam jignit văzând că mă amuză numele lui, dar îmi îngăduise să-i zic în continuare „farmacist". Și „tu".

---

[1] *Detlef*, nume-clișeu care apare în bancurile nemțești cu homosexuali.

— Nu, nu, spuse Ronnie. Vorbiți de farmacistul din Calea Trandafirilor, nu? Acela nu-i homo. E cuplat cu asistenta lui. Tipa aceea superbă, cu părul negru creț.

— Nu, zise Mimi. Ea se mărită la primăvară, am aflat întâmplător, fiindcă a fost la noi împreună cu mirele ca să-și cumpere o pereche de pantofi. Pentru nunta lor.

— Ca să nu mai spun că el mi-a făcut pedichiura, adăugai. Și a cumpărat o superoja specială, lila.

Ronnie se dădu bătut.

— Dacă ziceți voi… Oricum, e excelent că ai un prieten. Și când mă gândesc la toate produsele pentru copii, pe care el ni le-ar… – au!

Mimi aruncă în el cu o mandarină.

— Respectă regula!

— Bine, spuse Ronnie și-mi făcu cu ochiul.

În cursul următoarelor zile am inventat un fel de cod ca să putem vorbi despre sarcina lui Mimi, fără teama că ni se vor arunca diferite alimente în cap. Copilul a primit numele de cod „Prună“ (termenul probabil al nașterii era în august, exact în perioada prunelor), doctorița ginecolog a fost numită automat „Vânzătoarea de fructe“, hormonii s-au transformat în „furnici“ și așa mai departe.

Mimi nu putea să ne înjure dacă ne auzea întâmplător vorbind despre ambalajul prunelor sau despre metoda optimă de a le transporta. În orice caz, uneori nu înțelegeam nici măcar noi codul. Totul devenea extrem de complicat când venea vorba de prune adevărate. O dată, Ronnie era să scape ceașca de ceai pe jos când Mimi a spus, dusă pe gânduri, că are poftă de marmeladă de prune.

Și chiar dacă nu aveam voie să mă bucur, nevoia de a acționa a apărut totuși, deoarece camera de oaspeți pe care o ocupam urma să devină camera copilului, de îndată ce Pruna urma să vină pe lume. Așa că în zilele acelea de ianuarie am mers la agenția imobiliară recomandată de doamna Karthaus-Kürten. Agenta era tânără, drăguță și energică, dar mi-a dat slabe speranțe în privința găsirii unei locuințe cu șemineu deschis.

— Oferta pentru două camere, bucătărie, parchet, baie și șemineu apare mai rar, ca un câștig la loterie.

— Trebuie să fie neapărat o locuință cu șemineu, îi spusei, cu riscul de a mă crede nebună. Aș lua în considerare și o baie fără fereastră.

— O să văd ce se poate face, spuse agenta imobiliară.

Eram foarte încrezătoare că îmi va găsi locuința potrivită, fiindcă era o persoană inteligentă. După ce îi descrisei situația mea profesională, financiară și particulară, fără să stea prea mult pe gânduri, îmi dădu replica:

— Atunci vom scrie pur și simplu „Licențiată în meteorologie, înstărită“ – sună fantastic și nici nu e o minciună.

Probabil că ăsta era secretul: fără minciuni, dar nici prea mult adevăr – și atunci lumea s-ar găsi într-un echilibru perfect.

Fiindcă tocmai treceam printr-o fază bună (doamna Karthaus-Kürten o numea „stare stabilă“), reușirăm în sfârșit să ajungem la hala din Düsseldorf, acolo unde Karl își depozitase o mare parte din obiectele de artă și mobilă. Mersei și eu doar fiindcă „partea adversă“, adică Leo și surorile lui, renunțaseră să fie prezenți la vizionare și catalogare, și puteam fi sigură că nu voi întâlni acolo niciunul dintre ei.

— Încrederea e bună, controlul e și mai bun, îmi spuse avocatul meu, un om prietenos, cu privire de șoricar și cărare pe mijloc. Oricum aș fi insistat să fiți prezentă, căci un colier sau un *secretaire* Biedermeier pot fi șterpelite cu ușurință și ascunse într-o poșetă, nu-i așa? Deja mă gândesc la ce-i mai rău în ceea ce privește interiorul vilei – la care cu siguranță are acces și fratele, care, după cum am văzut de ce e în stare, ar face orice pentru a pune mâna pe obiectele de valoare de acolo. Ar fi trebuit să mergeți acolo de la început și să fotografiați totul.

Încercai să-i explic că mi-era de fapt absolut indiferent. Voiam doar ca totul să se termine și să pot încheia acel capitol al vieții mele.

Avocatul spunea că pot fi indiferentă, fiindcă el va avea grijă să primesc ce e al meu de drept. Și că dacă vila ar fi fost golită complet, unchiul Thomas nu ar fi căpătat nici măcar tutunul din tabachera pe care o cerea fără încetare. Cererile lui, spunea

avocatul, nu erau fundamentate și dovezile pomenite de mai multe ori nu fuseseră aduse până în prezent. Datorită bucății de hârtie pe care o sărutase tatăl meu, în care stătea scris că eu voi moșteni totul în cazul în care lui Karl i s-ar fi întâmplat ceva, după situația actuală, averea ar fi trebuit împărțită doar între mine, ca moștenitoare, și copiii lui Karl, ca persoane îndreptățite la moștenire.

— Și atunci veți deveni o femeie bogată, spuse avocatul. Chiar și după ce îmi veți fi plătit onorariul.

Se părea că unchiul Thomas avea nevoie de un as în mânecă.

Leo și surorile lui făcuseră o listă a lucrurilor de valoare care, în opinia lor, trebuia împărțite, listă care coincidea în mare cu cea întocmită de tata și Mimi încă de la Londra, în baza documentelor lui Karl. Nu existau discrepanțe în privința depozitelor în acțiuni, a numerarului și a imobiliarelor, doar că valoarea imobiliarelor trebuia reevaluată. Situația a fost ceva mai neclară la punctele „Inventarul vilei părintești din Rodenkirchen“ și „Diverse tablouri, bijuterii, ceasuri și obiecte de artă“, dar aici au adus lămuriri listele lungi de un cot ale unchiului Thomas. El înșirase exact treizeci și patru de obiecte care, în opinia lui, îi aparțineau, fiindcă proveneau din averea lăsată de iubita lui mătușă Jutta și lui îi fuseseră destinate, precum și alte douăzeci și două de obiecte, despre care susținea, de asemenea, că i se cuvin fără drept de apel, „atât din punct de vedere legal, cât și moral“, iar Karl le păstrase în mod special pentru el. Într-adevăr, am găsit în depozit – Karl închiriase mai mult de cincizeci de metri pătrați, iar unele dintre lucruri erau așezate unele peste altele, până în tavan – majoritatea obiectelor listate de unchiul Thomas, printre care și atât de des pomenita „Natură moartă cu pești la mal“. Deși Karl îmi spunea că uneori nici persoanele inteligente nu pot pricepe pricepe arta, eram convinsă că niciodată nu mai văzusem un tablou mai urât și eram pregătită să i-l dau pe loc unchiului Thomas.

Însă avocatul credea că ar fi o mare greșeală fiindcă, după ce făcuse cercetări, aflase că acest tablou ar valora o sută de mii de euro. Așa că am început să contemplu peștii morți cu alți ochi.

De fapt, sperasem (și mă temusem) că în depozit aș putea găsi lucruri personale, suvenire sentimentale și regăsi o bucățică din Karl din perioada de dinaintea mea. Însă toate obiectele depozitate acolo aparținuseră părinților lui și mătușii Jutta, iar Karl credea probabil că le va vinde la un moment dat. (Și, după părerea mea, ăsta era cel mai bun lucru care se putea face cu majoritatea acestor lucruri.)

Avocatul, asistenții lui și cu mine ne-am ocupat o zi întreagă cu catalogarea obiectelor. Lucrurile, indiferent dacă erau scaune, tablouri, oglinzi sau sculpturi în bronz, au fost fotografiate, numerotate, etichetate, pe etichete menționându-se o scurtă descriere („Nr. 13, sculptură în piatră cu cinci picioare, probabil extraterestru, înălțime cca șaizeci de centimetri, urâțenie extremă“) și la venirea serii toate erau rezolvate. Tabachera cea atât de solicitată, ceasurile și bijuteriile nu se aflau acolo, ceea ce l-a înfuriat pe avocat, deoarece, conform celor spuse de unchiul Thomas, era vorba de bijuterii și ceasuri de valoare semnificativă. („Mandantul meu vrea să sublinieze în primul rând valoarea sentimentală a obiectelor, care îmbină tradiția și amintirile…“) Existau și câteva cutii de carton la care ne-am uitat superficial și pe care le-am înregistrat ca atare, cu speranța că printre ele nu se ascundeau lucruri valoroase. Unsprezece cutii cu cărți, trei cutii cu îmbrăcăminte de damă mărimea 42 și o cutie cu porțelanuri. Cea mai bună piesă găsită a fost un câine foxterier împăiat, ai cărui ochi de sticlă ne priveau cercetător și uimitor de prietenos.

— Are vreo valoare? îl întrebai pe avocat.

— Va trebui să-mi plătiți ceva în plus dacă sunt obligat să-l iau, răspunse el.

Totuși – în spiritul corectitudinii –, câinele a fost catalogat în ordinea cuvenită și a primit numărul 243. Purta o zgardă de care atârna o inimioară simpatică, argintie, pe care era gravat numele lui.

În urma unei sugestii, l-am luat cu mine pe „numărul două sute patruzeci și trei“ acasă, direct în camera mea, fără știința lui Mimi și Ronnie. (De când Mimi era însărcinată, aveam reguli stricte de igienă și mă temeam că și câinii împăiați aveau interdicție în casă.)

În absența mea, Leo sunase la Mimi și Ronnie și lăsase un mesaj pe robot. Destul de scurt și concis, ca și cum ar fi un străin. „Bună ziua, numele meu este Leo Schütz și o rog pe Carolin să mă sune înapoi la numărul…“

N-am sunat, bineînțeles. Ultima noastră întâlnire mă aruncase în hăul cel mai negru și mai adânc, iar acum, când mă agățasem iar de marginea prăpastiei, nu voiam să risc ca Leo să îmi facă vânt. Dar în seara următoare a sunat din nou și, fiindcă Mimi tocmai își făcea testul de graviditate de fiecare seară (era deja în săptămâna a șaptea, dar tot nu era încrezătoare), am răspuns eu.

— Leo Schütz. Bună, Carolin. Am mai sunat și ieri.

— Da, știu, Leo. Știu și care ți-e numele de familie.

Din întâmplare, era și numele meu.

— Din păcate, nu ai mai sunat după întâlnirea noastră.

— Da, așa este. Am fost internată o perioadă în spital.

Un oftat.

— Ai fost bolnavă?

Nu. M-am dus pur și simplu de plăcere la spital. Aveam nevoie de puțină companie. Ca să nu mai zic de mirosul atât de încântător de acolo.

— A, înțeleg, spuse Leo, deși nu spusesem niciun cuvânt. *Acel* spital. Sper că te simți mai bine acum. Mi-ar face plăcere să ne vedem. Avem de discutat unele lucruri. Azi a venit lista de inventar pe care a întocmit-o avocatul tău. Și sunt o grămadă de obiecte care trebuie împărțite.

— Cum adică *acel* spital? întrebai. N-am fost la psihiatrie, dacă la asta te referi. Deși, dacă mă gândesc mai bine acum, erau destul de mulți nebuni acolo. Cine știe, poate că era secția de psihiatrie și n-am observat eu.

Leo se abținu să mai adauge ceva.

— Deci, cum rămâne? Crezi că ești în stare să vorbești cu mine?

— Da, confirmai eu. Îmi iau regulat pastilele. Și toate cuțitele și armele mi-au fost confiscate.

— E-n regulă, spuse Leo. Atunci aș propune să ne vedem mâine după-amiază într-o cafenea. Este un loc neutru.

— Neutru față de ce?

Leo mă ignoră iarăși.

— Știi cafeneaua Holly´s din strada Dankert? Ne vedem la ora cinci?

— În regulă.

Când puneam receptorul în furcă, apăru Mimi din baie.

— Ei?

— Tot gravidă, spuse ea scurt.

— Ce surpriză, zisei. Cred că ar trebui să intri la o cură de dezintoxicare de teste de sarcină – ia-o încet. E suficient să le faci din două în două zile.

— Încerc, spuse Mimi.

— Jură! Testele astea sunt scumpe! Dacă vei continua în același ritm, veți sărăci până la nașterea copilului.

— Jur, spuse Mimi, dar văzui clar cum își încrucișează degetele la spate.

Cedai.

— Știi cafeneaua Holly´s din strada Dankert?

— Nu știu nici măcar unde e strada Dankert, spuse Mimi. Crezi că par gravidă?

— Nu. Doar nebună.

„Dacă ne gândim că toți suntem nebuni,
atunci s-a lămurit totul în viață.“
Mark Twain

Mai sună cineva în acea seară – unchiul Thomas.

— La telefon fostul și dragul tău cumnat, Tommi, spuse el.

Auzindu-i vocea unsuroasă, pe loc mă cuprinse spaima, apoi devenii furioasă.

— Ah, unchiul Thomas. Cel care se ocupa cu extorcarea pe ascuns, cel care i-a spus atunci lui Leo despre povestea dintre mine și Karl.

— Același! Unchiul Thomas râse. Mă gândeam să te sun personal înainte ca lucrurile să escaladeze din pricina încăpățânării avocaților și să ajungem la tribunal. Aș avea o propunere pentru tine. O propunere avantajoasă.

— Unchiule Tho...

Nu-mi venea să cred că nu-i găsisem o poreclă omului ăstuia și că rămăsese „unchiul Thomas“. Chiar și unchiul Thomas-Mutră de Pălmuit. Dar pe moment nu-mi trecea nimic mai bun prin minte.

— Poți să-mi spui Thomas. Și eu cum pot să-ți zic? Cum te numea dragul meu frate?

— Carolin, răspunsei.

— Nu, mă refer la poreclele pe care ți le-a dat.

— Uneori îmi spunea Ofelia. Dar desigur, chestia asta nu e treaba dumneavoastră. Și asta nu înseamnă că dacă-mi spunea astfel, aș cădea pradă nebuniei, în caz că vă gândiți la așa ceva.

— Hm, făcu unchiul Thomas îmbufnat. Hai să revenim la ale noastre. Știi cu siguranță că lucrurile nu arată prea bine pentru tine. În momentul în care voi depune cererea ca persoană îndreptățită la o cotă din masa succesorală, va fi prea târziu

pentru un compromis. Prin urmare, vin cu o ofertă de pace. O ofertă care te-ar avantaja extraordinar de mult, aș vrea să adaug. Renunț la uzufructul ce mi se cuvine și iau doar câteva obiecte cu valoare sentimentală pentru mine, înțelegi? Nu mai ai cumva și un al doilea prenume?

Aveam chef să râd cu poftă (cuvântul „uzufruct“ era mult prea haios), dar fusei nevoită să tușesc. Încă mai aveam plămânii puțin sensibili. Când mă simții în stare să vorbesc din nou, spusei:

— „Cerere ca persoană îndreptățită la o cotă din masa succesorală“ – ce înseamnă asta, vă rog? Dumneavoastră, ca frate, nu sunteți deloc îndreptățit la moștenire.

— Oh, oh, se pare că cineva nu este bine informat, făcu unchiul Thomas. Îți recomand să-ți schimbi de urgență avocatul. Al tău e o catastrofă, fetițo. În baza documentelor prezentate, ar trebui să-i fie limpede că mi se cuvine o parte din moștenire deloc de neglijat. Mai ales că am hârtii care dovedesc acest lucru.

— Păi, dacă așa stă situația, nu mai e nevoie de această mică învoială particulară, spusei. Desigur că vreau să primiți tot ce vi se cuvine.

Unchiul Thomas vru să mai adauge ceva, dar pusei repede receptorul în furcă.

— Oh, sper să nu fi făcut vreo greșeală, făcu Ronnie. Dacă el are totuși dreptate și va putea prezenta dovezi ...

— Nu cred. Omul ăsta spune numai minciuni de cum deschide gura. *El* este cel care suferă de pseudologie, exact așa cum scrie la carte.

— Și, mai presus de asta, ea nu trebuie să se teamă! Mimi mă bătu pe umăr. Trebuie să se lupte ca o leoaică pentru moștenirea ei. Va veni și vremea în care o să-i prindă bine banii ăia. Și atunci o să regrete că i-a lăsat unchiului Thomas, lui Leo și surorilor lui lacome. Cu ce te îmbraci mâine? Să-ți împrumut ceva? Măgarul ăla nu trebuie să creadă că arăți mereu ca la ultima voastră întâlnire. De această dată o să te fardezi cu anticearcăn, am eu grijă de asta, și de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l fac.

Ronnie îmi aruncă o privire grăitoare.

— Vânzătoarea de fructe spunea că la pruni există o creștere a agresivității provocată de furnici.

— Atunci se explică, veni replica mea.

— Ha? întrebă Mimi nedumerită, scărpinându-și burta.

Strada Danker se afla în același cartier cu firma de pompe funebre Hellmann, la câteva străzi depărtare de aceasta. Și chiar în apropiere se găsea și cabinetul de avocatură care îi reprezenta pe Leo și pe surorile lui. Aveam bănuiala că și locuința lui Leo se afla pe undeva prin zonă – un loc în care, în mod practic, totul era la mică distanță.

Găsisem drumul după o hartă de pe internet și mersesem cu tramvaiul până acolo – vremea nu era deloc prietenoasă, fiindcă burnița fără contenire, iar eu nu eram suficient de pregătită pentru a mărșălui pe distanțe mari.

Bărbatul mai vârstnic care ședea vizavi de mine era chiar domnul Krapfenkopf. Eram atât de adâncită în gânduri, încât îl recunoscui decât după ce mi se adresă.

— Ei? Mergeți și dumneavoastră cu tramvaiul?

— Ăă, da. Și dumneavoastră?

— Merg în vizită la fiica și nepoțelul meu. Nevastă-mea nu trebuie să știe – ele două nu se înțeleg prea bine. Domnul Krapfenkopf se uită încurcat pe geam. Am auzit despre soț. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră.

Fără să vreau, mi se puse un nod în gât.

— Mulțumesc. Și este foarte amabil din partea dumneavoastră că ați retras plângerea.

Nu că plângerea ar fi avut vreo șansă de succes, dar el fusese oricum drăguț.

— Ah, da. M-am gândit că acum probabil aveți prea multe pe cap.

— Da, aveți dreptate. Îmi pare rău că v-am numit „domnul Krapfenkopf“, domnule Kr... – cum vă numiți, de fapt?

— Hempel, spuse domnul Krapfenkopf. Heinrich Hempel.

Îi întinsei mâna domnului Krapfenkopf.

— Eu sunt Carolin Schütz. Cum spuneam, îmi pare rău. Vă spun sincer că n-am vrut să vă insult.

— Știu, spuse domnul Krapfenkopf. Apoi privi din nou pe geam.

Ajunsei cu punctualitate la cafeneaua Holly's. Leo stătea deja la o masă în apropierea ușii și îmi făcu un semn. Purta din nou un costum cu cravată – venise probabil direct de la lucru. Lumina din jur se reflecta în părul lui blond.

— Locuiești prin apropiere?

Ocolii astfel salutul de la început („Bună?" „Bună seara?" „Ah, ai ajuns deja?" Pupici pe obraji, ca de la o fostă iubită? Strângere de mână ca între adversari într-un litigiu? O bătaie pe umăr ca din partea mamei vitrege? Pur și simplu nu știam ce ar fi fost adecvat) și poate că întrebarea mea sună cam aspru.

— Da, imediat cum mergi înainte, spuse Leo și arătă o vag înspre masa învecinată, indicând direcția. Dar nu vrem să mai stăm mult timp în apartamentul ăsta. Este pur și simplu prea mic.

Prin „vrem" se referea cu siguranță la logodnica lui și la el. Mai bine că a pomenit asta de la bun început.

— Oh, spusei în timp ce-mi scoteam haina și o atârnam de spătarul scaunului. Cineva așteaptă cumva o prună?

— Poftim?

Mă așezai.

— Hai că-i bine. Se pare că azi am eu însămi o mică problemă cu furnicile.

— Ți-am comandat un capucino, spuse Leo. Nu dorești să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Dar arăți destul de slabă.

— Mersi.

Acu' sincer, replica asta ar putea jigni vreodată o femeie?

— Dar oricum arăți mai bine decât ultima dată. Sincer, m-am speriat rău când te-am văzut. Cu părul unsuros, hainele neîngrijite și cercănele negre din jurul ochilor. Leo luă un cub de zahăr și-l rostogoli în palmă.

— Ud, rectificai.

— Ce?

— Părul era ud, nu unsuros. Iar hainele erau la fel de ude, nu neîngrijite.

— N-am vrut să...

— Exceptând pantofii. Erau plini de rahat de câine. Dar e-n regulă, arătam oribil și mă simt și acum destul de mizerabil. În schimb, tu arăți incredibil de bine, dacă-mi permiți. Da, cu siguranță am voie, căci am impresia că ți-ai dori să fii sigur că am înregistrat precis diferența dintre tine și mine, așa că asta fac. Așadar, să vedem: dincoace, pe partea mea, ce avem? Exact – o epavă. Și dincolo, de partea cealaltă a mesei? Tipul învingătorului. Atrăgător, foarte îngrijit, pantofi de calitate, tunsoare perfectă, cu siguranță costumul a fost scump, superinel de logodnă, și – hei – tenul tău arată foarte proaspăt, folosești cumva cremă hidratantă?

Leo își mușcă buzele. Apoi inspiră adânc și spuse:

— Da, minunat că am clarificat aspectul ăsta. Putem să revenim acum la problemă?

— Da. Scosei din geantă o copie a listei de obiecte catalogate. Ați renunțat să fiți de față la înregistrarea lucrurilor, prin urmare presupun că ați fost de acord cu rezultatul. Sunt câteva obiecte drăguțe. Sfeșnice cu care soacra poate fi altoită, tablouri atât de frumoase că îți vine să plângi când le privești. Și o grămadă de scaune. Din păcate, bijuterii și ceasuri n-au fost găsite, iar avocatul tău s-ar putea să creadă că le-am transformat de mult în bani. În orice caz, nu se găseau în depozit.

Leo inspiră și expiră din nou profund. (Trebuia s-o întreb pe Trudi dacă Leo nu participase cumva la vreunul dintre seminarele ei de terapia respirației.)

— Aș dori să clarific acum o chestiune. Dacă ar fi fost după mine, n-aș fi luat nici măcar un cent din această moștenire. Dar este vorba de surorile mele. Ne vrem cota-parte care ni se cuvine.

— Nu înțeleg. Nu vrei nici măcar să știi cum a murit el.

— Despre asta mi-a povestit deja sora ta până în cel mai mic detaliu, spuse Leo. Și după cum...

— El nu ți-a făcut absolut nimic, Leo. S-a îndrăgostit doar de femeia pe care tu n-o mai voiai. Și asta a fost vina mea. Pe mine ar trebuit să fii supărat.

— Putem, *te rog*...

— Karl purta întotdeauna în portmoneu o fotografie cu tine și surorile tale, știai asta? Și-ar fi dorit atât de mult să fie în bune relații cu voi.

— Atunci, n-ar fi trebuit s-o părăsească pe mama, vorbi Leo cu asprime și continuă apoi pe un ton adecvat afacerilor. În acest moment se mai pune problema doar de a stabili valoarea succesiunii după deducerea tuturor obligațiilor; cu alte cuvinte, de a evalua obiectele inventariate, precum și bunurile imobiliare. Depozitele în acțiuni și numerar sunt deja exprimate și nu intră în vreo procedură litigioasă, așadar, acestea vor putea fi împărțite în curând. Rămâne la libera ta alegere să le plătești din mijloacele disponibile o sultă celorlalți îndreptățiți la masa succesorală, în caz că nu vrei să înstrăinezi bunurile imobiliare. Leo șovăi. Ceea ce ar putea fi inevitabil, având în vedere valoarea sumelor de plată.

— Aha.

Nu înțelesesem niciun cuvânt. Poate că ar fi trebuit să studiez Dreptul încă vreo două semestre.

— Da, *aha*! Suntem pregătiți să venim în întâmpinarea dorințelor tale. Putem să ne punem de acord fără a mai trece pe la judecător în privința împărțirii masei succesorale și nu va cădea numai pe umerii tăi transformarea în numerar a întregii averi.

— Cât altruism.

Îmi încrucișai brațele la piept.

Un chelner ne aduse băuturile: un capucino pentru mine, o cafea neagră pentru Leo.

Leo luă o înghițitură și se aplecă spre mine. Oare avea habar că figura lui era aidoma celei ale lui Karl? Ei, bine, mai lipseau câteva detalii. Spre exemplu, fruntea înaltă și impetuozitatea buzei superioare. Și liniile acestea ale feței, care lui Karl îi confereau caracter. Și micile riduri din jurul gurii, care îi sporeau farmecul când surâdea. Iarăși mi se umplură ochii de lacrimi și nu puteam decât să sper că Leo nu va observa.

— Nu vreau să te păcălesc cu nimic, spuse el. Mi-aș dori foarte mult o bună înțelegere. Aș vrea să păstrez pentru familie casa bunicilor mei, de aceea aș lua-o eu. Se află de mai multe

generații în proprietatea familiei și ar fi trist dacă ai fi obligată să o vinzi ca să ne despăgubești pe noi.

— Da, este o casă de vis, spusei. Poziția este fantastică. Și are turnulețele acelea fermecătoare!

Leo zâmbi scurt.

— Da, exact. Larissa s-a îndrăgostit de casă datorită turnulețelor. Intenționăm să ne mutăm acolo.

Simții o împunsătură la auzul acelor vorbe.

— Oh, și ce se va întâmpla cu Oer-Erkenschwick? Credeam că acolo te așteaptă deja un teren de construcții.

Larissa – ce nume ridicol. Cu siguranță era vreo încrezută cu nasul pe sus și se potrivea cu Leo la fix.

— Gluma ta despre Oer-Erkenschwick nu mi s-a părut amuzantă.

— „Întreaga lume era casa lui – Tokio, Londra, Oer-Erkenschick."

— Da, m-am gândit că tu erai de vină. Cum spuneam, nu a fost amuzant. În special într-o zi ca aceea.

— Mda, în privința umorului trebuie să fii pe aceeași lungime de undă – ceea ce nu se întâmplă mereu. Așadar, vrei vila bunicilor tăi. Și mai ce?

— Pianul – pentru Helen.

— E-n regulă.

Oricum urma să am probleme cu mutarea clavecinului când mă voi fi instalat în propria mea locuință.

— Cât despre toate celelalte, mi-e indiferent. Din partea mea, putem să încheiem acordul cu împărțirea chiar și săptămâna viitoare. În caz că unchiul Thomas nu se va amesteca. El susține că are un testament de-al mătușii Jutta care dovedește că tatăl meu a dobândit moștenirea pe nedrept. Și, în plus, că tata ar fi păstrat niște lucruri special pentru el.

— Avocatul meu este de părere că dacă ar fi avut un testament, ar fi ajuns de mult cu el în fața tribunalului.

— Dar se afla deja cu ta... Karl într-un litigiu, iar procesul poate fi oricând activat.

— Nu, nu exista niciun proces. I-a trimis lui Karl doar câteva scrisori de amenințare prin intermediul avocatului.

— Bine, atunci pornim de la premisa că unchiul Thomas rămâne pe dinafară – vom încheia un acord, iar problema va fi rezolvată.

— Mie îmi convine. Urăsc să port discuții în contradictoriu pentru tot tărăboiul ăsta.

Leo zâmbi ușor schimonosit.

— Dar nu urăști faptul că tatăl meu te-a făcut o moștenitoare bogată, nu?

— N-am știut înainte absolut deloc că exista ceva de moștenit din partea lui Karl.

— Dacă a omis să-ți spună, asta nu-l pune într-o lumină bună nici pe el, nici relația voastră.

Nu, nici Leo, nici Mimi nu aveau să reușească să mă convingă de așa ceva. Poate că mariajul nostru nu fusese perfect, însă putea fi caracterizat drept o bună căsnicie. Și dacă nu-mi dezvăluise posibilitățile de moștenire și nici nu-mi pomenise de sumele preluate din chirii și acțiuni, acest lucru vorbea de la sine în numele lui Karl. Cât timp prețios am fi risipit cu toate astea? Eram bucuroasă pentru fiecare minut pe care îl petrecuserăm împreună fără să vorbim despre bani și alte chestii plictisitoare.

— Oricum nu m-ar fi interesat, spusei. Dacă ar fi fost după mine, noi doi ne-am fi pus de acord de la bun început și fără avocați. Și ai fi putut evita să bagi bani în buzunarul acestui Doctor Hebbinghaus.

— Nu poate fi vorba de băgat bani în buzunarul cuiva, zise Leo. Doctor Hebbinghaus este șeful meu. Și modelul meu. De la început m-a promovat și sprijinit. Da, pot spune că este tatăl pe care nu l-am avut niciodată. Da, și în câțiva ani o să devin asociat la cabinetul lui. Pe lângă asta, el este și viitorul meu socru.

— Înțeleg. Cariera îți este astfel asigurată. În aceste condiții, bineînțeles că socrul tău și-ar dori să moștenești cât mai mult posibil. Îl privii pe Leo direct în ochi. Te descurci magistral pe drumul pe care ai pornit. Karl s-ar bucura pentru tine.

— Da, pară Leo fără să-și ferească privirea. *Sunt* foarte fericit.

— Și eu foarte nefericită, recunoscui.

— Cum e cu farmacistul? Aveam impresia că era foarte doritor să te consoleze.

— Farmacistul este ho… doar un bun prieten, spusei. Leo, aveai de gând să nu-l ierți niciodată pe tatăl tău?

Leo mai luă o înghițitură de cafea.

— Este posibil ca bijuteriile și alte valori să se găsească în seiful vilei.

— Ce risipă de timp! Să fiți supărați ani întregi unul pe altul, ca apoi, brusc, să fie prea târziu pentru a vă împăca. Cel puțin, poți fi sigur că din partea lui Karl nu exista nicio ranchiună în ceea ce te privește. Dimpotrivă, avea o înțelegere absolută pentru mânia ta. Întotdeauna a luat asupra lui toată vina.

— Este vorba de bijuterii de familie foarte prețioase, o parte dintre ele din secolul XVIII. Și ceasuri Cartier, care sunt obiecte de colecție.

Renunțasem. Ochii lui Leo doar semănau cu cei ai lui Karl. În spatele lor sălășluia un cu totul alt suflet.

— Da, avocatul unchiului Thomas pomenește de fiecare dată despre asta în scrisori. De ce n-a scos catrafusele – pardon –, deci de ce nu le-a luat el din seif? Sau tu? Casa e permanent goală, iar pentru un spărgător ar fi prada perfectă.

— De aceea ar fi bine să fie inventariat conținutul seifului cât de curând posibil. Leo luă o bucățică de zahăr cubic și o aruncă în ceașca goală. Se pare că nu era atât de *cool* cum voia să pară. Deși nu este ușor de spart, fiindcă e făcut din oțel gros de patru centimetri și are un mecanism de închidere pe care nimeni nu-l mai cunoaște în ziua de azi…

— Ei, da. Fiindcă ați avut încredere în mine la catalogarea depozitului, mă voi încrede în voi ca să vă ocupați de inventarierea conținutului seifului, spusei.

Mă luase durerea de cap și voiam să merg acasă.

— Aș fi făcut de mult chestia asta, spuse Leo. Dar seiful este protejat de o parolă.

— O parolă? În mod normal nu este un cifru?

Leo oftă.

— Nu și în cazul acestui seif. Este un obiect antediluvian și funcționează numai cu o parolă din unsprezece litere. Pe vremea bunicilor mei, parola a fost întotdeauna „Portocalele“ – destul de stupid. Dar tatăl meu trebuie s-o fi schimbat.

— Așa. Acum parcă începeam să mă luminez de ce, printre altele, unchiul Thomas se interesase de posibilele porecle pe care mi le-ar fi dat Karl. O poreclă din unsprezece litere.

— Știi întâmplător care ar putea fi parola?

— „Neiertători" are unsprezece litere. Și „Fațăderahat". Și „Sucdeananas". Doamne, dacă te gândești bine, majoritatea cuvintelor au unsprezece litere. Toate, în afară de Oer-Erkenschwick.

— Chiar nu poți renunța?

Mânios, Leo mă străfulgeră cu privirea.

— La ce anume?

— Să fii atât de arogantă! Exact așa a fost întotdeauna și tata.

— Eu – arogantă? Îl privii cel puțin la fel de mânioasă. Cine pe cine privește de sus cum că are cearcăne, palton uzat și păr aparent unsuros? A, și cine a declarat recent tuturor că aș suferi de pseudologie și că în mod cert aș fi pregătită să încep o nouă relație?

— O, scuze că te-am jignit cu asta. Doar că atunci mi-am amintit cât de repede ai putut să te implici în ceva nou. Vreau să spun, am avut o mică dispută și atunci te-ai dus la tatăl meu, la hotel și te-ai culcat cu el.

— Nu s-a întâmplat așa. Au fost mai multe coincidențe ciudate, și apoi...

Tăcui și începui să-mi frec tâmplele.

— Iar eu, ca un prost ce sunt, credeam că ți-am frânt inima și în următoarea zi am venit să mă ocup de tine.

— Este limpede că preferi versiunea ta față de povestea adevărată, spusei. Fiecare cu adevărul său, așa zicea Karl mereu.

— Ei, făcu Leo. În mod sigur a furat de undeva expresia asta.

Se uită pe fereastră. Cumva, îmi amintea de domnul Krapfenkopf de adineauri, din tramvai. (Iarăși îi uitasem numele real.)

Îmi împinsei ușor mâinile pe masă până când le întâlnii pe ale lui. Leo tresări, dar îmi îngădui să-l ating.

— Niciodată n-am vrut să-ți fac rău, șoptii. Atunci m-am comportat copilărește și am dat dovadă de lașitate. Și cel mai groaznic este că din cauza mea, relația dintre tine și Karl s-a înrăutățit și mai mult.

Mă podidi iar un plâns stupid. Trebuia să fac un mare efort ca să-mi reţin lacrimile.

Leo tăcea.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat, spusei.

Mă gândeam că atunci ar fi momentul prielnic să declare că şi lui îi pare rău.

Dar Leo scutură din cap şi spuse:

— E mult prea târziu pentru asta.

Îmi retrăsei mâinile şi mi le încrucişai la piept. Speram să nu încep să plâng.

— Dar nu sunt supărat pe tine sau ceva de genul ăsta, zise Leo. Îmi pare rău pentru tine.

Fixai din priviri spuma de lapte din ceaşca mea de capucino rămasă neatinsă, până când reuşii să-mi ţin lacrimile sub control. Apoi mă ridicai şi-mi îmbrăcai haina.

— O să-i spun atunci avocatului meu că împreună cu so... avocatul tău urmează să împartă averea în aşa fel încât să primiţi vila din Rodenkirchen. Şi pianul, desigur.

Trebuia s-o şterg urgent, în orice loc în care aş fi putut plânge în voie.

— Nu ţi-ai băut cafeaua.

— O vei achita, totuşi? Din milă faţă de mine.

Aceasta fu ultima replică pe care reuşii s-o pronunţ înainte de a face stânga-mprejur şi de a fugi de acolo. Când ajunsei la uşă, lacrimile începuseră deja să-mi curgă.

„Zeița Fortuna ne zâmbește,
Dar poate că nu-i place fericirea desăvârșită:
Și atunci când ne oferă o zi de vară,
Ne dăruiește și țânțari.“
Wilhelm Busch

E adevărat, fără îndoială.
Întotdeauna se strecoară cumva și un vierme.

Privind retrospectiv, lunile care au urmat pot fi descrise doar în câteva cuvinte, deși în realitate fiecare zi se scurgea foarte, foarte lent. Întâlnirea cu Leo îmi demonstrase că nu toate problemele care se rezolvă îți oferă și satisfacție. Există anumite lucruri care nu mai pot fi reparate – nici chiar cerând iertare din tot sufletul. Unele șansele se pierd și nu mai apar niciodată. Pentru că murise, Karl și copiii nu se mai puteau apropia în această viață. Și la toate acestea contribuisem și eu.

Am întrerupt pastilele pe ascuns, mai întâi doar de probă. Într-adevăr, nu am constatat ulterior nici îmbunătățirea, nici înrăutățirea stării mele de spirit, însă durerile de cap m-au mai lăsat. Mergeam în continuare, totuși, la doamna Karthaus-Kürten, fiindcă între timp mă obișnuisem cu ea și trebuia oricum să pierd vremea într-un fel sau altul. În luna februarie a inaugurat un nou seminar de weekend și s-a folosit de mine fără jenă pe post de cobai pentru revoluționara ei terapie „Zi de zi, o mică bucurie“.

Astfel, îmi vârî sub nas un teanc de cartonașe roz și-mi spuse cu îndrăzneală:

— Vom scrie acum toate lucrurile mărunte care v-ar putea înveseli. Și de fiecare dată când nu vă simțiți bine, luați unul dintre cartonașe și faceți ce scrie acolo. Înțelegeți?

— Da, în principiu, spusei.

— Ei, atunci să începem. Luă primul cartonaș, își scoase pixul și mă privi cu speranță. Capucino cu multă spumă, scorțișoară și zahăr! Nu? Ne bucurăm când bem așa ceva!

— Ăăă, da.

Doamna Karthaus-Kürten scrise cu o caligrafie înflorată „Capucino“. Apoi mă privi din nou, radioasă.

— Şi mai ce? O plimbare! O hoinăreală prin zăpadă, purtând îmbrăcăminte călduroasă, până când obrajii ni se înroşesc şi circulaţia ni se pune în mişcare de la porţia zdravănă de oxigen. Da, e ceva frumos.

Mă uitai, pe geam, afară, unde lumea era din nou îngropată în zăpadă. Pur şi simplu iarna nu voia să se sfârşească.

Doamna Karthaus-Kürten ajunsese deja la următorul cartonaş.

— „Să mângâi căţelul“! Nu-i aşa? Nimic nu este mai liniştitor.

Mă gândeam la „numărul două sute patruzeci şi trei“, foxterierul împăiat cu care seara purtam uneori discuţii ample, şi aprobai din cap. Dar terapeuta părea să fi uitat complet de prezenţa mea.

— O cadă cu apă fierbinte, cu ulei de lavandă, spuse ea jubilând. Sau, şi mai bine: aromă de trandafiri!

Se pornise de-a binelea. Completa cu înfrigurare cartonaş după cartonaş şi, de la atâta concentrare, îşi scosese vârful limbii într-un colţ al gurii.

— „Să-mi cumpăr lenjerie nouă fără să mă uit la preţ.“ „Să petrec o minivacanţă la mare.“ „Să merg desculţă prin nisip.“ „Să merg la noul film cu Uma Thurman şi să mă bucur că semăn cu ea.“ „Să-mi fac un tratament corporal cu sare, miere şi ulei de măsline, apoi un duş rece.“ „Să o întreb în sfârşit pe Viola de cabinetul de masaj şi să-mi fac acolo o programare.“ „Să vizitez expoziţia lui Hopper înainte de a se închide iarăşi.“ „Să fac o partidă super de sex de împăcare.“ „Să beau un pahar de vin roşu la gura şemineului şi să mi se maseze picioarele.“ „Să merg să-mi cumpăr pantofi cu o bună prietenă – nu cu Tina!!“ „Să fac floricele împreună cu copilul.“ „Să mi se aducă micul dejun la pat“... – ah, nu-i aşa că vă place? Până şi planificarea tuturor acestor lucruri ne face fericiţi, nu credeţi?

— Ba da, răspunsei şi mă întrebai încă o dată de ce oare plătea acolo casa de asigurări de sănătate fără să crâcnească, în schimb nu accepta să preia costurile pentru un detartraj profesional pe care mi-l doream o dată pe an.

Când ședința luă sfârșit, doamna Karthaus-Kürten îmi înmână pachetul de cartonașe cu o mină aproape solemnă.

— Vă rog! Ore nenumărate de fericire pură!

— Mm, nu preferați să le păstrați dumneavoastră? o întrebai, dar doamna Karthaus-Kürten spuse:

— Nu, îmi fac singură altele, acestea sunt ale dumneavoastră. Până data viitoare trebuie să puneți în practică cel puțin zece lucruri – este obligatoriu.

Când îi arătai farmacistului cartonașele, intră imediat în joc. Citind vorbele aducătoarele de fericire ale doamnei Karthaus-Kürten, avu reacții stupide:

— A, da, mergem la cinema și o să ne bucurăm că semeni cu Uma Thurman. O, nu, asta e și mai bună. Mergem cu copilul – ups, care copil? – la grădina zoologică și ne uităm la puii de elefant. Și apoi facem curățenie în garaj. Îîuu! Sau nu – mai bine rămânem acasă la un pahar de vin roșu, în fața șemineului și ne masăm picioarele. Și apoi facem o superpartidă de sex de împăcare.

— Ai cumva un șemineu?

— Nu, din păcate nu. Dar am un vin roșu foarte bun. Iar pentru sexul de împăcare va trebui, desigur, să ne certăm înainte.

„Înainte de toate, n-ar trebui să fii homo“, îmi spusei cu un mic regret. Sexul începuse să-mi lipsească – încă n-aveam încredere să-i spun doamnei Karthaus-Kürten (era doar psihoterapeuta mea), însă îi mărturisisem lui Mimi.

— Normal că-i simți lipsa, spuse Mimi. Sexul este o nevoie de bază a omului. Eu, personal, o să am nevoie și când voi avea o sută de ani. Totuși, am aflat că pentru o vreme uiți complet de asta atunci când ai un copil. Și recunosc că sexul nu e deloc incitant atunci când te gândești tot timpul că ai putea vomita peste partener.

Sărmana Mimi, în majoritatea timpului principala ei preocupare era să nu verse și bineînțeles că starea ei nu trecuse neobservată de către prietenele din magazin.

— E doar o infecție intestinală, spuse Mimi uitându-se spre bebelușul lui Trudi. Nu e o infecție molipsitoare.

— Aiurea, i-o întoarse Tudi. Eşti gravidă! Sânii tăi sunt de două ori mai mari ca de obicei.

Stăteam pe canapeaua roşie, probam o pereche de pantofi marca Santini din noua colecţie de primăvară şi îmi scăpă un zâmbet schimonosit.

— Port sutien cu *push-up*, făcu Mimi.

— Ah, haide Mimi, că doar ştim! spuse Constanze. Am văzut că ai cumparat zece teste de sarcină de la farmacie. Şi când vii de la toaletă, observ că zâmbeşti mereu.

— Vrem doar să ne bucurăm pentru tine! adăugă Trudi.

— Pentru mine? Dar eu nu mă bucur, zise Mimi. Dacă spuneţi cuiva, vă omor. Ştiu prea bine cum a fost când am pierdut-o pe Nina-Louise. Nu mai am niciun chef să primesc condoleanţe de la fitecine. E limpede?

— Limpede ca bună ziua, spuse Trudi. A, o să-ţi dau toate lucrurile mele pentru bebeluş...

— Nu, nu, nu! Mimi îşi lovi coapsele. Fără discuţii despre bebeluşi, absolut deloc. Ne comportăm ca şi cum n-ar exista, pricepeţi?

— Şi pentru câtă vreme?

— Până când o să apară. Dacă o să apară vreodată, vreau să zic.

— Normal că o...

— Taci!! ţipă Mimi. Tot n-aţi înţeles?

— Ba da, ba da, o asigurară prietenele.

Însă deja în ziua următoare – din întâmplare, eram din nou în magazin fiindcă nu reuşisem să mă hotăresc între o pereche de pantofi maro şi una de pantofi negri –, Constanze adusese un tort de două etaje, pe jumătate acoperit cu glazură de culoare albastru-deschis, cealaltă jumătate acoperită cu glazură roz. Pe deasupra era scris cu alb: „It's a baby!“[1]

Când văzu faţa lui Mimi, Constanze se temu probabil că tortul – o minune din pişcoturi şi cremă de fructe de pădure şi zmeură – va fi catapultat direct în perete, aşa că spuse rapid:

---

[1] „Vei avea un bebeluş“ (en. în original).

— Nu este pentru bebelușul *tău* – este pentru, ăăă, alt bebeluș.

— A, da? Și pentru care anume? întrebă Mimi amenințător.

— Ei, al meu.

— Ești gravidă?

Constanze ridică tortul, ținându-l cât mai departe de Mimi.

— Încă nu, dar Anton și cu mine am luat astăzi decizia să nu mai folosim anticoncepționale de acum înainte și să provocăm soarta.

— Așadar, nu există un alt bebeluș căruia să-i fie e destinat acest tort? Mimi își miji ochii și încercă să pară cât mai periculoasă.

— Se poate să nu fie chiar așa – azi-noapte am făcut sex complet neprotejat și pe undeva, prin interior, s-ar putea să ia naștere un copil chiar în aceste momente, iar tortul este pentru *acest* copil. Așa că nu te mai opune. Am adus și șampanie, fiindcă trebuie să sărbătorim. Și cu ocazia asta îți demonstrez că te poți bucura de un copil chiar dacă nici nu a fost conceput. Așa e.

Mimi mârâi ceva ininteligibil, dar fiindcă tocmai intra o clientă, tortul rămase nemutilat. Asta până în momentul în care Constanze îl tăie și îl împărți. Chiar așa – cel mai gustos tort din lume. Întrebai dacă am voie să duc două felii dincolo, în farmacie, și Constanze acceptă. Justus se bucură când mă văzu cu tort cu tot.

— În sfârșit văd pe cineva normal, spuse el. Azi au intrat aici numai sonați și perverși, nu-i așa, Janina?

Asistenta lui savura deja tortul.

— O, e făcut în casă?

Eram extrem de măgulită că nu mă număram printre sonați și perverși. Era o senzație cu totul nouă. Tocmai intră iarăși una dintre persoanele sonate, o tânără, care se îndreptă hotărâtă spre tejghea.

— Am nevoie de boia iute, chimen, oregano și tarhon, spuse ea.

Farmacistul își dădu ochii peste cap în timp ce Janina îi explica răbdătoare clientei că – din păcate – nu țin condimente.

— Păi aici nu e o *farmacie*? se miră femeia iritată.

— Și eu sunt Papa de la Roma, murmură Justus, însă Janina spuse cu voce extrem de prietenoasă:

— Da, este o farmacie, de aceea nu ținem condimente.

— Cum e posibil așa ceva! Și cum de îmi spuneți așa, verde în față! Ca și cum v-ați mândri cu asta. Femeia făcu stânga-mprejur și părăsi încăperea.

— Poate se duce dincolo, la magazinul de pantofi – sper că acolo vindeți tarhon. Justus îmi zâmbi. Ce pot face pentru tine?

— Nu mă pot hotărî dacă să cumpăr o pereche de pantofi maro sau negri.

— O, asta chiar că e o problemă serioasă. Janina, te descurci câteva minute aici fără mine, da?

Janina dădu din cap, cu gura plină de tort.

La Pumps&Pomps, farmacistul fu privit cu multă curiozitate. Le povestisem tuturor despre noul meu prieten homosexual și acum toate erau puțin invidioase. În primul rând pentru produsele La Mer, desigur.

Trudi declară totuși că farmacistul nu este în niciun caz gay, fiindcă o cunoștea personal pe fosta lui prietenă, de la unul dintre cursurile ei de terapie a respirației.

— Nu, e exclus, ripostai, iar Mimi mi se alătură:

— Tipul e așa de homo, Trudi, că îl trădează până și numele lui, Detlefsen.

Constanze spuse că în regiunea de unde provenea ea există mulți oameni cu numele Detlefsen și, după câte știe ea, niciunul nu e pe invers.

— Ăsta de aici chiar e homo, insistai și le povestii cum îmi lăcuise unghiile de la picioare. Cu ojă lila.

Chestia asta o convinse pe Constanze, nu și pe Trudi.

— Deci, în primul rând, mi se pare o discriminare – de ce bărbații heterosexuali n-ar putea să lăcuiască unghii? Și, în al doilea rând, îmi amintesc cu exactitate de fosta lui prietenă. A durat o eternitate până când am reușit să i-l scoatem din cap pe farmacist, cu ajutorul respirației.

— Înseamnă că era vorba de alt farmacist, spusei.

— Nu, era ăsta, zise Trudi. Știu sigur.

— Dar ăsta e homo.

— Pe atunci nu era, insistă Trudi.

Aşadar, când Justus intră în magazin, Trudi îşi aşează copilul pe umăr ca să-l cerceteze cu atenţie. Pe la spatele lui îmi făcea semne ciudate.

— Ce? şoptii eu.

— Nu-i pe invers, veni replica şoptită.

— Cum adică?

— Nu *merge* ca un gay, şopti Trudi.

— Poftim? întrebă Justus.

— Astăzi afacerea nu merge ca ieri, spuse Trudi cu voce tare. Şi nici nu s-a încălzit afară.

— În niciun caz, îi replică Justus. Sunt minus opt grade. Aşa, unde sunt pantofii?

Îi arătai încălţămintea.

— Hm, făcu Justus şi studie mai întâi pantofii negri. Iar negru? Cred că seamănă cu cei pe care îi ai deja.

— Oh, aşa-i. Atunci o să-i iau pe cei maro.

— Cei maro sunt foarte frumoşi. Dar, cinstit vorbind, cu ce o să-i porţi? N-ai deloc haine maro. Şi în locul tău nici nu mi-aş cumpăra lucruri maro. Nu este culoarea care ţi se potriveşte – e prea plictisitoare.

Mă uitai la Trudi cu o privire grăitoare. „Ei? Tot nu ţi se pare gay?“

Părerea fermă a lui Trudi începu să se clatine. Dar fu cu adevărat convinsă abia atunci când farmacistul întinse mâna după o pereche de pantofi lila şi spuse:

— Cum ţi se par ăştia? Mi se par bestiali.

— Dacă zici tu! Îi zâmbii triumfătoare lui Trudi. Ce preţ au? Ah, nu contează! Îi cumpăr oricum. În definitiv, sunt o moştenitoare bogată.

Moştenirea se lăsa însă aşteptată. Avocaţii nu păreau să se grăbească la fel de tare ca mine şi, în plus, scrisorile din partea avocatului unchiului Thomas tergiversau mereu problema. Şi aşa s-au scurs luna februarie şi prima jumătate a lui martie, fără schimbări semnificative. Universitatea din St. Gallen, care încă mai aştepta lucrarea mea de licenţă, fu înştiinţată despre incapacitatea mea de lucru, agenta aceea imobiliară drăguţă nu

reuși, în ciuda tuturor eforturilor, să-mi găsească un apartament cu două camere și șemineu, iar Mimi rămase în continuare însărcinată și arțăgoasă. Doamna Karthaus-Kürten repeta în fiecare săptămână că trebuie să descoperim ce anume îmi doresc cu adevărat de la viață, în special din punct de vedere profesional, dar din păcate nu făcea nimic pentru a da de urma secretului. (Nici nu mă așteptam la altceva.) Dar terapia cu cartonașe roz funcționase grozav, mereu reușeam să mă îndeletnicesc cu zece sau mai multe activități care mă făceau fericită, cel puțin pe durata acestora. (Mă rog, „fericită“ este probabil un termen *cam* exagerat.) Citeam din nou cărți, beam capucino mai des, cântam la mandolină, iar Constanze și Trudi mă luau la jogging de două ori pe săptămână în locul lui Mimi.

Și apoi, petreceam destul de mult timp împreună cu farmacistul. La început merseserăm amândoi la cinema, dar mai târziu ne dădeam pur și simplu întâlnire. Uneori ne duceam să bem ceva, alteori să ne plimbăm, uneori doar stăteam pe canapea și ne uitam la *Germany's Next Topmodel*. (Acasă la Mimi și Ronnie n-aveam voie să mă uit la așa ceva – Mimi spunea că i-ar muri toți neuronii.) Farmacistul locuia într-un apartament foarte frumos (era și normal!) amenajat deasupra farmaciei. Era mic, dar luminos, avea încălzire prin podea, baie cu fereastră și un balcon mare, iar dacă ar fi avut și un șemineu, ar fi fost fix casa mea de vis.

Cu Justus se putea discuta foarte bine, mult mai bine decât cu doamna Karthaus-Kürten, și chiar mai bine decât cu Mimi (care, pentru moment, era într-o continuă preocupare să nu piardă toaleta din ochi, prin urmare nu era cea mai receptivă ascultătoare). Lui îi povestii totul despre Karl, Leo și copilăria mea ca Alberta Einstein, iar el, la rându-i, îmi istorisi despre tatăl lui mult prea sever, fratele mai mic dependent de alcool și mama lui, care murise când Justus avea paisprezece ani. (Ceea ce explica de unde i se trăgea tendința de a sări mereu în ajutor.) Preluase farmacia de la tatăl său abia cu un an în urmă și existau niște vechi datorii pe care fusese nevoit să le rezolve, plus nervii produși de lupta cu Fiscul. După câte o discuție extrem de tristă, ne obișnuisem să pescuim cartonașele roz ale doamnei

Karthaus-Kürten și, pentru a înveseli atmosfera, făceam primul lucru scris acolo.

Justus zicea că mulțumită noii metode terapeutice a doamnei Karthaus-Kürten, el însuși se simțea mai bine. În special cartonașul „Să-i spun în sfârșit Tinei părerea mea“ îi propulsase dezvoltarea spirituală cu ani-lumină.

— Adică pui în aplicare terapia mea și atunci când nu sunt cu tine? îl întrebai. Dar nu-i corect.

— Păi și tu mergi la mare fără mine, spuse farmacistul și atunci oftai, uitând să mai întreb cine era Tina.

Mama mă invitase la Mallorca într-o vacanță de paisprezece zile – la începutul primăverii, când acolo migdalii dădeau în floare. Dar, în primul rând, atunci când am ajuns acolo, vremea migdalilor trecuse, și în al doilea rând erau prezente și cumnata mea, Madam Ferăstrău, împreună cu nepoata, Eliane. Nu știusem de ele (altfel n-aș fi acceptat invitația), iar mama susținea că și ea aflase în ultimul moment.

— A vrut să ne facă o surpriză, îmi șuieră mama în aeroport, când în loc să-mi dublez surprinderea cu o adecvată exprimare a bucuriei, întrebasem, destul de nepoliticos: „Doar nu stați și voi în același hotel, nu?“ (Era de fapt doar o întrebare retorică.)

— Va fi o vacanță între fete supergrozavă, spuse Madam Ferăstrău, care nu avea nicio prietenă și, mai ales, niciun prieten gay, și care i-ar fi provocat suferință cuiva mai slab de înger decât mine. O să ne cumpărăm toate patru aceleași țoale și cucerim insula.

— Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci, îmi șopti mama și mă împinse fără milă spre bariera controlului de securitate.

Ei bine, trebuie să recunosc, existau cu siguranță lucruri și mai rele decât să te pomenești în toiul primăverii într-un hotel de cinci stele, pe o insulă mediteraneană. După iarna lungă și rece din Germania, lumina de aici, verdele îmbietor și aerul cald mi se păreau pur și simplu copleșitor de frumoase.

Iar când Madam Ferăstrău se pornea să-mi țină vreuna dintre predicile ei fără sfârșit („Știi, de fapt nu-i chiar așa de târziu pentru tine, poți să mai cunoști alt bărbat și să faci un copil și astfel viața ta va căpăta un sens. Numai pentru biata Mimi trebuie să

fie tare greu de suportat – acum, că se apropie de patruzeci de ani, probabil că se simte părăsită și pedepsită de Dumnezeu...“), îmi lăsam pur și simplu privirea să alunece deasupra orizontului și calculam în minte cât face radical din 423.200 – cu până la trei zecimale.

Spre ușurarea mea, nepoțica Eliane („O, Doamne, cum să nu te topești când vezi ochișorii ăștia?“) renunțase la obiceiul de a-și mânca mucii, în schimb ținea morțiș să-mi împletească întruna codițe și începea să plângă când doream să-mi recuperez capul, după două ore în care părul meu lua forma unor noduri. („Eliane, te rog, nu plânge. Fă-i codițe lui buni. Buni stă cuminte. Ți-am spus că tanti Carolin nu îndrăgește copiii, fiindcă ea nu are niciunul și habar n-are ce înseamnă un sufleț micuț și nevinovat de copil.“) Uneori, când Madam Ferăstrău și Eliane se duceau la toaletă, eu și mama ne făceam nevăzute și petreceam câteva ore fără cele două însoțitoare. Incontestabil, acestea fură cele mai relaxante ore din toată vacanța.

Când revenirăm după două săptămâni, primăvara sosise și în Germania.

„Cel care minte s-a gândit, totuși, la adevăr.“
Oliver Hassenkamp

Doamna Karthaus-Kürten începuse o dietă și era prost-dispusă.

— Deja am bătut prea mult pasul pe loc, spuse ea. Astăzi hai să vorbim, în sfârșit, despre partea întunecată a căsniciei dumneavoastră.

— Poftim?

— Haide, Carolin, este un lucru complet normal după un caz de deces – mai întâi vezi doar ceea ce ai pierdut. Dar, după o vreme, ajungi în situația de a-ți da seama și ce ai câștigat. Iar în cazul dumneavoastră este... ei?

— Bani?

— Nu la asta mă refeream! Doamna Karthaus-Kürten scutură mânioasă din cap. Mă gândeam la libertate! Acum, când soțul dumneavoastră mult mai vârstnic, mai dominant și egoist a murit, sunteți în sfârșit liberă să faceți ce vă place.

Femeia asta era idioată. O știam dintotdeauna. Și intrase total în hipoglicemie. Pe minut ce trecea devenea din ce în ce mai posomorâtă.

— Vremea frumuseții dumneavoastră a apus, spuse ea.

Schimbai repede vorba, pomenind de cele treizeci și patru de activități aducătoare de fericire cu care mă delectasem în acea săptămână; douăzeci, dacă nu puneam la socoteală și capucino-ul.

Însă doamna Karthaus-Kürten mi-o tăie.

— Nu puteți să vă răsplătiți toată ziua! Și pentru ce? Fiindcă v-ați dat jos din pat?

— Ăă... da?

— Aveți idee câte calorii se ascund de fapt într-un capucino cu zahăr? Reprezintă o masă completă! Se aplecă peste birou

şi mă privi iritată. De cât timp veniți la mine? O să continuăm așa la nesfârșit? Îmi puteți arăta vreun rezultat? Nu! Încă locuiți la sora dumneavoastră, problema cu moștenirea a rămas în continuare nerezolvată, iar dumneavoastră nu aveți nici cea mai mică idee despre ce v-ați dori în plan profesional. Nu mai putem continua astfel.

„Mda, dar și invers e valabil. Sunteți îngrozitor de neprofesionistă, raportați totul numai la propria persoană și în permanență vă ridicați o suviță de păr de pe frunte."

Doamna Karthaus-Kürten scotoci prin sertar și scoase o pungă de bomboane pe care o puse în fața ei, pe masă.

— Nu e ciudat că lucrurile despre care știm că nu sunt calorice nu au de fapt niciun gust? Ca să nu mai vorbim că nici nu satură. În fine, astăzi o să facem o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le rezolvați urgent săptămâna asta. Locuință! Moștenire! Slujbă! Aruncă o privire critică asupra cozii mele de cal. Și coafura, după părerea mea.

— Poftim? Toate într-o săptămână?

— Haideți, Carolin. Sunteți sănătoasă! Nu vi se mai permite să vă simțiți apăsată de viața reală.

Oftă și își îndesă în gură o bomboană dietetică.

— Are dreptate, spuse farmacistul când mă plânsei de terapeuta mea incompetentă. Vreau să spun că este incapabilă, iar ceea ce a zis despre Karl este de o prostie fără seamăn, dar în rest are dreptate. Ce altceva mai aștepți?

— Păi, nu aveam de unde știi că un apartament cu șemineu este atât de dificil de găsit, spusei. Și ce pot face dacă chestiunea cu moștenirea se lungește atât de mult? Scrisorile din partea avocatului unchiului Thomas sosesc fără întrerupere. Iar în legătură cu lucrarea de licență...

— Da?

— Ei, cinstit vorbind, nu-mi vine în minte nicio scuză. Aș putea să o duc la bun sfârșit.

— Atunci fă-o – cu această diplomă de absolvire, în mod garantat îți va fi mai ușor să cauți o slujbă. Te-aș angaja drept contabil, nu mai caut niciunul pentru moment, oftă el.

Îl atinsei ușor pe braț.

— Justus, nu-ți poți permite un contabil. Dar te ajut pe gratis. Cifrele sunt specialitatea mea.

Într-adevăr, mă opream din ce în ce mai des pe la farmacie și începui să fac ordine în contabilitatea lui Justus. În ultimii ani, înainte de a-i preda farmacia, tatăl lui o administrase neglijent și apăruseră niște somații din partea Fiscului, care îi dădeau lui Justus dureri de cap. După ce aruncai o privire superficială asupra cifrelor, îl sfătuii să-și schimbe consultantul fiscal.

— Dar se ocupă cu asta deja de douăzeci de ani, spuse Justus.

— Da, și de douăzeci de ani o face prost. Ascultă-mă! Exact așa cum tu știi ce pantofi mi se potrivesc cel mai bine, tot atât de bine știu și eu cum putem transforma farmacia ta într-o mină de aur.

Iar Justus mă ascultă și îl angajă pe același consultant fiscal pe care îl aveau Mimi și Constanze la Pumps&Pomps.

În replică, trecui peste rețineri și îi spusei agentei imobiliare că sunt pregătită să mă mut și într-un apartament fără șemineu, ceea ce o bucură nespus de mult. În patru zile avusei șapte vizionări. Deoarece atât Mimi, cât și farmacistul erau de părere că un studio la mansardă, cu terasă largă și bucătărie integrată modernă și roșie ca focul era absolut perfect pentru mine, semnai contractul de închiriere începând cu data de 1 iunie. Mai era ceva vreme până atunci, dar voiam să mai rezolv niște lucruri. Să-mi cumpăr un pat, de exemplu.

Viitoarea mea locuință se găsea pe strada Albinei, nu departe de casa lui Mimi.

— Când bebelușul o să plângă, probabil că-l voi auzi de aici, spusei distrată și, în mod excepțional, Mimi nu strigă „*Ce* să plângă? Credeam că toată lumea a priceput regulile!“, ci își cuprinse burta cu mâinile și exclamă:

— S-a mișcat!

Deși era ocazia ideală de a i-o servi, nu îi spusei „*Ce* s-a mișcat? Credeam că toată lumea a priceput regulile!“, ci îi atinsei burta, simțind și eu. Micuța prună se mișca.

Cumva, toate își urmau neabătut cursul.

În biroul farmacistului începui din nou să muncesc la lucrarea mea de licență, fiindcă acolo era o atmosferă liniștită și plăcută și

nu existau pisici care să sară pe tastatură de îndată ce începeam să scriu. Din când în când, mai dădeam câte o mână de ajutor în față, timp de câteva minute, atunci când veneau mai mulți clienți deodată sau când Janina și Justus aveau nevoie de o pauză. Îmi plăcea farmacia. Îmi plăcea zgomotul ușor produs la deschiderea dulapurilor de medicamente, îmi plăcea ordinea care domnea în acele dulapuri și îmi plăceau numele complicate ale medicamentelor și ingredientelor – mi se părea că unele sună ca niște poezii, mai ales când le înșiram unul după altul. Hidroclorid de xilometazolină, o adevărată delectare când îl pronunți.

De cele mai multe ori aveam noroc cu clienții, fiindcă sonații și perverșii se năpusteau întotdeauna spre sărmana Janina. O singură dată nimerii o femeie care voia musai un test de sarcină care să funcționeze și în perioada menstruației.

Cu Janina, asistenta de farmacie, mă înțelegeam atât de bine, încât mă invită până și la nunta ei.

— Ar fi minunat dacă ai veni, atunci nici Justus n-ar fi singur. În afară de insuportabila mea verișoară, Franziska, nimeni nu mai vine singur la petrecere.

— Nici măcar vreun verișor simpatic? întrebai uitându-mă pe sub gene la Justus, care tocmai se ocupa cu sortarea noilor medicamente livrate.

— Nu, spuse Janina. Toți verii mei sunt ori cuplați, ori gay. Îmi pare rău.

— Păi asta ar fi tocmai...

Clopoțelul de la intrare mă întrerupse. Nu-mi venea a crede ochilor – unchiul Thomas intră în farmacie. Îl recunoscui pe loc, nu se schimbase mult în ultimii cinci ani și jumătate, doar pungile de sub ochi îi erau mai pronunțate.

— Hei, hei, hei, pe cine avem noi aici? spuse el vesel. Mult prea iubita mea fostă cumnată!

Justus, ascuns după dulapuri, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— E-n regulă, îi spusei. Mă descurc singură.

— M-am gândit că dacă muntele nu vine la Mahomed, merge Mahomed la munte – nu-i așa? –, spuse unchiul Thomas. Sora ta mi-a zis că s-ar putea să te găsesc aici. Strașnică femeie, doar că are talia puțin cam îngroșată.

— Deci, ce doriți?

— De fapt, voiam să discut cu tine, dulceață, dar dacă tot am venit până aici, pot să-mi cumpăr și pastilele. Se întoarse spre Janina. Aș dori două cutii de Diazepam, iepuraș.

Până atunci nu-mi dădusem seama că tipul avea un fetiș pentru porecle cretine.

— V-aș ruga să-mi dați o rețetă, spuse Janina.

Unchiul Thomas râse.

— N-o am la mine. O aduc mai târziu, da? Sunt producător de film și, uitându-mă la figura ta, văd un real potențial. Te-ai gândit vreodată să devii actriță?

— Îmi pare rău, dar fără rețetă nu putem...

— Da, da, da, spuse unchiul Thomas. Farmacie prăpădită. Și uită de chestia cu actoria – ești mult prea bătrână ca să mai devii cineva în branșă. Se întoarse către mine și-mi oferi surâsul lui unsuros. Așadar, cumnată, ce părere ai?

„Ce altă părere decât că ești un ratat dependent de droguri?“

— Ce vreți să spuneți? Ce doriți de aici, în afară de a face rost de anxiolitice fără rețetă medicală? îl întrebai.

În spatele dulapurilor, Justus ridicase din sprâncene. Îi aruncai un zâmbet fugar. Cuvântul mi se părea prea frumos ca să-l las nefolosit.

— Voiam să-ți propun din nou un târg, zise unchiul Thomas, înainte de a merge în fața tribunalului. Scoase o hârtie din haină și o flutură în aer. Cu acest testament scris de mână de iubita mea mătușă decedată, Jutta.

În acel moment, în farmacie intrară mai mulți clienți deodată, așa că hotărâi să continui pe trotuar discuția cu unchiul Thomas. Justus se pregătea să ne urmeze, dar scuturai din cap în direcția lui. Reușeam să rezolv și singură.

— Aici stă scris negru pe alb, spuse unchiul Thomas afară, în fața farmaciei. „În cazul decesului meu, doresc ca toate posesiunile mele să-i revină iubitului meu Tommi.“ Nu ți se pare emoționant? Eram atât de apropiați, buna mea mătușă și cu mine. Documentul a fost scris în anul 2002, dar nu contează, fiindcă mătușa se afla încă în deplinătatea facultăților mintale. Orice expert grafolog ar putea confirma autenticitatea acestui act – dețin o mulțime de scrisori pentru comparație.

— Aha, spusei. Unchiul Thomas nu scăpase de obiceiul de a-și umezi buzele în timp ce vorbea. Și se părea că pseudologia lui evoluase serios. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă preveniți înainte de a depune plângere împotriva mea.

Unchiul Thomas scoase un oftat dramatic.

— Fac asta doar fiindcă m-am săturat de toată această tărășenie. Și pentru că vreau să fim scutiți de cheltuielile imense – că toată lumea știe că la final, beneficiarii vor fi doar avocații, cei care fac expertize și judecătoria. Chiar ne dorim așa ceva, cumnată? Vrem să se întâmple asta?

— Nu. Dar cred că încă nu am înțeles bine contrapropunerea dumneavoastră?

Nonșalant, unchiul Thomas se rezemă de un stâlp de iluminat.

— Îți spun deja de pe acum că pentru mine lucrurile au mai mult o valoare sentimentală. E vorba de câteva obiecte rămase de la mătușa Jutta, de care sunt foarte legat. Tabachera, de exemplu, câteva tablouri, ceasurile Cartier...

— ...Care au aparținut tatălui dumneavoastră...

— ...Da, și apoi, poate girandola pe care am admirat-o de mic copil. Nu trebuie să le spui despre astea lui Leo și adorabilelor mele nepoate. Viperele astea lacome s-au aranjat deja și te dau la o parte de peste tot. Poți să-mi dai pur și simplu obiectele – și o să ne despărțim liniștiți și vom trăi fericiți până la sfârșitul zilelor.

Mă prefăceam că mă gândesc serios la această propunere. Unchiul Thomas mă urmărea cu o privire vigilentă.

— Există doar o problemă, spusei. Tabachera, bijuteriile și ceasurile n-au fost găsite nici până în ziua de azi.

— Mda, atunci am o veste bună pentru tine, spuse unchiul Thomas. *Întâmplător*, știu unde se află toate aceste lucruri.

„Vai, nu."

— Și anume, în seiful din casa părinților mei. Asigurat cu o parolă din unsprezece litere. Din păcate, firma care a turnat în beton acest blestemat seif din pivniță, între ziduri groase, s-a desființat acum patruzeci de ani. Și, din nefericire, în tot landul Nordrhein-Westfalen nu există nici măcar o firmă care să fie în stare să desfacă încuietoarea.

— Ați căutat *un specialist* ca să spargeți seiful?

Unchiul Thomas dădu din umeri.

— Merita să fac o încercare. Pariez că și iubitul meu nepot a procedat la fel. Și fiindcă stă mereu cu ochii pe seif, a trebuit să renunț la aparatul de tăiere cu oxigaz. Ca să mă împiedice, micul bastard a asigurat casa cu sisteme de alarmă, ca la Palatul Buckingham. Ceea ce a făcut ca planul meu cu spargerea să eșueze. Scoase un râs stupid. Era o glumă, desigur. Dar nu ne amăgim cu nimic, conținutul seifului este suficient pentru a trăi liniștiți pentru tot restul vieții.

— O, făcui eu. Înseamnă că-i un mare avantaj să știi parola, nu-i așa?

Vârful limbii unchiului începu să-i danseze frenetic pe buze.

— Cunoști parola?

Mă făcui că silabisesc încet un cuvânt, numărând literele pe degete. Apoi dădui din cap.

— Unsprezece litere, da. Karl folosea una și aceeași parolă peste tot. Pur și simplu nu putea reține alta.

Unchiul Thomas izbucni într-un urlet aproape infernal.

— Dumnezeule! Ți-aș cădea în genunchi și ți-aș săruta picioarele, dacă nu mi s-ar murdări pantalonii! Ai parola! Are parola!

— Da, desigur! confirmai și nu mă putui abține să adaug: De ce nu m-ați întrebat pur și simplu de atâta timp?

Unchiul Thomas arăta de parcă ar fi primit o palmă.

— Da, de ce n-am făcut asta? zise el. Dar nici acum nu e prea târziu. Acum putem deschide seiful ăsta blestemat și împărți conținutul!

Clătinai din cap.

— Serios – nu doresc să am nimic de acolo. Pentru mine întreaga moștenire este o povară.

Unchiul Thomas se holbă la mine.

— Adevărat? Atunci, cu atât mai bine. Vreau să spun că pot înțelege; da – banii sunt doar o povară, și… Tu ești încă atât de tânără și frumoasă… Nicio problemă, mă pot ocupa singur de asta.

Cât altruism nemărginit!

— Și cum rămâne cu Leo, Helen și Corinne?

— Cum să rămână cu ei? Nu, nu, Leo și bestiile blonde nu trebuie să știe nimic despre asta. Știi, până acum n-am scos o

vorbuliță, ca să nu semăn și mai multă zâzanie, dar ăștia trei fac totul ca să-ți îngreuneze viața. Dacă cineva ar auzi ce povestesc despre tine și-ar face o imagine complet falsă, să știi. „Nimfomană bolnavă psihic“ este cea mai inocentă dintre caracterizările pe care le-am auzit.

Probabil că nici nu era prea departe de adevăr.

— Așadar, e mai bine ca ei să rămână pe dinafară?

Unchiul Thomas aprobă din cap.

— Dacă suntem deștepți – și sigur suntem, nu-i așa? –, să le lăsăm în seif câteva lucruri dintre cele mai neinteresante, și atunci nimeni nu va ști vreodată că noi doi am deschis seiful. Nu e un plan extraordinar?

Ba da. Ba da, planul era cu totul extraordinar.

— Dar cum voi ști că ulterior n-o să veniți cu testamentul mătușii Jutta și n-o să ridicați pretenții?

— Oh, scumpo, nu trebuie să fii atât de bănuitoare. Privirea unchiului Thomas deveni aidoma celei a unui câine credincios. Îți promit că de îndată ce voi fi în posesia lucrurilor, voi rupe testamentul în fața ochilor tăi în fâșii mărunte. Sunt bucuros la culme că am încheiat amândoi cu problema asta.

Aprobai, dând de câteva ori din cap.

— E-n regulă. Sunt de acord. În seara asta mergem la vilă și golim seiful. Dacă putem intra acolo fără să fim prinși – la sistemul de alarmă mă refer.

— Da, da, merge. Am o cheie și permisiunea lui Leo de a intra în casă. Din motive sentimentale, așa cum spuneam. În definitiv, acolo am crescut. De ce nu mergem acolo chiar acum?

— Din păcate, nu se poate. Azi am de lucru toată ziua.

— În ordine. Îți dau atunci cartea mea de vizită și mă suni pe mobil când termini. Mașina mea Porsche și cu mine vom veni să te luăm. Unchiul Thomas își frecă mâinile. Va fi o plăcere.

Da, și eu mă bucuram pe ascuns.

„Cel mai mare mincinos este acela
care se descurcă minţind cel mai puţin.“
Samuel Butler

După ce unchiul Thomas plecă, rămăsei o vreme încremenită în faţa farmaciei, privind în gol, până când Justus ieşi şi întrebă ce se petrece cu mine. Îi explicai că eram pe punctul de a duce o luptă interioară.

— Cu îngeraşul sau drăcuşorul? vru să ştie Justus.

Scuturai din cap.

— De fapt, sunt doi drăcuşori care se ceartă. Tocmai mi s-a oferit o ocazie excelentă. Ca să spun aşa, mi-a fost servită ocazia ca, dintr-o singură lovitură, să devin bogată şi să mă răzbun puţin.

— Şi de ce trebuie să mai stai pe gânduri?

— Păi da – unul dintre drăcuşori vrea să fie rău şi neiertător, iar cel de-al doilea vrea pe deasupra să fie şi criminal. În esenţă, mă întreb dacă să mă ocup singură sau să-l sun pe Leo.

— Ultima dată nu a fost deosebit de drăguţ cu tine, îmi aminti Justus.

— E adevărat. Pe de altă parte, între timp a avut suficient timp la dispoziţie să se gândească la cât de urât s-a comportat. Justus nu zise nimic. Da, ştiu. E mai degrabă improbabil. Îmi muşcai buza de jos. Dar îl voi suna, oricum. În acest fel, mai târziu n-o să am nimic să-mi reproşez.

Farmacistul îmi cuprinse umerii şi mă apropie de el.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu, mă descurc şi singură.

— Bine. Sper că nu e nimic periculos, da?

— Nu.

Îmi venea să râd.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji?

— Nu, nu trebuie să-ți faci griji.

Justus mă eliberă din strânsoare și îmi aranjă părul răvășit.

— Și dacă vei fi bogată, îmi dai și mie ceva?

— Sigur că da, spusei râzând.

— E-n ordine. Atunci, dă-i drumul – ocupă-te de lucruri rele și fii neiertătoare. Dar o să te sun din jumătate în jumătate de oră pe mobil ca să mă asigur că ești bine.

Ah, farmacistul! Prietenul meu. Era un tip adorabil, așa cum stătea în halatul alb și clipea în lumina soarelui. Și iar mă podidiră lacrimile.

— Știi, nici nu-mi pot imagina cum aș putea trăi fără tine, mărturisii.

— Și eu te iubesc, zise Justus încetișor. Dar nu trebuie să te pui pe bocit din acest motiv. O, nu, înăuntru e plin de clienți. Trebuie să o ajut pe Janina. Se aplecă și mă sărută. Pe mai târziu, da? O să reușești!

Justus mă sărutase destul de des, dar niciodată pe gură, până atunci. Eram ușor șocată, dar încercam să nu las să se observe.

— Da, pe mai târziu, îngăimai.

Mai târziu urma să mă gândesc dacă bărbaților homosexuali le era permis să sărute femeile pe gură. Părea ca și cum cineva îți ține sub nas un tort apetisant de fragi și apoi îl mănâncă singur. (Sau îl dă altcuiva.) Oare era cazul să pun subiectul pe ordinea de zi la psihoterapeuta mea? În ultima vreme, noi două rezolvaserăm multe probleme, așa că ne puteam ocupa și de altceva nou. De ce nu „Ajutor, când primesc un sărut de la prietenul meu gay, genunchii încep să-mi tremure“? Doamna Karthaus-Kürten ar fi emis precis o teorie interesantă pe această temă. Dar, cum spuneam, urma să meditez la asta ceva mai târziu. În clipa aceea trebuia să duc la capăt o altă chestiune.

Leo nu păru deloc bucuros când îl sunai și îi spusei că trebuie să ne întâlnim cât mai curând posibil.

— Sunt la serviciu, Carolin. Nu pot pleca de aici așa, pur și simplu.

— Ei, bine, atunci ar fi mai bine să-i spun unchiului Thomas parola seifului, spusei. La drept vorbind, el a avut ideea deosebit

de tentantă ca în seara asta eu și el să golim seiful și vouă să nu vă suflăm o vorbă.

— Cunoști parola?

— Bineînțeles. Ne întâlnim într-o jumătate de oră în fața vilei. De acord?

— Da, confirmă Leo.

Nu a mai adăugat nimic despre imposibilitatea de a pleca de la serviciu.

Vila bunicilor lui era adăpostită la umbra unor copaci seculari și nu arătase nicicând mai frumoasă și mai fermecătoare. Înțelegeam perfect dorința logodnicei lui Leo de a locui acolo. Pur și simplu era o casă de vis. Era păcat să o lași goală prea mult timp. În orice caz, grădina arăta îngrijită, iarba fusese cosită, tufele de gard viu erau tunse, iar straturile de lalele elegante, lila-închis, înfloreau într-o mare de nu-mă-uita.

M-am așezat pe treptele care duceau către ușa de intrare și mi-am amintit de ziua în care îl văzusem acolo pe Karl pentru prima oară. Ziua în care viața mea se schimbase fundamental. Mă gândeam că o asemenea zi nu apare decât o singură dată în viața unei ființe omenești. Dar din ziua în care a murit Karl, am știut că așa ceva nu era adevărat.

Leo a parcat mașina pe aleea de la intrare și a coborât. De la distanță arăta precum Karl, dar doar la prima vedere. Avea alt mers, mult mai rigid, în care nu se regăsea deloc dezinvoltura tatălui său, în genul lui Crocodile-Dundee. Iar Karl ar fi preferat mai degrabă să moară decât să poarte acea tunsoare scurtă, cazonă. Peste câțiva ani, probabil că asemănarea dintre ei ar fi dispărut cu totul. Cum spunea mereu mama: „Numai de tine depinde felul în care îți arată fața la patruzeci de ani.“

— Aștepți de mult?

— De cinci minute, cel mult.

Mă ridicai și îmi scuturai praful de pe fustă. Era nouă, din material ecosez de culoare lila, fiindcă fusesem nevoită să găsesc ceva care să se asorteze cu pantofii lila.

— Pfff, ce ții sub braț?

— Acesta e „numărul două sute patruzeci și trei“, îi explicai. Câinele preaiubit al mătușii Jutta.

— Într-adevăr? Potaia aia mică? A durat ceva mai mult să ajung fiindcă, pe neașteptate, exact când voiam să plec, a sunat unchiul Thomas. Leo descuie ușa de la intrare, făcu doi pași în hol și dezactivă sistemul de alarmă. Spunea că va depune un testament scris de mână de mătușa Jutta și autentificat la notariat, și că își va revendica partea. Și îmi propunea să nu ajungem la judecată dacă îi dau un anumit tablou.

— Atunci, ai scăpat mai ieftin decât mine. De la mine pretindea jumătate din conținutul seifului. În tot cazul, a fost de acord să ia tot ce e în seif. Și-a manifestat toată înțelegerea pentru faptul că banii nu sunt atât de importanți pentru mine.

— Dacă mătușa Jutta l-ar fi menționat cu adevărat în testamentul ei...

— Nu a făcut asta. A vrut să-i lase totul iubitului ei Tommi.

— Dar...

— Tommi este numele „numărului două sute patruzeci și trei", spusei și îi întinsei lui Leo foxterierul sub nas. Vezi? Numele lui e gravat aici. Dar chiar dacă facem abstracție de faptul că animalele nu pot moșteni, dragul de Tommi a trecut pe lumea cealaltă înaintea mătușii Jutta, așa că toate proprietățile ei intră în posesia rudei mai apropiate, adică îi revin bunicului tău. Iar acesta a lăsat totul bunicii tale. Care, la rându-i, i-a lăsat totul lui Karl. E îngrozitor câți câini și oameni pot muri în decurs de doar patru ani, nu-i așa?

Leo părea stupefiat.

— Și ești sigură?

— În privința câinelui? Absolut sigură. Probabil știi că numele câinelui era Tommi, nu? Până și eu știam lucrul ăsta, deși am întâlnit-o o singură dată pe mătușa ta. Nimeni nu voia să-i lase vreo moștenire bietului unchi Thomas. Toți erau scoși din minți de faptul că el toca banii în permanență. Bunicul tău îl dezmoștenise cu mulți ani înainte, dar asta nu înseamnă că nu i-a dat bani în continuare. Testamentul ăsta reprezintă doar o cacealma ca să ne determine să-i dăm ceva ce ar putea fi transformat în bani.

— Și a încasat deja mii de euro cu numărul pe care și l-a făcut cu așa numita Fundație Schütz – fundație pentru arta cinematografică, hahaha, rânji Leo. Pur și simplu a publicat acel

anunț fără știința noastră... – mi-am dat imediat seama că tu sau cineva din familia ta îl veți citi. Îmi doream să-l strâng de gât pe unchiul Thomas. Este într-adevăr oaia neagră a familiei.

Chiar se dorise ca această a doua înmormântare să fi trecut neobservată? Să se fi dorit a fi restrânsă, așa cum se și cuvenea? Această noutate mă mai înmuie puțin.

Îl urmai pe Leo în hol și mă oprii la picioarele scării late, în spirală, care ducea la primul etaj.

— Parola este „lăcrămioară“, spusei.

Leo se întoarse spre mine.

— Seiful este jos, în pivniță.

— Du-te liniștit fără mine. O să rămân aici.

— Ți-e frică să rămâi cu mine în pivniță?

— Nu.

Sau oare era cazul să mă tem? Cine ar fi moștenit partea mea de avere dacă Leo m-ar fi atacat cu girandola și m-ar fi închis pe vecie în seif – schimbând parola în „mamăvitregă“ sau în „hoațădeavere“? Nimeni n-ar fi ghicit-o.

Leo dădu din umeri.

— „Lăcrămioară“?

— Da. Karl folosea peste tot doar această parolă. Nu era în stare să rețină alta. Ura codurile mele complicate. Oriunde dădea peste unul, îl schimba imediat în „lăcrămioară“.

Mă așezai pe treapta cea mai de jos. Exact în acest loc îl văzusem pe Karl pentru prima dată.

Leo rămase nehotărât în fața mea.

— A fost o chestie ciudată cu voi doi, spuse el. Ultima oară când l-am văzut în viață pe tatăl meu a fost la înmormântarea bunicii. Abia dacă am schimbat două vorbe cu el: ca de obicei, insista să-mi scoată vorba cu cleștele. Apoi am făcut greșeala să-l întreb ce faci și dacă mai numeri diverse lucruri. De fapt, o spusesem pe un ton ironic, gândindu-mă că-l voi pune în încurcătură. Însă de îndată ce am pronunțat numele tău, expresia feței i s-a schimbat complet. Deodată, arăta fericit și nu mai înceta să vorbească despre tine. Spunea că tocmai încheiaseși facultatea cu note maxime și te bucurai că vă mutați la Londra, fiindcă îți place la nebunie să mergi prin muzee și, cu ocazia asta, puneai

capăt încercărilor tale de a face friptură fără ca bucătăria să ia foc. Și da, încă mai numărai, dar numai atunci când credeai că el nu observă.

— O dată, spusei privind dincolo de Leo. O singură dată a ars bucătăria.

— În sfârșit, spuse Leo. Cobor atunci să iau comoara.

— Așteaptă, îl oprii, și i-l oferii pe „numărul două sute patruzeci și trei“. Totuși, trebuie să-i lăsăm ceva unchiului Thomas în seif. Ca să aibă ce descoperi.

Leo rânji.

— Dar asta e diabolic.

— Da, nu-i așa? îi râniii la rândul meu.

În timp ce Leo era în pivniță, începui să mă plimb încet pe la parter. Mobilierul era acoperit cu pânze albe, la fel ca în filmele americane. Pianul încă mai trona în sufragerie. Scosei precaută pânza albă și îi deschisei capacul.

Cu ochii minții îl vedeam pe Karl rezemat de pian, privindu-mă plin de speranță.

Cântai Chopin – Fantezie-Impromptu op. 66. Și, din fericire, pianul era acordat. Încă nu terminasem când Leo se întoarse din pivniță. Avea obrajii roșii ca focul.

— Totul este acolo, spuse el punând pe pian o brățară cu diamante. Și, mai mult decât atât, habar n-aveam că bunica mea avea atâtea bijuterii. Acolo jos, totul arată de parcă cineva ar fi jefuit un bijutier. Nu-ți vine a crede că mai mult de un an a stat comoara asta singură în casă. Tata ar fi trebuit să le ducă la bancă, într-o casetă de valori, s-a comportat iresponsabil. Nici nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă unchiul Thomas ar fi aflat parola! În fond, „L“-ul de la „Lăcrămioară“ nu se află la capătul alfabetului. Mai devreme sau mai târziu, ar fi descoperit-o.

— Ai închis seiful la loc?

Leo clătină din cap.

— Încă nu.

— Poate îi mai lăsăm unchiului Thomas și altceva înăuntru, nu doar cățelul, propusei.

— Ți-e milă cumva de impostorul ăsta? Mie nu!

— Era cumva acolo și o tabacheră?

— A, da, spuse Leo. Valorează cam 40.000 de euro.

— 40.000 de euro pentru o tabacheră? Mă gândeam să i-o lăsăm unchiului Thomas – era atât de obsedat de ea.

— Da, fiindcă e în valoare de 40.000 de euro, spuse Leo. Mai bine îi dăm câteva bijuterii mai urâte, pe care bunicul le-a dăruit mamei mele în anii şaizeci.

— Da, şi tabachera, adăugai. Te rog! Pot să scazi banii din partea mea de moştenire.

Leo făcu o mutră indignată.

— Mda, bine, spuse el.

Ca să mă asigur, coborâi şi eu în pivniţă şi îl urmării cum îl încuie în seif pe „numărul două sute patruzeci şi trei“ – rămas-bun, prieten mic –, tabachera şi o casetă plină de bijuterii.

— Aşteaptă, îl oprii în momentul în care vru să închidă uşa grea din oţel. De unde să ştiu că n-o să revii imediat şi o să iei şi restul de lucruri, fiindcă nu-l poţi suporta pe bietul tău unchi?

Leo oftă.

— Chiar că eşti neîncrezătoare, spuse el. Dar, dacă te linişteşte, poţi schimba parola fără să-mi spui care este cea nouă.

Prin urmare, o jumătate de oră mai târziu îl sunam pe unchiul Thomas pe mobil şi îl anunţai că trebuie să deschidă seiful fără mine. Nu aveam tăria de a intra încă o dată în acea casă în care îl întâlnisem prima oară pe Karl.

— Da, da, spuse unchiul Thomas nerăbdător. Şi care e parola?

— „Sunt un hoţ, dragă Măriucă dragă, sunt un hoţ iară şi iară“[1],exclamai cu entuziasm. Oricum, fără ultimul „iară“.

— Ce? Dar are mai mult de unsprezece litere, strigă unchiul Thomas.

— Trebuie să foloseşti doar prima literă a fiecărui cuvânt, precizai. Atenţie la majuscule şi la minuscule.

— Aşteaptă! ţipă unchiul Thomas. Cum era? Ăsta e un cântec de carnaval, nu? De carnaval, părinţii ne duceau în vacanţă la schi.

---

[1] Refrenul unui cântec tradiţional interpretat în dialectul local la sărbătorirea Carnavalului din Köln.

— Dar trebuie că știți cântecul! Ca pe buzunarul dumneavoastră.

Unchiul Thomas nu părea să priceapă la ce făceam aluzie. Dar oricum contasem pe asta.

Leo râdea, ferindu-și capul.

— Sincer, aș vrea să văd ce față face unchiul Thomas când o să deschidă seiful și o să vadă câinele!

— Ar fi trebuit să instalăm o cameră de luat vederi în seif, spusei. Dar e deja prea târziu. E momentul să plecăm de aici, unchiul Thomas va sosi mai repede ca pompierii.

Leo mă conduse acasă. Clinchetul bijuteriilor se auzea la fiecare curbă și, la fiecare zornăit, Leo și cu mine zâmbeam. Într-o inspirație de ultim moment, îl rugai pe Leo să nu mă ducă pe Calea Viespilor, ci pe Calea Cărăbușului.

Leo aprobă, dând din cap.

— Te-am văzut recent la cinema. Dar eram cu Larissa și n-am vrut să te atenționez, ca să nu te pun în încurcătură.

— Ce vrei să spui? Mi-aș fi dorit s-o văd pe această Larissa. De ce aș fi fost pusă în încurcătură?

Leo zâmbi strâmb.

— OK, de fapt voiam să nu mă pui tu în încurcătură. Ai așa un stil, știi, presupun că n-o faci cu intenție... În plus, nu erai singură. Te însoțea farmacistul de peste drum. Larissa îl cunoaște și nu voia în niciun caz să-l salute, fiindcă tipul a fost cuplat cu prietena ei, Tina, și a părăsit-o la scurt timp înainte de nuntă.

— Nu, exclus. Justus e...

Mă poticnii.

— Crede-mă, Larissa îl cunoaște foarte bine, spuse Leo. Îmi spunea că tipul i-a făcut o bună impresie, dar a părăsit-o pe prietena ei cu două săptămâni înainte de nuntă. Desigur, ea a fost complet distrusă. I-a luat ani întregi să treacă peste asta. Îți poți imagina cum e – invitațiile fuseseră expediate cu mult timp înainte, rochia de mireasă cumpărată, sala închiriată, mâncarea comandată... – a fost groaznic, nu? Așa că ar fi cazul să fii atentă cu el. Leo frână în fața la Pumps&Pomps. Dar voi sunteți oricum doar buni prieteni.

— Exact, spusei, încercând să nu las să iasă la iveală nimic din tulburarea mea.

Justus fusese hetero? Și doar cu două săptămâni înainte de nuntă observase că de fapt era homo? Chiar a doua zi de dimineață, la prima oră, aveam să-mi programez o ședință urgentă de terapie la doamna Karthaus-Kürten.

— Mda, spuse Leo. Atunci, mult noroc și cu siguranță o să ne mai intersectăm. Doar locuim în același oraș.

— Da, și eu îți urez mult noroc. În toate.

Îmi luai poșeta zornăitoare și coborâi. Leo îmi propuse să lase la discreția mea angajarea unui evaluator de obiecte. „Încrederea obligă", spusese el, rezolvând astfel în mod elegant întreaga poveste spinoasă a moștenirii.

Poșeta era atât grea încât mă temeam că se va rupe mânerul. Ca să fiu sigură, am prins-o în brațe.

— În afară de asta, poți să-i spui Larissei că la Pumps&Pomps o să primească o reducere de zece la sută pentru familie.

De fapt, reducerea era de douăzeci la sută, dar Larissa nu aparținea cu adevărat familiei. Voiam doar să o cunosc.

— Ești foarte amabilă, spuse Leo. Atunci se vor bucura și Helen și Corinne – amândouă sunt înnebunite după pantofi.

Ah. Da, desigur, mai erau și ele.

Așteptai până când mașina lui Leo coti după primul colț, apoi traversai strada cu poșeta mea grea de o tonă și fugii la farmacie.

Janina tocmai se pregătea să închidă.

— Ai revenit, spuse ea. Din păcate, nu l-ai mai prins pe Justus. S-a dus la magazinul de bricolaj. Iar construiește ceva jos, în atelierul lui.

Îmi așezai geanta pe un scaun.

— Spune-mi, Janina, ai cunoscut-o de fapt pe *Tina*?

— Tina? Bestia aia? Normal că am cunoscut-o, pufni Janina. Sinceră să fiu, niciodată n-am putut s-o sufăr, dar în mintea lui Justus ea era perfecțiunea întruchipată. Mă întreb cât de orb poate fi un bărbat? La fiecare petrecere ea încerca să se dea la prietenul meu. Și la fratele lui Justus, Jakob. Și la orice alt tip. Însă Justus zicea că de fapt voia să fie drăguță și că să flirtezi

puțin este complet nevinovat. Ei da, a tot spus asta până când a prins-o în pat cu fratele lui. În propriul lui pat, bineînțeles. L-a și vândut la târgul de vechituri.

— Ea s-a culcat cu fratele lui Justus?

Nu era de mirare că Justus devenise homo.

— O, da. Cu două săptămâni înainte de nuntă. Totul era planificat până în cel mai mic detaliu. Tina avea o rochie unicat, care costase 6.000 de euro. Și Justus a plătit-o. Dar cel mai rău lucru după tărășenia asta e că fratele lui s-a apucat din nou de băut. Înainte de povestea asta, nu se mai atinsese un an întreg de băutură.

— Sărmanul Justus. Este îngrozitor.

— Da. Janina împinse grilajul în fața ghișeului și o ajutai să fixeze lacătul. Se poate spune și așa. Cu toate că noi ne-am bucurat mult că s-au despărțit. Oricum nu se potriveau. Iar acum lui îi merge din nou bine. Deși târfa asta idioată nu i-a înapoiat inelul de logodnă nici până în ziua de azi! Pur și simplu a anunțat că l-a pierdut! Aiurea! Inelul a costat 4.000 de euro, nu-l pierzi așa ușor. Platină, cu un diamant superb. Justus a trebuit să acopere toate cheltuielile cu nunta eșuată. Iar vipera s-a plâns peste tot și a lăsat să se creadă că Justus e un porc.

— Ce bestie. Ce s-a întâmplat cu ea?

— O, toată povestea s-a petrecut acum aproape doi ani – și timp de cel puțin un an, ea l-a asaltat pe Justus. Voia neapărat să-l aibă înapoi și mereu apărea neanunțată pe aici și făcea câte o scenă. Dar de câteva luni se pare că și-a găsit alt prost. O prietenă mi-a povestit că ar fi vorba de un bancher din Bonn, care ar vrea să-i dea cadou un Mercedes-Cabrio, dacă ea ar fi de acord să-și tatueze pe fund numele lui. Nu cred absolut niciun cuvânt. Tu crezi?

De fapt, pe mine mă interesa cu totul altceva.

— Și atunci când s-a întâmplat ca Justus să devină… – vreau să spun, când a observat că… ăh, a avut nevoie de mult timp ca să depășească momentul cu Tina?

— Tărășenia asta l-a ros destul de multă vreme, spuse Janina. S-a simțit îngrozitor când și-a dat seama ce bou a fost. Aș spune că și-a pierdut încrederea în femei. De atunci, în afară de câteva aventuri de o noapte, nu a mai avut pe nimeni.

Janina oftă, iar eu îmi ținui respirația.

— Aventuri de o noapte cu femei? Întrebai, neputând să mă abțin.

Janina se uită uimită la mine.

— Cu femei, normal. Cu ce altceva? Ți se pare aiurea? Alți bărbați se duc la prostituate. Se pare chiar că cincizeci la sută dintre bărbați o fac, indiferent dacă se află într-o relație sau nu. Crezi asta? Eu nu. Aș spune că dintre toți bărbații pe care îi cunosc, maxim doi merg la curve. Carolin? E totul în ordine? Ai o privire ciudată.

— Știi că am un coeficient de inteligență de o sută cincizeci și opt?

— Într-adevăr? Uau.

— Și totuși, sunt cea mai proastă vacă de pe fața pământului, spusei. Și asta doar din cauza cremei hidratante! Și a ojei lila! Și a pantofilor!

Janina clătină din cap.

— Nu pricep niciun cuvânt. Vii cu mine? Trebuie să plec acasă. Organizatoarea de nunți vine azi cu mostre de tort. Dinadins n-am mâncat nimic toată ziua.

— Nu, îl aștept aici pe Justus, dacă am voie, spusei.

— Normal că ai voie. Mi se pare minunat că voi doi v-ați găsit unul pe altul, zise Janina. Vă potriviți cu adevărat.

Mă sărută pe obraz și dispăru pe ușa din spate.

Mă așezai pe un scaun în birou, îmi pusei capul pe masă, pronunțând în șapte limbi diferite „Sunt o idioată“.

Apoi farmacistul reveni acasă. Fluiera încetișor, mulțumit, iar tot ce cumpărase era, se pare, o cutie mică plină cu șuruburi. Când mă văzu, îmi zâmbi.

— Te-ai întors, arătăgoasă mică; și ești întreagă. A fost neplăcut?

Clătinai din cap.

— Dar arăți de parcă ai fi plâns. Îți încreți îngrijorat nasul pistruiat. Vrei să vii cu mine jos, în atelier? Vreau să-ți arăt ceva. Poate te va înveseli puțin.

Și astfel s-a nimerit că în acea zi am coborât pentru a doua oară într-o pivniță. Și, pentru a doua oară, am găsit acolo o comoară.

Farmacistul îmi construise un șemineu de lemn, cu o poliță foarte lată.

— Este cel mai frumos șemineu pe care l-am văzut vreodată, zisei și începui să plâng în hohote.

— Încă nu e complet terminat, spuse Justus. Trebuie să înșurubez și șipcile astea. Și vreau să-l vopsesc tot în alb. Se poate pune și un geam pentru o flacără electronică și va arăta ca un șemineu veritabil. Și aici e spațiu pentru urnă. Ah, nu plânge în halul ăsta. Nu e ceva deosebit – mi-a făcut plăcere…

— Ești cu adevărat cel mai bun prieten din lume, spusei suspinând.

Cel mai bun prieten, și care nu e homo.

— Da, ăsta-s eu, zise Justus mulțumit.

Mă cuprinse cu brațul, mă sprijini de el și mai plânsei puțin. Mă simțeam atât de fericită și de ușoară cum nu mă mai simțisem de foarte multă vreme.

Știam că Justus va fi lângă mine în ziua în care voi fi pregătită să mă aventurez din nou pe tărâmul iubirii. Și poate că acea zi nu era prea îndepărtată.

Și pentru că ajunsesem în acel punct, farmacistul nu trebuia să afle în niciun caz că îl crezusem gay. Lucrul ăsta trebuia să rămână secret pe vecie.

Mulțumiri

Aceasta reprezintă o versiune foarte prescurtată a listei inițiale de mulțumiri, care de fapt cuprindea mai multe cuvinte decât romanul în sine. Scrisul este o meserie solitară și n-aș fi fost în stare să mă ocup de asta dacă n-ar fi existat atâția oameni care să mă încurajeze, să mă ajute și să mă asigure că și în momentele întunecate există motive de râs și bucurie. Sau măcar motive de a te ridica din pat și de a te spăla pe dinți.

Mulțumirile mele se îndreaptă către:

Eva Völler, alias Charlotte Thomas, pentru prietenia, umorul și cărțile ei fantastice, la a căror lectură observam întotdeauna cât de multe mai pot învăța. Pentru bucățica din Eva, care se găsește în această carte, voi fi veșnic recunoscătoare.

Claudia Müller, cea mai bună editoare din lume, care, cu calmul ei imperturbabil, a așteptat ca de fiecare dată finalul de multe ori amânat al romanului, fără să mă preseze. (Mă rog, APROAPE fără să mă preseze.)

Fermecătoarea Sonja Lechner, singurul antidepresiv existent pe două picioare, pentru grija pe care mi-a purtat-o, pentru minunatele ei încurajări (spun doar atât: parola!) și organizarea perfectă perfectă a turneelor de prezentare. De pe-acum aștept cu mare bucurie toamna.

Stefan Bauer care, chiar în timpul prânzului, a scuturat din mânecă ideea de bază pentru extraordinarul trailer.

Toți ceilalți colaboratori de la Editura Lübbe, care au participat la apariția și distribuirea cărților mele – nicăieri altundeva nu mai există atâția oameni drăguți laolaltă.

Agenta mea literară, Petra Hermanns, pentru munca ei grozavă și pentru curajul de a se năpusti în plin Carnaval la Köln.

Sora mea, Heidi, pentru studierea temeinică a anunțurilor mortuare.

Frumoasa mea mamă, pentru că mă ascultă și este mereu alături de mine.

Soțul meu și fiul meu, pentru răbdarea și iubirea lor.

Dagmar, pentru cuvintele ei motivante și capacitatea ei de a convinge lumea să vadă lucrurile și din altă perspectivă. (Eu: „Ajutor, sunt abia la pagina 140. Am nevoie de o minune!“ Dagmar: „Pagina 140 *este* o minune.“)

Biggi, pur și simplu pentru tot. Orice femeie și-ar dori o prietenă ca tine.

Cea mai inteligentă, amuzantă și elegantă traducătoare din Europa, Urszula Pawlik, fiindcă a avut grijă ca și în Polonia cărțile mele să fie amuzante. Mulțumesc pentru frazele în poloneză pe care le-am pus în gura lui Carolin și pentru râsul cu lacrimi pe care mailurile tale mi-l stârneau din belșug.

Andrea Koßmann de la Kossis Welt, pentru recenziile ei minunate, pentru cea mai haioasă ședință Meet & Read din toate timpurile (nu la mare distanță de Oer-Erkenschwick, descoperirea mea personală din acest an) și un adevărat talisman, care mi-a adus noroc din plin. Toată admirația pentru „Taxiul bărbaților“.

Monika Kremer, asistenta mea de librărie preferată din Haren, care mi-a oferit nu numai pachețele motivaționale, cărți, cartonașe de bună dispoziție și mailuri, ci și sugestia – pe bună dreptate – cum că protagonistele mele sunt întotdeauna mult prea frumoase. Îmi propusesem ca de data asta să o fac puțin mai urâtă – dar nu mi-a ieșit.

Draga de Jennie (pup!) pentru muzica lui Herzberg și pentru ciocolată – ciocolata a dispărut rapid, dar încă îl ascult pe Herzberg.

Și, mai ales, mulțumirile mele se adresează tuturor cititorilor și cititoarelor care m-au încurajat cu nenumărate mailuri și scrisori, uneori tulburătoare, alteori foarte amuzante și m-au stimulat să continui să scriu. Unii mi-au oferit, cu altruism, și propriile experiențe – spre exemplu, Silvia din Tirol, care mi-a descris foarte plastic cum a încercat să încălzească rimelul uscat în cuptorul cu microunde. Cred însă că Silvia va scrie cândva o carte,

și atunci veți putea citi de ce e mai bine să arunci pur și simplu rimelul vechi. Sper că am răspuns tuturor mailurilor, chiar și acelora care mă încurajau într-un mod cu totul special: „Bună! Luni trebuie să scriu un referat despre cartea dumneavoastră. Cum se numește personajul principal și cum l-ați caracteriza? Despre ce este vorba în carte? Este cumva un roman care prezintă procesul de formare a caracterului, și dacă da, de ce? Vă rog să vă grăbiți, este urgent.“

Da, mă grăbesc de pe-acum. Serios.

Kerstin Gier
aprilie-mai-iunie 2009